N:R 1. ÅRG. 23. 1 JANUARI 1918. PREN.-PRIS 1: 50.

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FØRJER

UTGIFVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

FÖRGÄT ICKE, VAD GOTT HERREN DIG GJORT HAVER.

NÄR ISRAEL BEGYNNER vandringen genom öknen mot löftets land, säger Herren till sin tjänare Mose: »Se, jag vill låta regna åt eder bröd från himmelen. Och folket skall gå ut och samla för var dag så mycket, som behöves. Så skall jag sätta dem på prov för att se, om de vilja vandra i min lag eller icke», 2 Mos. 16: 4.

Dessa ord visa oss, att Herrens nådegärningar, hans gåvor och välsignelse visserligen äro ämnade att fylla våra behov och göra våra liv rikare, men att de också äro medel i Herrens hand att få fram det, som ligger djupast dolt där inne i våra hjärtan, såsom Mose säger till Israel i 5 Mos. 8: 2: »Att han (Herren) måtte förnimma, vad som var i ditt hjärta.» Israels barn åto himlabröd och drucko av klippans friska flöden. Under fyrtio år hade de en rik och levande erfarenhet av Guds faderskärlek och Guds fadersomsorg, men det frambragte ej annan frukt i deras liv än otro och knorr. Gud prövade dem i sin godhet, men de höllo ej provet.

Det är en underbar kärlek hos Gud, som kommer till synes däruti, att han hellre använder godhet och nåd som prövningsmedel än ris och tuktan. Måtte då vi, hans nytestamentliga folk, som i ännu högre grad än det gamla Israel få vara föremål för hans nåd och kärlek, bära honom den frukt, han vill ha fram ur våra liv: tro, förtröstan och hängiven kärlek.

När vi nu åter stå vid ett årsskifte

och se tillbaka på den väg, på vilken Herren under det flydda året lett oss, kunna vi av hela hjärtat säga: Det har varit ett år fyllt av idel godhet och barmhärtighet. Han har satt oss på prov men alltid genom välgärningar.

I hemlandet har missionsvännernas kärlek varit synnerligen rik och varm. De offergåvor, de framburit och helgat åt Herren, hava burit vittne därom. Och med offergåvorna hava följt så många dyrbara, uppmuntrande och trosstärkande ord, så många uttryck, som vittna om bönekamp och segervisshet, som tyda på vilken rik verklighet de heligas gemenskap är. Det har för oss känts som ett oskattbart privilegium att få förmedla all denna rika nåd till missionsfältet.

Våra bröder, som besökt missionens vänner i skilda delar av landet, prisa Gud för vad de sett och hört. Det har försports ett växande behov av att tränga djupare in i ordets helgedom, att grundligare lära känna Guds rådslut och vägar och att vinna starkare rotfäste i sanningen. Sålunda fördjupas det andliga livet, och därigenom växer missionsintresset.

Flera av missionens närmare vänner hava under året fått flytta över till boningarna i fadershuset, men vi hava ej därför förlorat dem. Vi äga dem tvärtom i ännu rikare grad än då de delade tältlivet med oss härnere. Och de peka nu på löftet, som står kvar för *oss* att inkomma i vilan.

Vad missionsfältet angår, hava vi fått göra många uppmuntrande erfarenheter. Särskilt anmärkningsvärt är, att våra missionärer fått glädja sig åt ett ständigt växande förtroende från kinesernas sida, trots allt som sker här i Europa. Vi ha om och om igen fått läsa om hur skarorna ökas av sådana, som vilja höra ordets predikan. Men på samma gång detta fyllt våra hjärtan med glädje, ha vi ej kunnat värja oss för en känsla av sorg över att förkunnarne av det glada budskapet, särskilt på Svenska Missionens i Kina vidsträckta och folkrika fält, ännu äro alldeles för få. Må därför bönen: »Herre, sänd arbetare i din skörd!» bli ännu ivrigare.

Synnerligen glädjande är, att de infödda kristna lämna oss en allt kraftigare hjälp i missionsarbetet. Hos dem har mer och mer visat sig en villighetens ande. Den heliga iver, av vilken de kristna under den s. k. evangelisationsveckan i början av det kinesiska året grepos, förspörjes ännu ibland dem. De vilja tjäna sin Mästare för hans egen skull och längta efter att upphöja sin Frälsares namn bland sina hedniska landsmän. Många frivilliga krafter hava också anmält sig.

Bönekampens betydelse i den heliga striden (Kol. 2: 1) har blivit allt klarare för våra kinesiska trossyskon, och vi kunna därför börja tala om »ett förbönens ämbete» ibland dem. Över detta äro vi så mycket mer tacksamma, som fienden mer än förut varit verksam att utså sin onda säd i Guds rikes åker. Tecken till inre

söndring hava visat sig i några församlingar. En falsk självständighetskänsla har lett flera till att begagna sig av köttsliga medel för främjande av Guds rike. Detta har förorsakat de sanna och uppriktiga själarna mycken nöd. Nu har det dock åter börjat ljusna. En sållning har ägt rum i församlingarna, och de rättsinniga hava blivit uppenbara.

Den hedendomens renässans, som tidvis för missionen antagit rätt hotande former, synes ha fått ett avsevärt avbräck genom regeringens beslut att icke blott låta de kristna åtnjuta religionsfrihet utan att helt och hållet beröva konfucianismen den särställning, den på grund av gamla traditioner ända hittills intagit. Genom detta beslut har den kristna missionen fått obegränsade möjligheter att utöva inflytande på Kinas folk.

I politiskt hänseende befinner sig Kina ännu i en kristid. Utifrån har trycket från Japan varit starkt och har landets självständighet varit allvarsamt hotad, och inifrån hava ej mindre faror hotat rikets bestånd. Den gamla tvedräkten mellan de norra och södra provinserna och de ständiga lokala oroligheterna hava lagt hart när oöverstigliga hinder i vägen för dem som haft till uppgift att bringa reda och ordning i förvaltningen. För Kinas folk har det varit en lidandestid, och i ständigt växande grad har det lärt sig inse värdet av att få del i det rike, som icke bävar.

Förbindelsen med missionsfältet har trots alla svårigheter kunnat uppehållas. De utsända medlen hava visserligen ibland försenats men dock alla kommit fram.

Missionär *August Berg* och fröken *Ebba Burén* hava under året hemkommit. Missionär *Berg* har emellertid i dagarna återvänt till Kina i sällskap med fröken *Emma Andersson* och missionär *David Landin*. Med dem har även doktorinnan *Maria Berg* rest ut.

Vid tanken på alla Herrens välgärningar mot oss vilja vi utbrista med psalmisten: »*Dig vill jag offra lovets offer, och Herrens namn vill jag åkalla. Jag vill infria åt Herren mina löften, ja, i hela hans folks åsyn . . . Halleluja!*» (Ps. 116: 17 ff.)

E. F.

PROFETEN JESAJA OCH VÅR TID.

ETT BIBELSTUDIUM,

Inledning.

DE SYNER, SOM PROFETEN JESaja fick skåda och som tecknats för oss i Jesajas bok, rörde Juda och Jerusalem, kap. 1: 1. Före honom hade Amos verkat i Israels rike och även Hosea, vilken senares verksamhet till tiden delvis sammanföll med Jesajas. Men Jesaja var det judiska rikets profet. Inom dess gränser utövade han sin profetverksamhet, och nästan hela sitt liv tillbragte han i Jerusalem.

Jesajas förkunnelse begränsades dock icke till enbart Juda rike. Även de omkring Juda boende hednafolken passerade revy för profetens inre blick, och Gud uppenbarade för honom det som

skulle komma att drabba dessa stolta och mäktiga folk, vilka så ofta vållat Guds egendomsfolk trångmål, kap. 13—23. Efter utsagorna om de judafolket närboende folkens framtid vidgar sig den profetiska förkunnelsen än mer och antar fullständigt världsfamnande mått, kap. 24 f. I detta märkliga kapitel och de närmast följande sträcker sig den profetiska framtidssynen ända fram mot den yttersta tidens händelser.

Stundande domshemsökelse är det utmärkande draget i kap. 1—35. Den kommande välsignelsen efter domshemsökelsen framträder ock men intar en underordnad plats. Vi se i första delen, huru stormmolnen samla sig, vi höra de gudomliga domarnes dunder, men på avstånd se vi lugnet och solskenet efter stormen.

Den senare delen, kap. 40—66, begynner med orden: »Trösten, trösten mitt folk . . . .» Även här läsa vi om domar, men de intaga en underordnad plats. Det stora temat är här den återställelse, som väntar Jerusalem och Guds Israel, och de stora välsignelser, som skola beskäras jorden och dess folk, när Jerusalem blivit återupprättat och folket förlossat. Som en stjärna i natten lyser genom all domsförkunnelse hoppet om Immanuel — Gud med oss — frälsningens hopp för Guds egendomsfolk och för alla folk intill jordens ända.

På grund härav är Jesajas bok ett ord även för vår tid, ja, i vissa stycken en verklig spegelbild av vår egen tid. Det är härvidlag, som den gamle predikaren sagt: »Vad som är, det var redan förut; och vad som kommer att ske, det skedde ock redan förut; Gud söker blott fram det förgångna», Pred. 3: 15.

Då vi ock ifråga om missionsarbetet torde hava kommit in i ett tidsskede, varunder vi mer än någonsin behöva Gudsordets fasta ledning för att kunna vara »deras efterföljare, som genom tro och tålamod få ärva löftena», Ebr. 6: 12, hoppas vi till Gud, att detta bibelstudium genom hans nåd må få lända Guds missionerande folk till gagn. Bibelstudierna, som komma att regelbundet införas i varje månads första nummer, skola avfattas så, att de måste läsas med bibeln i hand.

N. H—n.

FRÅN REDAKTIONEN.

ÅTER VILJA VI TILLÖNSKA våra vänner landet runt ett av Herren rikt välsignat nyår. Under det år som gått, ha vi fått dela mycken nåd och välsignelse med varandra. Och vänkretsen har ökats. Med den ha ock nya kanaler för välsignelse tillkommit. Flera ringa i böneklockan, och flera tacksägelser uppstiga. Kraften växer, den kraft, som sättes i verksamhet för att rycka själar ur fiendens våld och föra dem in i Guds rike. Give Herren oss nåd att under det nya år, som ingår, träda i innerligare förbindelse med vår Frälsare och mer öva de heligas gemenskap, att vi må kunna som ett avskilt folk träda Konungen jublande till mötes, då han uppenbaras i härlighet!

*

Vi känna behov av att uttala ett varmt tack till alla, som, på det sätt Herren lett, lämnat värdefull hjälp till missionsarbetet genom att sprida kunskap om missionen, sända in gåvor, sprida tidningen och annan av S. M. K. utgiven litteratur, taga emot våra resande syskon, ordna för möten, deltaga i syföreningar o. s. v. För oss äga kärlekens gärningar sin väldoft, men de äro ännu mer dyrbara för Jesus. Salig den, som av kärlek till honom utgjuter sin alabasterflaska!

*

Ett särskilt ämne till tacksägelse har under året varit de kärleksgåvor, Barnens hem fått mottaga. Allt emellanåt har det sett ut, som skulle vi gå att möta trångmål, men vi ha aldrig hunnit fram till det trånga passet, förrän de hotande bergen försvunnit och vi förts ut på rymligt rum. För kärleksfulla, uppmuntrande ord, trogen förbön, verksam hjälp — ja, för så mycket, mycket vilja vi tacka vår trofaste Fader och på samma gång våra trogna vänner.

*

Mycket gripande har det varit att för missionen få mottaga gåvor från barnen. Det följer så mycken välsignelse med barnens gåvor. Gud välsigne våra små vänner!

*

Ett stort ansvar är förenat med förvaltningen av missionsgåvor, och vi vilja särskilt bedja om förbön i detta hänseende.

*

Även i år har kalendern Hans stjärna i Östern rönt ett välvilligt mottagande. Ännu finnes dock något hundratal exemplar kvar. Som den vill vara ett vittne om missionens gärning, torde den kunna spridas även efter jul. Vi hoppas, att de överblivna exemplaren även skola få tillfälle att tjäna sitt ändamål.

*

En ny bönelista, lik den som förra året utgavs, blir på nyåret tillgänglig för dem som vilja göra bruk av denna vägledning till förbön. Den kan även fylla en plats som en liten adresskalender till missionärerna på fältet. Vid rekvisition från S. M. K:s förlag, Drottninggatan 55, Stockholm, sändes den avgiftsfritt till en var.

*

Sv. Missionen i Kina högtidlighåller såsom vanligt Trettondagen genom predikan i Betesdakyrkan både för- och eftermiddagen. Efter predikan på f. m. kommer Teologie Kandidaten *Torsten Folke* att avskiljas för missionärskallet i Kina. (Närmare genom annons i Sv. Morgonbladet.)

*

Till Missionsfältet i Kina komma v. G. att omkring den 18 nästkommande januari utresa: kommitténs ordförande, missionär *E. Folke* i och för särskilda uppdrag rörande missionen, fru *Mimmi Folke*, kandidaten *Torsten Folke* och missionär *G. A. Stålhammar*. Vi utbedja oss missionsvännernas förböner för våra syskon, deras utresa och deras viktiga arbetsuppgifter på fältet.

JULROSOR.

Av *August Berg*.

I.

JULROSOR, JA, SÅ KALLAR jag dem, mina minnen och intryck från min korta vistelse i hemlandet, som nu lider mot sitt slut. Likt julrosorna stå de där, så skära och rena, utan något törne, och de spira upp ur minnets och tacksamhetens jordmån vid den tid, då adventsklockorna båda ankomsten av honom, som är och förbliver »världens skönaste ros».

*

Det var en härlig sabbatsmorgon i augusti, som jag vid det minnesrika Johannelund fick stämma möte med medlemmar af L. M. F., samlade till årskonferens. Gamla bekantskaper upplivades, och nya ingingos. Jag fick förmånen att sitta ned och lyssna såväl som att giva av vad jag själv undfått.

Några dagar senare befinner jag mig i Kristdala gamla socken som gäst hos vår missions trofaste vän och mångåriga ombud, prosten M. Här bereddes mig några dagars vila, innan jag anträdde en resa i Östra härad och andra trakter. Minnet från samvaron med de varma vännerna i Ulriksdal, »ystkalaset» hos »lärarinnan», då tre à fyra stora »missionsostar» ystades, som sedan funno väg till Vita Bergen och Duvbo, står livligt för mig. Särskilt tilltalades jag av den gudfruktiga ungdomen, som genom sitt fiol- och guitarrspel så livligt påminde om forna dagar.

I Vetlanda, vid Östra Härads Ungdomsförbunds årsmöte, var mycket folk församlat. Vi voro flera, som talade: Den eldige M., den originelle B., Jönköpings Missionsförenings predikant, hans kamrat, vårt ombud, W. A., min son Henrik och jag. Min bekantskap med missionens vänner i Vetlanda sträcker sig tillbaka till år 1886, och »ännu i dag» (Apg. 26: 22) finnas ej så få vänner kvar från den tiden, varma, trofasta vänner till Guds rikssak på jorden.

I den gamla barndomsstaden Växjö sammanträffade jag en regnig afton i augusti med ett åttiotal intresserade i Högre läroverkets samlingssal. Vid mötets slut uppmuntrades jag av att finna vaktmästaren vara en av mina söndagsskolgossar från sommaren 1885 i Skatelövs socken, — — — »i tidens längd får du det tillbaka», Pred. 11: 1.

Under den varme missionsvännen greve L:s ciceronskap fick jag uppliva minnet av Östrabo domkyrka, kyrkogården med de Tegnérska gravarne m. m., och hos den kära familjen D. fann jag nu som förr ett varmt välkommen.

I Uråsa gamla kyrka fick jag så en vardags e. m. tala om missionen inför en stor skara lantbefolkning, för vilken den yttre missionen nog icke är så mycket känd. Den vänliga friherrinnan L. hade väl annonserat mötet — telefonstolparna hade utgjort »anslagstavlor», och läraren i skolan hade låtit annonserna om mötet utgöra barnens föreskrift vid välskrivningen!

Så kom turen till Ljungby, den fagra köpingen vid Lagan. Tiden utnyttjades väl. Jag fick den förmånen att möta många gamla vänner, som känna Herdens röst och följa den, och som ha hjärta och sinne för dessa »andra», som ock skola höra hans röst. Såsom ett outplånligt minne skall alltid kvarstå det ögonblick, då en ung Herrens tjänarinna med tårar i sina ögon sade till mig: »Det är väl bra roligt att vara missionär?»

I Jönköping, »smålänningarnes Jerusalem», »Vätterns pärla», »läsarstaden», bereddes mig tillfälle att i enskild familj få möta ett femtiotal vänner. Det var strax utanför staden på ett vackert lantställe och en obeskrivligt vacker sommareftermiddag. Trots allt undfägnades alla med bönkaffe och vetebröd, och det värderades i dessa tider. Här sjöngo och fröjdade vi oss inför Guds ansikte, och den minnesrosen doftar ännu i dag så skönt för oss alla. Två dagar därefter, en onsdagsafton, möttes vi i stora missionshuset. Det var en underlig afton. Ljuset strejkade delvis — gasbelysningen åstadkoms genom vedbränsle — så att man knappt såg varann', och det var svårt att läsa texten. Trots detta var det ett varmt möte. Predikanten kände, att han var i kontakt med folket, som talrikt samlats, och som offergärd åt missionen inkommo 120 kronor på denna veckodag, ett vackert, synligt bevis på den kärlekens offerlåga, som alltid brinner så klar i missionsvännernas hjärtan i Jönköping och dess omnejd.

I Ödeshög har S. M. K. en intresserad vän i broder W. Missionsföredragen få alltid hållas i kyrkan, och inkomsten af den försäljning, som brukar anordnas i kyrksalen, går oavkortad till S. M. K. Så ock i år. Hos mina kära syskon var jag naturligtvis gäst, men andra vänner upplåto också kärleksfullt för mig sina hem.

JUL.

Hälsning från Barnens Hem d. 18 dec. 1917.

TROTS 1917 ÅRS MÖRKER OCH nöd kommer ändå julen med sitt glada budskap till längtande hjärtan, kanske dubbelt kär och välkommen detta år, då så mycken nöd trycker jorden. En av våra små gossar sade häromdagen: »Hur kommer det sig, att man älskar julen? Jag älskar den väldigt mycket, mer och mer för vart år.» Det har nog varit lite' bävan i hjärtat, då vi sett framåt mot denna jul på Barnens hem med det stora hushållet och alla dessa väntansfulla barnaförhoppningar, som det känts så svårt att svika. Vår Fader har dock i stor kärlek sett till oss, och kära vänner kring hela Sveriges land ha räckt oss sina hjälpande händer. »Underligt nog ser det ut» — såsom en av gossarna sade, — »som om vi skulle få nästan en likadan jul som vanligt. Och», tillade han helt vemodigt, »det är nog inte många, som få det.»

EN AV DE SMÅ PÅ BARNENS HEM MED EN GOD VÄN.

Vi ha till och med fått baka julpepparkakor. En vän i Dalarna gav oss en liter fin sirap, och stor var fröjden, när barnen kommo hem från skolan och kände pepparkaksdoften. Så ha vi fått vetemjöl och rågmjöl till julbröd från en kär vän på landet, något som vi aldrig hade kunnat tänka. Smör har kommit till oss från skilda håll. En av givarna skrev: »Då min hustru och jag vaknade på morgonen, leddes våra tankar till hemmet vid Duybo, och se'n ha vi ej kunnat komma ifrån det.» Julskinka ha vi fått från Göteborg och ostar från Småland. Därifrån har

en liten flicka även skickat oss sitt lilla lamm.

Så måste jag nämna om mjölken, som vi denna svåra tid fått så rikligt av, tack vare våra snälla grannar, fröknarna C. på R—d. De hade i somras tänkt sluta med ladugården men ansågo det vara orätt, då det var så ont om mjölk. »Först och främst skola vi förse er», förklarade de. Vi få f. ö. mjölken för synnerligen billigt pris, och vad detta betyder i dessa tider, förstår en var.

Vi tacka först och främst Gud, vår Fader, som har en sådan omvårdnad om oss, och så eder, älskade vänner, som bära omsorgerna med oss i kärlek. Vi tro, att allt detta goda, som vi få, skall hjälpa både oss och barnen att blicka ännu djupare in i hans frälsarehjärta, som av kärlek till oss kom hit ned på jorden och blev ett litet fattigt barn. Ja, alla vilja vi instämma i änglarnas julsång: »Ära vare Gud i höjden och frid på jorden.» *M. F.*

HÄLSNING FRÅN PUCHENG.

VID VÅRT SISTA MÅNADSmöte hade vi glädjen bland andra se ibland oss en ny dopkandidat, vilkens helhjärtade tro har uppmuntrat oss alla. Som hans omvändelsehistoria säkert skall glädja vår missions vänner, meddelar jag den härnedan:

Kolportören Shen kom en dag till en by, bebodd av sådana, som genom att avlägga den buddistiska, vegetarianska eden söka vinna syndernas förlåtelse. En ung man, Jang, som av en kolportör köpt ett evangelium, blev genom denne man förd till en levande tro på Herren Kristus och började vittna om honom. Snart kom det till faderns kännedom, att sonen brutit eden. Nu blev det ett strängt förhör. »Jag har hört, att du börjat följa den utländska läran. Är detta sant?» »Ja, far.» — »Hur vågar du göra något sådant? Jag befaller dig bryta med denna villfarelse. Om du ej lyder, skall jag slå ihjäl dig.» »Far, om jag hade gjort något fult eller brustit i min sonliga vördnad mot dig, skulle jag genast ångra mig och lyda, men att avsvärja den ende sanne Gudens tillbedjan kan jag inte. Man måste mer lyda Gud än människor.» »Jag skall slå ihjäl dig!» var det enda svar, han fick. Ödmjukt böjande sig ned framför fadern säger unge Jang: »Du må då göra det genast, far.» Fadern tog nu ett rep, snodde det så tjockt som en armled, började i raseri slå sonen och höll på därmed, tills huvudet var betäckt med knölar, köttet på ryggen låg i valkar och han själv av utmattning måste hålla upp. Unge Jang sade efteråt till oss: »Jag bad till Herren i mitt hjärta och kände ingen smärta.»

När evangelisten på den närliggande bistationen Hsing She C'hen fick höra om saken, gick han för att uppmuntra Jang. Han fann denne fylld av stor frid i sitt hjärta men nära nog oförmögen att röra sig. Fadern visade sig så hätsk, som hövligheten mot en besökande kunde tillåta, varför sonen rådde sin vän att ej stanna. Bestört och i sitt hjärta bedjande gick vår unge evangelist ut på bygatan och började där vittna för några som samlats. Jangs far måste ha känt sig berörd av både sonens ödmjukhet och evangelistens saktmod, ty han kom ut, sällade sig till åhörarna och började t. o. m. diskutera angående evangelium. I ett nu utbrister han: »Jaså, är det på det viset? Då är ju er lära god, och jag skall ej längre hindra min son att studera den.»

Han höll ord. Och då kolportören senare gjorde besök i hemmet, blev han av fadern själv undfägnad med mat. Sonen, som är gårdfarihandlande, brukar på sina färder i byarna medföra kristliga böcker, som han säljer, och så vittnar han om Jesus. Bedjen för vår vän Jang, att hans böner om faderns och grannarnas frälsning må härligen uppfyllas!

Puchengs befolkning har ofta gjort oss nedslagna på grund av dess styvsinthet. Men det är ett folk med stål uti sig, och jag har alltid känt, att om blott Guds Ande får gripa tag i några hjärtan, skola dessa kunna bli riktiga kämpar för Guds rike. Det är på detta vi vänta och om detta vi bedja, och vi längta efter medarbetare i detta bönearbete. Vi bedja om särskild förbön för de bibelkurser, vi önska hålla på alla stationerna i (sept. — okt.), för kvinnoskolan (pågående 1 mån. i Pucheng) samt för höstkonferensen i nov., då vi hoppas få ett par bröder från en annan mission till hjälp, ävenså för gatukapellverksamheten. Tröttnen icke heller att bedja om tomtköpsfrågans snara och lyckliga lösning!

Varmt tack för all erhållen hjälp!
Herren skall förmera utsädet.
Edra i striden och lidandet

Maria och *Hugo Linder.*

BREVAVDELNINGEN.

Utdrag ur ett brev från fru *Hilma Tjäder*, dat. Chiehchow d. 6 sept. 1917:

Fil. 4: 6.

. . . Henrik har i sommar låtit bygga två kinesiska tvåvåningshus på skolgården. Det ena är färdigt utom trappan, det andra tar nog ännu några dar. Vi äro tacksamma, att det kommit under tak i dag, ty vädret ser regndigert ut. Hur skönt att få litet mer utrymme för de många pojkarna! Den gård, som Henrik reflekterat på för skolans utvidgning, kunde ej inköpas på grund av det höga pris, som begärdes. Men nu blir det utmärkt i alla fall.

Den lärare, vi fingo efter Sie Uangchiang, var ej tillfredsställande. Han får dock stanna även denna termin. Emellertid har Herren tänkt på oss och i höst givit oss en annan, som det tycks, varmhjärtad och nitisk lärare. Denne, vars namn är Kong, utexaminerades från seminariet i Yuncheng på våren. Nyss hade han sånglektion med gossarna i kapellet. Det är så roligt, att han kan spela orgel. Han hjälper också så snällt till att predika om söndagarna. Vi ha dock endast löfte om att få låna honom på ett år av missionär Beinhoff, till vilkens station han hör. Stort att slippa sörja för morgondagen! Kanske vår käre Herre kommer, innan vi behöva någon annan. —

Våra evangelister begåvo sig i förrgår av till evangelistkursen i Yuncheng. Bibelkvinnornas kurs i Ishih har blivit uppskjuten på grund av osäkerheten på vägarna. Hoppas dock, att den snart kan börja. O, att vi och våra kinesiska medarbetare bleve mer fyllda med Jesu kärlek till själar, *brinnande* av nitälskan för *Herrens* ära! Vår ständiga bön är, att dessa kurser måtte bidraga därtill.

— I dag har mandarinen i sällskap med ett par andra herrar besökt oss. Henrik hade lektion i skolan, och de gingo dit. Efteråt kommo de hit igen och bådo att få se på trädgården. Jag lät säga dem, att de gärna fingo det. Emellertid voro de ändå icke nöjda utan bådo genom läraren Kong, som höll dem sällskap, att få träffa

mig. Jag bad dem då stiga in i matsalen, och så hade jag för första gången i mitt liv ett litet samtal med stadens borgmästare. Hans lådor med värdesaker stå ännu kvar hos oss sedan i somras, då han av fruktan för rövarne lät bära dem hit. Nu ha rövarne lämnat trakten häromkring till allmän lättnad. Några av dem ha fått sätta livet till. Syndens lön är döden.

Den 8:de. I morgon är det Herrens dag. Vi ha tänkt ha söndagsskola både för äldre och yngre kl. 10 f. m. och sedan en predikan på middagen. Måtte denna anordning lända till gagn! Vi vilja så gärna tro det. Början skall göras i morgon. Förut ha vi alltid haft 2 predikningar på f. m., men många synas så oberörda, och några t. o. m. somna. Vi skola dela upp åhörarna i flera klasser. Vår nye lärare Kong är villig att ta en klass. Sedan blir det mer hjälp, när evangelisterna komma hem.

. . . I går och i dag ha storartade teaterföreställningar givits i närheten av missionsstationen. Tusentals personer ha åsett dem och samtidigt böjt knä för de stumma avgudarna. Hjärtat blir så gruvligt beklämt vid denna syn. I det lilla predikotältet ha bröderna varit ivrigt sysselsatta att tala Guds ord för kommande och gående. Ganska många ha suttit ned för att lyssna, och en del böcker ha också sålts.

Bibelkvinnan Chiao, ett par andra troende kvinnor och jag ha varit ute för att visa våra vilsegångna systrar till rätta. Men ack, de flesta vilja ej vända om! Några ha dock med uppmärksamhet hört på. En kvinna, som jag mötte, sade så naivt till mig: »Ni ic kih ie ie koh teo mo?» = »Har ni också knäfallit (med pannan mot marken) inför guden?» Hon menade avguden. Strax därefter träffade jag en äldre bondhustru, som med brådskande steg skyndade mot templet. Jag gick rakt fram till henne och sade: »Ni bör tillbedja den *sanne* Guden.» Hon svarade helt förvånad och även intresserad: »Var är han, att jag må kunna tillbedja honom?» Bibelkvinnan och jag tävlade om att berätta det för henne. O, att hon måtte finna honom!

Trots all oro i världen ha vi hittills haft ro på alla sidor, d. v. s. i yttre mätto. Mot ondskans andemakter rasar en ständig strid, och ju längre det lider, dess hetare blir den. Här gäller att vara klädd i *hela* vapenrustningen, att vaka och bedja. Många bedja; men få *vaka*. Framför allt måste våra ögon stadigt riktas på Jesus, segerfursten.

Edert ringaste sändebud,

Hilma Tjäder.

AXPLOCK FRÅN FÄLTET.

FRÖKEN *INGEBORG ACKZELL* skrifver i enskilt brev från Siaoyichen d. 8 sept.:

Nu en glad nyhet! Den lama fru Chao bars hit åtta dar i dag på kvällen. Jag var till hennes hem och hämtade henne. Sistlidne söndag var för henne en stor dag. Hon fick då vara med om sin första gudstjänst i kapellet. Vi ha burit omkring henne på sängen, så att hon har fått vara inne i bägge mina rum. Hon går f. n. igenom dopkursen men får ej döpas, förrän mannen kommer hem. Hela sta'n vet, att hon är hos oss, och vi ha gott om gäster, som aldrig förr varit här. Både den lama och hennes mor vittna så varmt om Herren. Jag kan inte säga, hur lycklig jag är.

I dag har det åter varit en stor högtidsdag. Bibelkvinnan kom och ropade på mig, och vad tron I jag fick se? Där *satt* fru Chao på sängen

med benen på golvet, kroppen dock stel och oböjlig. Modern och bibelkvinnan hade bett mycket för henne och sedan hjälpt henne att sitta upprätt. Nu vilja de göra om detta dagligen, och, så gott det går, röra litet på den lamas ben. I morgon skall hon *kanske* försöka sitta i min vilstol under gudstjänsten. Modern, fru Wen, säger: 'Vi ska' be Gud, att hon får bli ett levande vittnesbörd.» O, vad jag är lycklig över att ha henne här!

En annan glädjande nyhet är, att jag besökt herr Chaos hem, hans, som var vår lärare i somras på Huashan (Blomsterberget). Hans faster, fru, son och kusin ha vid olika tillfällen besökt oss. Herr Chao predikar för alla möjliga av sina bekanta, bjuder dem hem till sig om kvällarna, då de ha ledigt, och hjälper dem då med att läsa våra traktater. Många ha talat om för mig, hur rädda de varit för mig, och att de stängt sin dörr, då jag gått förbi. Men nu, säga de sig veta, att vår lära är god, och att utlänningarna älska kineserna, »ty det har herr Chao sagt dem.» Så öppnar Gud hjärtan och hem även i denna hårda stad.

I dag måste vi ha söndagsskolan i gudstjänstlokalen, ty gästrummet var för litet. Utom en stor skara barn (bland dem herr Chaos 9-åriga son) voro 7—8 kvinnor med.

*

Missionär *Carl Blom* skriver från Yuncheng d. 11 okt. 1917:

. . . Kort efter sedan deltagarna i evangelistkursen rest, kom Tsao, vår nye K. F. U. M.-arbetare (se n:r 23 sid. 331), och han har styrt med att få de inre rummen vid gatukapellet i ordning, så att de tillsvidare kunna användas för K. F. U. M.

D. 16. Vi hålla nu på att ordna med K. F. U. M:s öppnande. Än så länge ha vi ej fått några klasser i gång, ty reparationer och ändringar taga sin tid. Emellertid är det känt, att arbetet återupptagits, och mycket intresse visas. Genom att besökande komma till K. F. U. M. drages folk också inom gatukapellets dörrar, och så blir det tillfälle till samtal också där. Annars har det sista tiden varit litet dött därinne. Större delen av soldaterna, som varit förlagda i Yuncheng, ha dragits från staden, och det gör, att de besökandes antal minskats. Om söndagarna ha vi emellertid ganska mycket folk vid gudstjänsterna och ej så få från skolorna.

*

Missionär *C. J. Bergqvist*, som sedan den 25 okt. är stationerad i Honanfu, skriver därifrån den 6 nov. 1917:

Stormötet här slutade i går. I söndags f. m. mitt under mötet reste sig en av de troende kvinnorna och ropade samt bad under tårar till Gud om förbarmande både för sig själv och för de andra. Det blev en stunds tystnad djup och allvarlig såsom alltid, då Guds Ande vilar mäktigt över en församling. Alla syntes bedja i sina hjärtan, och många torkade tåren från kinden. Sällan torde ordet, gudsordet, ha fallit i mottagligare jordmån än här under detta stormöte. Det kunde man också vänta, sedan man varit med på första mötet, bönemötet på fredagskvällen. Korta, varma, brinnande böner uppsändes då om Herrens närvaro med sin Ande under mötet. Ibland började två, tre på en gång.

*

Fröken *Emy Ohrlander* skriver från Puchow fu d. 15 nov. 1917:

. . . Vi ha det så gott och bra här ute och kunna inte vara nog tacksamma för den stora nåden att få arbeta i lugn och under gynnsamma förhållanden. — Här i P. stå hemmen öppna, och i småbyarna runt omkring äro invånarna välvilliga, även där aldrig en utlänning varit förr. Men likväl är det jämförelsevis få av kvinnorna, som ha mod att komma till gudstjänstlokalen. Det är märkvärdigt, vad skrock och gamla fördomar ännu hänga i. Man träffar ofta kvinnor, som fråga, hur mycket pengar de få, om de tro på vår lära.

I dag voro vi ute i en by, fem li härifrån, och där voro kvinnor, som inte vågade komma mig nära. De trodde, att utlänningen skulle ta ut ögonen och hjärtat på dem. I smyg frågade de också bibelkvinnan, om icke detta vore sant, men hennes strålande ögon kunde överbevisa dem om osanningen i sådana rykten.

Det var så klart och vackert och riktigt uppfriskande att få göra en lång promenad. Men på hemvägen, sedan vi hunnit in i staden, fingo vi från ett hus höra ett rysligt gräl och hjärtskärande gråt. Som bibelkvinnan är känd av alla, dristade vi oss att slå på porten för att få se, vad som stod på. Det var en stackars sonhustru på 18 år, som råkat spilla ut ättika och nu var föremål för svärmoderns bannor och slag. Den äldre kvinnan skälvde av ilska, och hammaren bredvid henne vittnade om, vad den stackars unga sonhustrun utstått. Vad det var svårt att se det arma offret ligga där vid svärmoderns fötter med ansiktet mot jordgolvet, medan hon med båda händerna krampaktigt höll tag i svärmoderns kläder liksom för att tigga om förbarmande. Ett präktigt litet gossebarn sträckte förgäves armarna mot sin unga mor. Jag erbjöd mig att betala ättikan, och vi försökte vårt bästa för att lugna den upprörda kvinnan, men intet hjälpte, förrän hon rasat ut.

Ack, vad det är synd om den kinesiska unga kvinnan, gift som ogift! Blir hon inte tidigt gift, är hon föraktad för det och så gott som utan skydd, och som gift oftast en martyr.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN: DEN utvidgade lokalen för gosskolan i Chiehchow (sid. 9). Att rövarna lämnat trakten kring Chiehchow, och att lugn i yttre måtto råder över hela fältet (sid. 10).

Tacksägelse- och böneämnen: Den unge mannen Jang och hans ståndaktighet under förföljelsen. Att hans far må bli fattad av evangelium (sid. 8—9). — De bibelkurser, som i höst hållits på alla stationerna. — Kvinnoskolan i Pucheng. Den under november hållna konferensen i Pucheng. — Gatukapellverksamheten i denna stad (sid. 8—9).

Den unge läraren Kong (sid. 9).

Den lama fru Chao och hennes mor. — Läraren Chao och hans nitälskan för Herren. — Söndagsskolan i Siaoyichen (sid. 10—11).

Tsao, den nye K. F. U. M.-arbetaren i Yuncheng (sid. 11).

Det Andens verk, som visade sig under stormötet i Honanfu, att det må fördjupas och sträcka sig till allt flera (sid. 11).

Makarna Olsson och deras båda små gossar (sid. 13).

Böneämnen: Våra utresande syskon (sid. 5).

Att tomtköpsfrågan i Pucheng snart må erhålla en lycklig lösning (sid. 9).

Att de bibelkurser, som hållas för de kinesiska medarbetarna, må bidraga till, att dessa bli mer fyllda med Jesu kärlek till själar och mer brinnande av nitälskan för Herrens ära (sid. 9).

Att den nya anordningen i Chiehchow med söndagsskola även för äldre må bli till stort gagn (sid. 10). — Fru Tjäders och hennes bibelkvinnors arbete bland kvinnor (sid. 10).

K. F. U. M.-arbetet och gatukapellverksamheten i Yuncheng (sid. 11).

Arbetet bland kvinnorna i Puchowfu med omnejd (sid. 12).

KINAS MUHAMMEDANER.

KINA HADE UNDER DEN gångna sommaren besök av dr. *Samuel Zwemer*, en man, som under flera år med stor välsignelse verkat bland Arabiens muselmän. Vid den nationella konferensen i Kina år 1913 var den frågan före, vad som kunde göras för att med evangelium nå också Kinas muhammedaner, och därvid beslöts till ett annat år inbjuda den erfarne missionsarbetaren, dr Zwemer.

Denne har nu under sommaren besökt dels många av de trakter, som särskilt äro bebodda av muhammedaner, dels Chikongshan, Kuling m. fl. platser, där ett större antal missionärer varit samlade, för att med dem och likaså med kinesiska kristna rådgöra om bästa sättet att bland Islams anhängare i Kina utbreda Kristi evangelium. Det är särskilt glädjande, att de infödda kristna, som i allmänhet känt förakt för sina muhammedanska grannar, börjat vakna över sitt ansvar gent emot dessa hittills så försummade människor. Utan tvivel kunna vi häri se svar på bön, länge framburen av vänner till muhammedanmissionen på andra platser.

SVENSKA KYRKANS FÖRSTA KINAMISSIONÄR

fröken *Ruth Nathorst*, som den 19 dec. i Uppsala avskildes för missionärskallet, avreser till Kina den 2 januari i sällskap med professor Erik Nyström och hans fru. Meningen är, att frkn Nathorst under den första tiden i Kina skall vistas i staden Changsha i provinsen Hunan.

Vile Herrens skyddande hand över vår syster och hennes ressällskap, och göre han henne till rik välsignelse bland Kinas unga bildade kvinnor!

HEMGÅNGEN MISSIONSVÄN.

Missionen har åter förlorat en varm och nitisk missionsvän, prostinnan *Blenda Ringberg*, som d. 7 d:s i en ålder av 74 år utan föregående sjukdom stilla avsomnade i Adelövs prästgård. Djupt känna vi med vår broder, missionär Malte Ringberg, och hans anhöriga i denna stora förlust.

PERSONLIGA MEDDELANDEN.

Från Tungchowfu skriver missionär *Josef Em. Olsson* d. 2 nov 1917:

»Jag har härmed glädjen meddela, att Gud i dag på morgonen skänkt

oss en frisk och välskapad gosse, som vi givit namnet *Valter*. Både mor och barn befinna sig väl.» —

Med våra syskon glädjas vi innerligt och vilja bedja Herren, att den lille må få växa upp till glädje för sina föräldrar och välbehaglig i Guds ögon.

ADRESSER.

Brev till våra till Kina utresta syskon adresseras tillsvidare till *Yuncheng*, Shansi, N. China.

MISSIONSSPARBÖSSOR.

De vänner, som hava missionssparbössor för S. M. K., torde godhetsfullt medtaga dessa e. m. på Trettondagen till mötet i Betesdakyrkan, då nya sparbössor utlämnas i de gamlas ställe.

HANS STJÄRNA I ÖSTERN.

Illustrerad missionskalender med omväxlande innehåll, 14:e årg.

Pris: Häftad 1 kr.; kart. 1: 25; i klotband 1: 50.

När minst 5 ex. samtidigt köpas eller rekvireras på S. M. K:s exp., Drottninggat. 55, Stockholm C., lämnas 25% rabatt. Däremot lämnas icke portot fritt.

ETT GOTT SVAR.

FÖR ICKE LÄNGESEDAN RESte några missionärer från Kina till Japan för att förkunna evangelium bland därvarande kinesiska studenter. Tillsamman med dem reste tre kinesiska kristna studenter. En av dessa satt och läste i sin bibel.

En europeisk passagerare frågade, vad det var för en bok, han studerade.

»Bibeln», ljöd svaret.

Då utbrast européen till kinesens häpnad i de mest hånfulla anmärkningar. Bland annat yttrade han:

»Ni tror väl inte på, vad som står i den där boken? Vet ni inte, att den innehåller bara vanvett, och att ingen bildad europé längre tror på den?»

Den unge kinesen svarade:

»Jag tror på bibeln, och jag vill säga er, min herre, att innan jag tog emot Jesus Kristus som min Frälsare, var jag kanske ännu mer uppfylld av otro än ni. Men i min kamp för att leva ett rent liv led jag det ena nederlaget efter det andra. Så kom jag i livsförening med Jesus Kristus, och nu fick jag erfara, att gemenskapen med honom gav en ny kraft åt mitt liv. Denna kraft är verksam i och genom mig, och jag vet av erfarenhet, att ingen människa utan hans kraft kan leva rent och heligt.»

Vad européen svarade, är oss obekant. Men den missionär, som meddelat denna händelse, tillade:

»Detta var för mig som ett varsel om Kinas framtid.»

Alla, som med rätt allvar och av hjärtat anropa Gud, bliva visserligen bönhörda och undfå det som de hava begärt och bedit, ehuruväl icke just i densamma stunden eller på den tiden eller efter det måttet, ja, kanske icke en gång det, varom de bedja. Men så få de det som mycket bättre, större och härligare är, än vad de hava vågat hoppas.

Luther.

ANMÄLAN FÖR ÅR 1918.

KINAMISSIONSTIDNINGEN SINIMS LAND

får härmed anmäla sin 23:e årgång. Den vill i fortsättningen vara en sammanbindande länk mellan den kämpande skaran ute på fältet och dem, som här hemma av Herren kallats att arbeta vid trossen samt att förrätta Arons och Hurs tjänst. Sålunda vill tidningen i fortsättningen inrymma meddelanden om Herrens verk ute i Kina, om både svårigheter och segrar i arbetet, om de infödda medhjälparna och den infödda församlingen liksom ock om den politiska ställningen, även den så betydelsefull för missionen i dess helhet. Men den vill även, såsom särskilt under det sista året varit fallet, lämna underrättelser om **hemarbetet** *dels genom sin resesekreterare, missionär Högman, m. fl., dels genom meddelanden från expeditionen. Den vill med ett ord stärka samhörigheten mellan de missionsarbetare, som befinna sig ute i Kina och de som befinna sig här hemma. Guds verk i hednavärlden skulle aldrig gå framåt utan därtill särskilt kallade, fostrade och med Guds Ande uppfyllda arbetare, och dessa åter skulle aldrig kunna föra verket framåt utan att bakom sig i hemlandet hava understödjande, älskande, förebedjande, andeuppfyllda medarbetare.*

Genom de i varje nummer införda tacksägelse- och böneämnena vill S. L. lämna anvisningar för dem, som särskilt på bönens väg vilja vara med i arbetet. Och frambäras dessa ämnen av älskande hjärtan i **tro** *inför skördens Herre, har vår lilla tidning i sanning fyllt en icke ringa uppgift.*

Missionstidningen vill även, så ofta möjligt är, ihågkomma de »små missionsvännerna» genom för dem lämpliga berättelser samt även för både små och stora genom illustrationer åskådliggöra tidningens innehåll.

Ett varmt tack uttalas till en var, som i förbön burit vår tidning eller som arbetat för dess spridning och i och med detsamma sökt göra missionen känd och älskad. Ett vida större antal prenumeranter skulle dock behövas, för att tidningen i ekonomiskt avseende skulle bära sig. Tänk, om varje

prenumerant ville skaffa ännu en! Av vilken betydelse vore icke detta för missionen.

På grund av de betydligt förhöjda omkostnaderna för papper och tryckning måste under nästkommande år den förändringen vidtagas, att vartannat nummer av tidningen i st. f. 16 sidor kommer att innehålla blott 8. Trots denna minskning måste priset tyvärr något ökas. Således kommer tidningen, rekvirerad på posten, att för helt år kosta kr. 1:75, för halvår kr. 1 och för kvartal 50 öre. När 5 ex. eller därutöver under **samma** *adress rekvireras från expeditionen, blir priset pr ex. kr. 1:50, varjämte vart 6:te ex. lämnas gratis.*

Prenumerantsamlare kunna ock prenumerera på tidningen å postkontoret i sin hembygd samt insända postens kvittenser till Kinamissionens exp. För varje femtal postkvitton erhålla de då kr. 2 men intet friexemplar av tidningen.

Under de tre sommarmånaderna utkommer blott **ett** *nummer i mån.*

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen kr. 2:90.

För bestämmande av tidningsupplagans storlek vore vi tacksamma, om prenumerantsamlare snarast möjligt insände sina rekvisitioner till tidningens expedition, Drottninggatan 55, Stockholm C.

Provnummer sändas på begäran.

Obs.! När mindre än 5 ex. tages, bör prenumerationen ske på posten.

Redaktionen.

Upphöjd vare du, Gud; över himmelen och över hela jorden sträcke sig din ära. Ps. 108: 6.

Expedition: *Drottninggatan 55.* Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.*
Telefon: *Riks. 44 59. Allm. 224 73.*

INNEHÅLL.

Förgät icke, vad gott Herren dig gjort haver. — Profeten Jesaja och vår tid. — Från Redaktionen. — Julrosor. — Jul. — Hälsning från Pucheng. — Brevavdelningen. — Axplock från fältet. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Kinas muhammedaner. — Svenska kyrkans första missionär. — Hemgången missionsvän. — Personliga meddelanden. — Adresser. — Missionssparbössor. — Hans stjärna i Östern. — Ett gott svar. — Anmälan.

STOCKHOLM 1917, NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.

N:R 2. ÅRG. 23. 15 JANUARI 1918. PREN.-PRIS 1: 50.

UTGIFVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

VEM SKALL SÅ?

Vem skall så, vem skall så?
Alla, alla, stora små,
Köpman vid disk och bonde vid plog,
Barnet, som leker i mark och skog,
Moder, som kysser en barnamun röd,
Syster som ute får tjäna sitt bröd,
Rik man och fattig i kofta grå.
Alla, alla här skola så.

Vad skall du så, vad skall du så?
Allt som kan hjälpa oss framåt gå.
Ett vänligt ord och en glättig sång
Och kärleksgärningar dagen lång,
Hat emot allt som är lågt och rått,
Nit för allt som är ädelt och gott,
Allt, som kan hjälpa oss himmeln att nå,
Det skall du så, det skall du så.

När skall du så, när skall du så?
Så länge någon i natt syns gå,
Så länge ännu det bringas oss bud
Om själar, som icke funnit sin Gud,
Så länge här famlas på vilsen led,
Så länge som stoftet oss trycker ned,
Ja, ända tills dödens skuggor oss nå,
Skola vi så, skola vi så.

FRÅN REDAKTIONEN.

DET I BETESDAKYRKAN ANordnade avskedsmötet för de missionärer, som nyårsaftonen skulle avresa, rönte en ovanlig tillslutning. Gripande var att få lyssna till de trosfrimodiga vittnesbörden. Missionär *D. Landin* gav de församlade det ord, som redan vid första utresan blev för honom avgörande: »I ären icke edra egna, I ären dyrt köpta». Missionär *Aug. Berg* erinrade med ledning av 1 Mos. 32: 1, 2 om de osynliga skaror av tjänsteandar och förebedjare, som omgiva missionärerna, och fröken *Emma Andersson* manade i ett synnerligen varmhjärtat anförande till förbön för dem som stå därute i striden.

Även av fröken *Hulda Wiklund*, som skulle utgå i Mongolmissionens tjänst, yttrades några ord. »Jesus giver ro», var den avskedshälsning, hon gav de församlade.*

*

En stor skara missionsvänner hade nyårsaftonen samlats vid Centralstationen för att säga farväl till missionärerna Berg, Landin, Emma Andersson och de två systrar, som reste i deras sällskap, doktorinnan Maria Berg och fröken H. Wiklund. Fröken W. skulle för första gången fara ut som missionär till Mongoliet, och doktorinnan B. reste ut för att besöka sin dotter i Kina samt för att få se det även för henne så kärt vordna missionsfältet. En gripande stämning rådde i denna avskedsstund, och pilgrimskänslorna togo sig vid tågets avgång uttryck i den sång, som den församlade skaran tillsammans med resenärerna stämde upp:

Här vi skiljas från varandra,
Här är möda, sorg och strid,
Men uti den gyllne staden
Snart vi mötas få i frid.

*

Vägen ditut har varit stängd de sista månaderna, och då våra resenärer nu begåvo sig åstad, var vägen föga banad. Det känns allvarsfullt i sådana tider. Man behöver en levande visshet, att »Vägbrytaren går framför». Gripande var ock att se, med vilken fröjd och frimodighet våra vänner gingo åstad.

*

Men så gingo de ock till fält som vitna till skörd. En stor olikhet företer i det hänseendet det sönderslitna och förblödande Europa mot det nyvaknade Kina. I ett nyligen anlänt cirkulärbrev skriver Kina Inland Missionens direktor: »Vi hava stor anledning till tacksamhet mot Gud för hans godhet och barmhärtighet mot oss under det gångna året. Antalet döpta överstiger med flera hundra fjolårets. De särskilt anordnade stora möten, som hållits i olika delar av landet, hava varit till mycken välsignelse både för de kristna och de utomstående. Trots det osäkra och i somliga delar av landet farligt oroliga tillståndet har vårt arbete kunnat fortgå utan avbrott över hela fältet, och ofta har från de mest oväntade håll hänsynsfull aktning visats våra missionärer.»

*

De som hade förmånen vara med om S. M. K:s missionshögtid i Stockholm trettondagen skola säkerligen sent glömma den dagen. Ett vägmärke av oförgätligt värde i S. M. K:s historia restes då. En stilla, mäktig Ande vilade över oss hela dagen. Man förnam att himmelen på ett särskilt

* Tyvärr råkade frk. W. under resan genom Norrland ut för ett olycksfall och måste föras till lasarettet i Luleå.

sätt var öppen över oss. Inga yttre anordningar av något slag, som kunde påverka »stämningen», hade vidtagits. Det som gav dagen dess prägel var en obeskrivligt dyrbar förnimmelse av Jesu egen närvaro. Vid själva avskiljningen höll överste Dillner ett gripande tal till kand. Folke, och fadern riktade till honom missionskallelsen genom att uppläsa det stora missionsbudet i Matt. 28. Att efter akten, som nu högtidligen förenat far och son i samma arbete, se dem sjunka i varandras armar var en oförgätlig syn. Vi fingo så mycket den dagen, att vi förnummit en livlig längtan att få dela med oss till alla missionens vänner landet runt. Därför komma vi att utgiva en liten minnesskrift, där dagens olika föredrag och anföranden skola återkomma. Vi hoppas inom kort hava denna skrift färdig till glädje för många i landet.

JULROSOR.

Av *August Berg.*

II.

KONFERENSDAGARNA I SÖdertälje d. 11—14 sept. voro för mig personligen stora högtidsdagar. Tänk, att få sitta ned och »äta det feta och dricka det starka!» Likt pressad druvosaft flöto orden från läppar, som berörts av kolet från Herrens altare. »Slappa händer» stärktes, och »sviktande knän» vederkvicktes. Herrens måltid, dukad i den smakfullt prydda kyrkan, var en oas med levande vatten.

I K. F. U. M:s hörsal i Stockholm fick jag en dag i början av september tala om det nuvarande tidsläget i Kina, sett från missionens synpunkt, och några dagar senare hade jag förmånen få möta varma missionsvänner först hos våra trofasta kinavänner, dr. K. B. med fru i Tranås, samt senare samma dag i missionshuset.

I Malmö tillbringade jag de sista dagarna av september och de första i oktober. Vad en persons målmedvetna, uthålliga arbete kan uträtta, därpå ges oss ett exempel i Malmö. Så vitt jag kan minnas, var fru J. S. en av dem, som stiftade Kinamissionsföreningen i denna stad. Vid hennes sida stod under många år den nu hemgångne kommendörkaptenen Ramsten. Nu finnes i denna stad en stor skara varma, förebedjande och offrande missionsvänner. Må Guds välsignelse vila över dem alla!

Falköping, Jönköping, Huskvarna, Skärstad, Värnamo och Flisby komma så därnäst i ordningen. I Falköping hölls mötet i kyrkan. Väderleken var den mest ogynnsamma. Missionen erhöll ett ombud i staden, som nog kommer att göra sitt bästa. — I Jönköping var det Ynglingaföreningens dag — försäljning — varmt, som vanligt i denna krets! I Huskvarna och Skärstad har vår mission trofasta, mångåriga vänner. Vårt ombud på den förra platsen, N. O., börjar påminna om den gamle Simeon, och hans mantel delas på ett värdigt sätt av S. S., den käre, nyutnämnde kyrkoherden i Skärstad. — Denna senare plats utmärker sig för varmt intresse och stor offervillighet. Söndag eller måndag, folk kommer till mötena lika gärna den ena som den andra dagen, och av den kära S. mötas alla med samma kärlek, välvilja och hjärtlighet. — I Värnamo och Flisby uppmuntrades ock Herrens tjänare till fortsatt arbete. På den förra platsen finnas många Herrens och missionens vänner, och det senare samhället ger ej Värnamo efter. Joh. 17: 21 praktiseras här synnerligen lyckligt.

Efter några dagars vila besökte jag så Örebro i och för missionens sedvanliga höstmöte. Kinavännerna fingo förmiddagen och K. F. U. K. eftermiddagen. Alla fingo vi mer än vi väntat av vår rike himmelske Fader.

I Norrköping var möte utsatt i Matteuskyrkan och på K. F. U. M. Norrköping har skänkt oss broder Robert Bergling, och vi vänta flera från denna stad. Herren vet, var de finnas. Verksamheten på K. F. U. M. är mycket livlig.

Under Reformationsfesten vistades jag i Uppsala. Jag fick möta allmänheten i Mikaelkapellet och enskilda studerande på Fjellstedtska skolan.

Sedan följde en längre resa i Västergötland, då Lidköping, Vänersborg, Herrljunga, Borås, Ulricehamn, Göteborg, Trollhättan, Alingsås, Skövde, Mariestad, Hassle, Götene och Brandstorp besöktes. På alla platserna visades varmt intresse för missionen. »Julrosorna» te sig emellertid så fagra från alla platserna. Mariestad glömmer jag aldrig. Det var här, som gamla Marie i missionshuset 1890 klappade mig på axeln och tillropade mig: »Berg lille, ha' allti' go' säd i skäppan!» I Göteborg kulminerade vännernas kärlek i ett samkväm kring långbord vid stockvedseld i den s. k. »Smålandsstugan», belägen i Slottsskogen.

Så besökte jag Eksjö, Nävelsjö, Sävsjö och Mullsjö, fyra kära gamla platser, där förståelse och kärlek röntes.

Med föredrag vid försäljningen för missionen i Stockholm avslutades så mitt arbete, och nu står återresan för dörren. Jag begagnar mig av detta tillfälle att till alla dem, jag kommit i beröring med under mina resor, såväl som till missionens vänner i Stockholm frambära mitt varma tack för all kärlek, som kommit mig till del.

Minnenas julrosor äga den förmågan att dofta i alla klimat och vid alla årstider. De ha inga törnen, ty de äga sitt ursprung från »Sarons ros», stamrosen, som växte upp *ibland* törnen, men själv endast helar, aldrig sårar.

»Det folk, som jag har danat åt mig, skall förtälja mitt lov», Jes. 43: 21.

Stockholm i juletid 1917.

August Berg.

VÅRA HÖSTSKÖRDAR I HANCHENG OCH HOYANG.

Av *R. Bg.*

I.

I SLUTET AV SEPTEMBER BÖRjade våra dopkandidater i Hoyang att samlas till förberedelse för den stundande dopakten. De som först infunno sig, voro 4 kvinnor, som på sina nyligen lösta fötter hade vandrat omkring 30 kilometer, en av dem t. o. m. bärande sitt 1 ½ års gamla barn. Och likväl, huru strålade de icke vid framkomsten! Min första tanke, då vi utbytte hälsningar, var: »Dessa törs jag döpa. De bära redan inseglet på sina pannor.» Döpta blevo de ock 16 dagar senare ehuru icke av mig utan av broder Lindén, tillsamman med ännu en kvinna och 22 män. Var och en av dessa 27 har sin mer eller mindre gripande omvändelsehistoria, men berättelserna härom måste vi förbigå. Blott det kan jag nämna såsom betecknande för ställningen här, att *rövarne varit de väckelsepredikanter,*

som uppväckt flera ur syndens sömn och drivit dem till Kristus.

Det är jämförelsevis

»hyggliga rövare»,

vi ha i dessa trakter. De plundra företrädesvis andra likar — tjuvar, ockrare, bedragare, lagöverträdare, procentare, rika f. d. ämbetsmän med mindre gott rykte eller vilken illa beryktad person som helst, hos vilken något finns att taga. Det påstås, att vissa ligor aldrig röva verkligt väl kända personer, men jag borgar ej för att detta håller streck. Många gånger har jag nog mött medlemmar av just dessa ligor, och *ännu* ha de *ej* rört mig. Ibland tillropa de mig t. o. m. helt vänligt »Shan Muh si» (pastor Bergling) och göra honnör eller ställningssteg, då jag passerar, eller vika lika hastigt åt sidan för mig som jag för dem. Blott en gång grep en, till min förskräckelse, sitt mausergevär och riktade det mot mitt bröst, men en stöt i sidan från en kamrat kom honom att sänka geväret och med nedböjt huvud och mörk uppsyn gå vidare.

EN KINESKVINNAS BUNDNA FÖTTER.

Nästan utan undantag äro de emellertid hänsynsfulla också mot våra kristna. I många fall är det omöjligt att finna orsaken, varför de ytterst sällan angripit dessa. Upptäckten, att husgudarna äro borta, är oftast nog, för att de skola lämna ett hus utan att röra något. Åsynen av en bibel eller sångbok har i flera fall kommit dem att be om ursäkt, för att de trängt in i ett hem och oroat dess invånare. (Forts.)

BREVAVDELNINGEN.

Juicheng den 1 nov. 1917.

Kära missionsvänner!

Det är nu ganska länge sedan jag skrev något i vår kära tidning. Sommaren har sedan dess gått, och svalt väder har inträtt. Blommorna äro snart alla förbi, och träden fälla löven.

Vi voro i somras modiga nog att stanna hemma. Herren hjälpte ignom, pris ske hans namn! Nog tänkte vi ofta med saknad på det svala, vackra Shuei-iu, där vi vistades förra sommaren, och ett par utflykter dit gjorde vi även under systrarnas vistelse här. Under granatträdet på vår gård bland palmer och blommor var det dock mången afton ganska svalt, och hade vi trevliga stunder tillsammans under samtal, läsning, sång och bön. Där intogo vi även i allmänhet våra aftonmåltider.

Nu vill jag helt kort berätta litet från verksamheten den senare tiden. Gosskolan började den 27:de aug. Vår lärare är trogen, och gossarna sträva och läsa allt vad de förmå.

Alla äro de snälla. Ännu har ingen gjort oss bekymmer. En av de minsta, 10 år gammal, är en gift man.

Under sommaren såväl som hela hösten har bra med folk samlats på mötena, varöver vi äro mycket glada. »Huru skola de tro, den de icke hava hört?» Tron kommer ju av predikan; därför vänta vi frukt. I gatukapellet arbeta evangelisterna som vanligt. Ibland predika de för fullt hus. Dessemellan sitta de ned vid tebordet och samtala med en och en av gästerna.

Vi hade vårt stormöte här den 5—7 okt. Endast »hempredikanter» tjänade, men goda möten hade vi i alla fall. Både P'ei-huan-chang, vår nye evangelist i Puchow, och vår skollärare höllo kraftiga predikningar. Den senare, som talade över 2 Kor. 3: 11—18, höll en predikan, som skulle ha passat i vilken svensk kyrka som helst. Ja, också predikanten skulle ha passat, ty han uppträder i sanning evangelium värdigt. Kollekten under mötet uppgick till omkring 50 kronor.

Sedan våra vänner rest, var tiden inne för oss att begiva oss till Puchow stormöte. Första dagen färdades vi 5 svenska mil. Tidigt begåvo vi oss åstad, men ändå blev det mörkt, långt innan vi kommo fram till värdshuset. Körkarlarne fruktade för rövare, men Herren höll sådana borta. Dock voro de ej långt ifrån oss. Följande morgon, när vi efter att ha rest något över en halv mil, kommo till byn Shon-t'ea, där vår skollärare har sitt hem och sin gamla mor, fingo vi höra, att rövare just varit där. Portarna hade emellertid hunnit stängas, varför de ej kommit in. I sin förbittring mot dem, som givit varningssignal, dödade de en man och sårade två. Dessa lågo där blödande vid vägen men buros senare in till staden för att få hjälp.

Om mötet i Puchow har fröken Ohrlander lovat skriva. Vill blott nämna nu, att 37 mottogos såsom

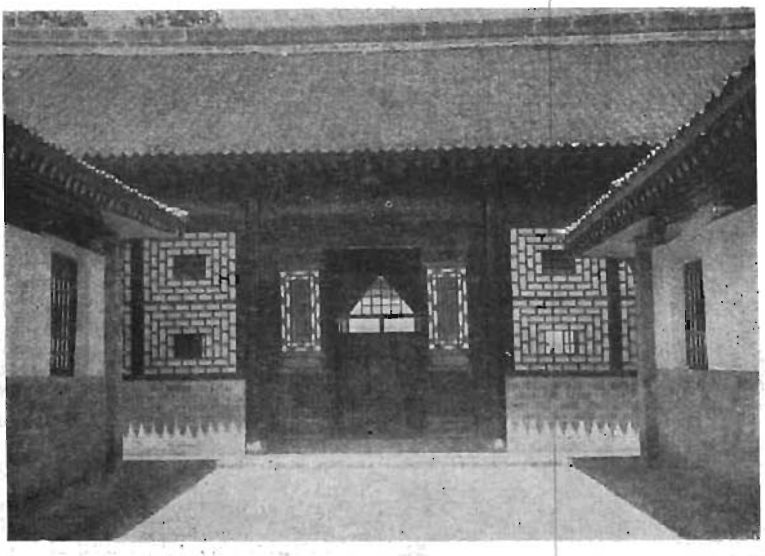

JUICHENGS MISSIONSSTATION.

sökare. För dessa vill jag anhålla om vännernas förböner.

Även den unge evangelisten Pei, som nu tillträtt sin första plats efter att i våras ha utexaminerats från Yunchengs seminarium, är tacksam få ett rum i edra böner inför Gud. Han är f. ö. son till evangelisten Pei i Ishih.

Efter mötet i Puchow besökte vi utstationen *Chong-ing*, där evangelisten Ts'ao och hans hustru ha sitt arbete. Det var kärt att komma dit och se, vad Gud har gjort. På denna plats är det nu många sökare. Vi lämnade vår bibelkvinna Kuoh där för att hjälpa fru Ts'ao några veckor.

Nästa vecka börjar här i Juicheng en stor marknad, som i år tros få stor tillslutning. Jag tänker därför sätta upp det lilla tältet på marknadsplatsen samt predika i gatukapellet och gästrummen. Förutom medhjälparna på platsen och evangelisten Ts'ao från Chong-ing ha 4—5 församlingsmedlemmar lovat komma oss till hjälp.

Då detta brev når Sverige, skriva vi antagligen 1918. Vill därför sända en hjärtlig nyårshälsning från min hustru och mig — samt ett varmt tack för förbön och kärleksfullt samarbete under 1917. Se 2 Kor. 9: 8—15.

Herren vare med oss alla!

Eder tillgivne

Oscar Carlén.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN: ATT fälten i Kina synas vitna till skörd. — Att arbetet i dess helhet trots den oro, som mångenstädes råder, ostört fått fortgå. — Att så hänsynsfull aktning i allmänhet visas missionärerna. — Att från Sverige genom de utresta syskonen kunnat sändas förstärkning (sid. 18).

Att såväl våra missionärer som i allmänhet de infödda kristna hittills skonats för anfall av rövare. — Att Herren begagnat själva rövareväsendet som ett tuktomedel till Kristus (sid. 20, 21).

Tacksägelse- och böneämnen. S. M. K:s nye missionär, kand. *Torsten Folke* (sid. 19).

Gosskolan i Juicheng. — De olika verksamhetsgrenarna på denna station och de infödda medarbetarna (sid. 21, 22).

De 37, som vid stormötet i Puchow fu mottogos som sökare. — Evangelisterna Pei, far och son (sid. 22, 23).

Böneämnen: Våra utresande syskon, både den första och den andra gruppen, att de under hela resan må förnimma över sig sin Guds goda och bevarande hand, och att de under vistelsen i Kina må bliva till rik andlig välsignelse (sid. 18, 24).

Mongolmissionären, frkn Hulda Wiklund, att Herren i nåd må återställa henne och bereda henne möjlighet till utresa (sid. 18).

»VÅRA BARN.»

SÅ KALLADES AV MISSIONÄR August Berg en skara på ett 80-tal större och mindre gossar och flickor, manliga och kvinnliga ungdomar, alla barn av missionärer, tillhörande olika svenska missionssällskap, somliga födda i Indien, andra i Kina, andra åter i Afrika, som den 29 dec. voro inbjudna till samkväm å Margareta-hushållsskolan. Inbjudarna, den kvinnokommitté, som tillsatts av Allm. Sv. missionskonferensens arbetskommitté, hade för något över

ett år sedan en liknande bjudning, då även liksom nu barnens hemmavarande mammor voro inbjudna.

Sedan kaffe med dopp intagits, hälsades gästerna hjärtligt välkomna av kommitténs ordf., fröken *Lotten Reuterskiöld*.

Redaktör *J. Ollén*, som haft den stora förmånen att besöka alla svenska missionssällskaps arbetsfält, frambar därefter till den unga skaran en hälsning från deras resp. föräldrar och meddelade sina intryck från den på intresse så rika färden. Två intryck voro särskilt förhärskande — å ena sidan det nedtryckande och pressande i hedendomens makt och mörker, å andra sidan den underbara förändring, som evangelium, där det blivit mottaget, verkat icke blott hos enskilda, utan i familjelivet och i samhällslivet. Genom det kärleksfulla, tålmodiga, uthålliga, självuppoffrande arbete, som utförts av svenska missionärer, vilka talaren lärt att högt akta och älska, hade stora skaror av hedningar förts från mörker till ljus, från ofrid till frid, fått makt att bryta med ingrodda, hemska syndavanor, att lida för Kristi skull, att bliva ett salt i den hedniska förruttnelsen och till välsignelse bland sina landsmän.

Sedan en sång sjungits, lämnades ordet åt en ung missionärsson, kand. *Rodén*, vilkens far i över 30 år arbetat i Ostafrika i Ev. Fosterlands-Stiftelsens tjänst. Den ungdomlige talaren talade som »missionärsbarn» till »missionärsbarn». På ett till hjärtat gående sätt framhölls enkelt och klart det enda, som kan giva en människa kraft att vandra trons väg, nämligen *bönevägen* i det fördolda. Till sist riktades en vädjan till missionärernas barn att icke glömma de folk, bland vilka de som små levat, och bland vilka ännu funnos många, som aldrig hört ett enda ord om Kristus. Många av de små färgade lekkamraterna hade nog icke glömt sina vita barndomsvänner utan sände längtande tankar till Sverige, detta land, som de i sin fantasi utmåla för sig som ett paradis, undrande, om barndomsvännen icke skulle som vuxen komma tillbaka ditut för att i det ännu så mörka landet göra Jesu namn känt.

En paus inträdde nu, varunder den vackra julgranen tändes och utdelning skedde av numrerade paket, ordnade i rader på ett långt bord. Var och en av de unga gästerna fick först ett nummer och sedan det paket, som hade motsvarande nummer. Att då och då någon av de unga herrarna i sitt paket fann något lämpligt för en liten flicka och tvärtom endast bidrog till att göra stämningen trevlig. Byte gjordes också här och där.

(Forts.)

FÖRDRÖJD UTRESA.

Missionär Stålhammar, som hade tänkt få avresa till Kina den 15 dennes samtidigt med familjen Folke, har tyvärr fått förhinder, men hoppas få göra utresan på våren, om väg då öppnas.

Expedition: *Drottninggatan 55.* Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.*
Telefon: *Riks. 44 59. Allm. 224 73.*

INNEHÅLL.

Vem skall så? — Från Redaktionen. — Julrosor, II. — Våra höstskördar i Hancheng och Hoyang, I. — Brevavdelningen. — För S. M. K:s bedjande vänner. — »Våra barn». — Fördröjd utresa.

STOCKHOLM 1918, NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.

N:R 3. ÅRG. 23. 1 FEBRUARI 1918. PREN.-PRIS 1: 50.

UTGIVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

ICKE VÅRA EGNA.

Föredrag av missionär *D. Landin* vid avskedsmötet i Betesdakyrkan sönd. d. 30 dec. 1917.

I ären icke edra egna, ty I ären dyrt köpta. 1 Kor. 6: 19,20.

DESSA ORD, SOM JAG VILLE få giva som ett avskedsord, blevo liksom lösensordet för mig, då jag första gången var redo att resa ut till Kina, och jag har fått erfara, att de också nu, då jag går att skiljas från hem och fosterland, ha samma kraft till maning och tröst.

Denna sanning, att vi icke äro våra egna, tror jag, att Gud i dag vill låta oss alla stanna inför. Det är dock ett ord, som för många i vår tid är svårt att höra och fördraga, ty tanken på livegenskap och slavtjänst under någon annan behagar icke. Och dock är det en sanning, som gäller även i denna tid. För Paulus var detta förhållande, att han icke var sin egen, en självklar sanning. Och han ville, att det för alla, som tro på Jesus Kristus och äga syndernas förlåtelse, skulle vara en självklar sanning, Det var, när Herren Jesus gav sitt liv på korset till en lösen för oss alla, som vi blevo dyrt köpta, och det är på grund av detta köp, vi tillhöra honom. Och tillhöra vi honom, vill Paulus säga, är det också klart, att vi icke äro våra egna.

Om den sanningen ville Paulus påminna korintierna, och måhända även vi behöva påminnas om densamma. Är det månne icke lätt att glömma just detta, då vi hava att uppgöra planer för vårt liv? Hur litet tänka vi egentligen på att vi icke

äro våra egna och därför icke få gå våra egna vägar! Gud kräver stundom av oss en tjänst helt för honom eller något av våra ägodelar. Äro vi då så villiga att släppa till oss själva eller vårt, som vi borde vara och skulle vara, om vi verkligen erkände, att vi icke äro våra egna, och att det som Gud har givit oss, icke är vårt eget utan tillhör honom?

Om dessa ord: »I ären icke edra egna», bliva en verklig sanning för oss, då bliva vi verkligen *fria*. Det är det paradoxala i denna sanning, som vi kanske ofta hört upprepas i sångens ord:

»Till *fånge* gör mig, Gud. Då först skall jag bli *fri*.» Men det är en sanning, även om den är paradoxal.

Först när vi erkänna, att vi icke äro våra egna, kan Herren göra oss verkligt fria, fria även från de band, med vilka kärleken till världen och de ting, som äro i världen, vilja binda oss. Då kunna vi åtminstone delvis förstå Jesu ord: »Om någon kommer till mig och icke hatar sin fader och moder och hustru och barn och bröder och systrar och därtill även sitt eget liv, han kan icke vara min lärjunge.» Då bliva vi fria från band av olika slag, som vilja tynga oss ned.

Jag tänker, att vi alla, som nu stå redo att lämna hem och kära, fått erfara något av detta, att Gud har gjort oss fria. De band, som binda oss här hemma, äro nog så starka. Men när vi erkänt, att vi icke äro våra egna, då ha vi blivit lösta från de banden, och så kunna vi gå ut fria.

Men det är också från något annat denna sanning lösgör oss, och det är från *fruktan*. Om vi äro Herrens tillhörighet, av honom köpta för ett högt pris, då är han också villig att bevara och förvara sin dyrbara egendom, liksom den, som för ett högt pris har köpt en kostbar pärla, är rädd om den och söker bevara den. Nu få vi vara sådana där kostbara pärlor, som Herren har köpt för det dyra priset, sitt eget blod. Därför kunna vi äga visshet om att Herren skall bevara och förvara det som han så dyrt har förvärvat. Även vi, som om ett par dagar skola lämna vårt land för att genom det oroliga Ryssland resa ut till Kina, skola få erfara, att vi äro i säkert förvar, därför att vi tillhöra Herren. På grund härav kunna vi ock draga ut med frimodighet, frigjorda från den fruktan, som annars skulle kunna lägra sig över oss vid tanken på vad som kan förestå. Vi gå åstad uppehållna just av den sanningen, att vi tillhöra icke oss själva utan honom, som förmår bevara, försvara och förvara oss.

Så må då detta ord vara en bärande sanning för oss som gå ut, och en sanning, som utför sitt verk också i edra hjärtan, I kära syskon, som stannen hemma. Mån även I förstå, att ingen av oss, som är köpt av Jesus Kristus för det dyra priset, hans eget blod, tillhör sig själv utan honom och är bestämd för en hel och full tjänst för honom.

Först när vi böja oss för och erkänna denna sanning, att vi icke äro våra egna utan Herrens, bliva vi verkligen fria — frigjorda från människofruktan, från de band, med vilka kärleken till världen kan binda oss, frigjorda från fruktan för de faror, som kunna möta. Då först kunna vi ock prisa Gud i vår kropp och i vår ande, som tillhöra honom.

Må vi alla genom Herrens nåd ihågkomma detta, att vi icke äro våra egna, utan dyrt köpta! Amen.

Bedjen för missionärerna! Skriven till missionärena!

PROFETEN JESAJA OCH VÅR TID.

Av *Nath. Högman.*

II.

JESAJAS PERSON.

JESAJAS FADER HETTE AMOS. Traditionen tillägger Jesaja furstlig börd. Tydligt framgår ock, att han var en man som var van att umgås i konungars hov, att han stod de styrande i landet nära, och att han helt levde med sitt folk i dess religiösa och nationella liv. Jesaja är en av världslitteraturens störste mästare, och hans språk har en erkänd skönhet och kraft. I alla dessa stycken är han helt olika sin samtida i det norra riket, herden Amos från byn Tekoa, vilken Herren tog från boskapshjorden och sände att profetera i Samaria.

Jesaja var gift och hade åtminstone två söner. Se kap. 7: 3 och 8: 3. Sina barn betraktade han som icke enbart tillhörande honom själv: »Se jag och barnen, som Herren har givit mig, vi äro tecken och förebilder i Israel», 8: 18. I själva de namn, som barnen erhållit, angåvos de två huvudpunkterna i Jesajas förkunnelse: 1) *dom* över den otrogna mängden (Mahersalal-Hasbas = rovet, hastar, bytet skyndar) och 2) *barmhärtighet* mot den trogna kvarlevan (Sear-Jasub = en kvarleva skall omvända sig).

Iklädd en enkel säcktygsklädnad och med sina söner vid sin sida framträdde så Jesaja som förkroppsligandet av den bättring, han förkunnade, 7: 3, 20: 2. Han stod ibland sitt folk icke som hovman eller diplomat utan som en Guds profet. Med majestätiskt allvar vittnade han mot det avfälliga folkets synd. Manande till sinnesändring förkunnade han domen över all fåfänglig höghet och prakt. Han var en väldig tordönsröst mot otron, ondskan och lasterna men tillika en ljuvlig budbärare för alla förkrossade hjärtan. Traditionen berättar, att Jesaja vid mycket hög ålder, nära hundraårig, under Manasses regering led martyrdöden genom söndersågning, Ebr. 11: 37.

MEDDELANDE TILL MISSIONENS VÄNNER.

DÅ MISSIONÄR FOLKE NU, EFter ett flerårigt arbete i missionens ledning i hemlandet, rest ut till sitt gamla fält, följes han av en stor vänskaras förböner och intresse. I anledning härav ber Kommittén att i korthet få angiva avsikten med denna resa samt de förändringar i hemarbetet, som i anledning därav måst vidtagas.

Länge har missionär Folke längtat att få återse det fält, där han en gång begynte bryta mark. Under det sista året har denna längtan vuxit sig än starkare, och under mycken bön har ledning från Gud sökts. Svårlöst har denna fråga tett sig för dem som stått missionsledningen nära. Att finna en lösning, i någon mån säkerställande de arbetsuppgifters skötande, som vilat på missionär och fru Folkes skuldror, har ej varit lätt. Men det har nu lyckats att så ordna dessa förhållanden, att ett omkring årslångt besök därute kunnat ställas i utsikt.

Missionär Folke reser nu på Kommitténs uppdrag till Kina för att genom egna iakttagelser lära känna det n. v. missionsläget i landet och isynnerhet på S. M. K:s fält. Vidare för att i samråd med missionärerna handlägga viktiga frågor rörande arbetets framtida utveckling. I detta viktiga värvs utförande vilja säkerligen missionens vänner dagligen i bönen stödja vår broder. Missionär

Folkes hälsa och krafter äro långt ifrån tillfredsställande. Men han går åstad i förtröstan på honom, vars kraft fullkomnas i svaghet.

Då Kommittén ansett det önskvärt, att under denna ansträngande resa fru Folke står vid sin mans sida, har hon satts fri från sin uppgift vid Barnens Hem, och har Kommittén enhälligt kallat *missionär* och *fru Wester* att förestå nämnda hem.

Vice ordf. i Kommittén, rektor Joh. Rinman, Södertälje, har, ehuru ogärna, nödgats avböja den framställning, som av Kommittén gjorts till honom att inträda i ordförandeuppgiften. Detta har skett, enär han, såsom icke boende i Stockholm, anser sig vara urståndsatt att så aktivt deltaga i och nära följa ärendenas behandling, som det åligger ordföranden att göra.

Överste Dillner har i stället enhälligt valts till ordf. i Kommittén och åtagit sig det allmänna övervakandet av arbetet, under det att några av de arbetsuppgifter, som mer direkt vilat på missionär Folke, såsom arbetet i redaktionen, ordnandet av reseverksamheten, missionärskandidaternas förberedande handledning m. m., hava anförtrotts åt missionär Högman.

För övrigt fortgår arbetet som hittills utan någon förändring.

Härmed anbefalla vi våra utresande syskon och alla, som stå i arbetet både hemma och ute, i missionsvännernas trogna förböner.

FRÅN REDAKTIONEN.

ETT HÄFTIGT YRVÄDER RASade tisdagen d. 15 jan. i Stockholm. Likväl hade en mycket stor skara missionsvänner samlats nere vid Centralstationen för att bjuda farväl åt dem, som då anträdde den långa färden till Kina, missionär Folke med fru och son. De församlade bragte resenärerna sin avskedshälsning genom att sjunga den kända sången:

En tillflyktsort är urtidens Gud,
Och nedåt sträcka sig hans armar,
Ty han har lovat och sagt, att han med sin makt
Skall bevara sin återlösta hjord.

samt den även i livets allvarliga lägen så uppskattade barnasången:

Tryggare kan ingen vara
Än Guds lilla barnaskara,
Stjärnan ej på himlafästet,
Fågeln ej i kända nästet.

*

S. M. K:s bönemöten ha nu tagit sin början. Varje måndag kl. 1/2 7 hålles en bönestund på missions-expeditionen, Drottninggatan 55, och varje tisdag vid samma tid i Betesdakyrkan, Floragatan.

Till ledning och hjälp för missionens bedjande vänner tillhandahålles en bönelista lik den i fjol utgivna. Den föreligger nu i ny upplaga för år 1918 och fås kostnadsfritt från expeditionen.

*

Ännu finnes ett antal missionskalendrar kvar, som vi hoppas skola finna väg ut till hemmen i Sveriges bygder. — Den i förra numret omnämnda minnesskriften blir omkring 48 sid. stor och torde snart kunna erbjudas från förlaget. — Det är en stor uppmuntran att emottaga så många vänliga erkännanden rörande tidningen. »Den kommer», skrives det, »som en kär vän från kära vänner.» »Den är mitt hjärta så kär», o. s. v.

TORSTEN FOLKE.

S. M. K:S FÖR MISSIONSKALlet i Kina sist invigde missionär har länge burit missionstanken på sitt hjärta. Född i Kina år 1891 vistades han som gosse ute på missionsfältet och kom till Sverige vid 9 års ålder i sina föräldrars sällskap. Hela den tid, som sedan dess förflutit, har ägnats åt en utbildning, som på ett synnerligen värdefullt sätt utrustat honom för missionärskallet. Efter att våren 1911 hava avlagt mogenhetsexamen vid Nya Elementarskolan i Stockholm har kand. Folke under flera år idkat teologiska studier vid universiteten i Princeton, U. S. A., Uppsala och Marburg samt avlagt teologie kandidatexamen såväl i Princeton som i Uppsala.

Kand. Folke är icke okänd för vårt lands missionsvänner. Under de omfattande resor, han den sistförflutna hösten företog i Sveriges bygder, förvärvade han en talrik vänkrets, som nu helt säkert följer honom med sina innerliga förböner, då han gått att upptaga arbetet därute.

FRÅN HEMARBETET.

URSPRUNGLIGEN HADE JAG icke tänkt skriva något om min tur genom södra Sverige, men då Gud nu synes vilja sända mig ut på fältet snarare, än förut tänkt var, kanske jag ändå skulle låta höra av mig. Därtill ledes jag även av den omständigheten, att den nära förestående utresan tvingar mig att inhibera en delvis redan utstakad resa genom vissa delar av Småland och Västergötland.

Det har även denna gång varit mig en stor uppmuntran att få träffa så många kära missionsvänner och få se så många bevis på deras offervillighet och kärlek. Man får ständigt på nytt erfara sanningen av den satsen, att »en Herre» dock bildar ett av de starkaste föreningsband, som förefinnas människor emellan.

Det är emellertid en sak, som särskilt legat för mig den senaste tiden, och det är *tidningens, Sinims Lands, spridande.* Det vore gott, om Gud ville lägga många av sina barn på hjärtat att arbeta därför. Vår missionstidning når längre och kommer oftare, än vi kunna göra på våra resor. Därigenom kan den, om den blott blir tillräckligt känd, uträtta storverk för missionsintressets väckande och stärkande i landet. Jag har nämnt detta, emedan jag själv genom min utresa synes bli förhindrad att i min ringa mån direkt bidraga därtill.

Må nu Gud själv följa var och en av oss med sin överflödande välsignelse! Det är tryggt att vandra i hans spår och stort att få vila i hans allsmäktiga armar. Tryggheten där är större, även om vi befunne oss i en lejongrop, än vår säkerhet skulle vara utan honom bland våra vänner! Han är vår borg och vårt starka fäste. Gud ske lov!

Torsten Folke.

I anslutning till denna hälsning från kand. Folke ber jag att ytterligare få foga några ord. Vi ha haft den stora glädjen att tillsamman få besöka en hel del platser. Vår tur började i Skövde själva reformationsdagen. Immanuelskyrkan, där mötena höllos, var till trängsel fullsatt, och en ovanlig öppenhet för Guds Ande förnams. På e. m. var en reformationsfest anordnad, då kand. Folke talade över »Luthers utveckling till reformator» och undertecknad över »Världskrisen och missionen». Det blev en oförgätlig stund. Missionsmötet tog sig ett mycket vackert uttryck, då några till sist föreslogo, att till dagens redan uppburna missionsoffer en särskild insamling skulle företagas till missionär Carléns underhåll. Den hänförelse, varmed förslaget mottogs, liksom ock det goda resultatet bar vittne om, med vilken trofast kärlek br. C. alltjämt ihågkommes i Skövde.

Mer eller mindre liknande erfarenheter fingo vi sedan göra på var och en av de platser, som vi besökte: Lidköping, Herrljunga, Alingsås och Göteborg. Sedan skildes våra vägar. Kand. Folke reste till Helsingborg, Kristianstad, Tranås och Norrköping och jag till »Södertäljekonferensen» i Malmö. Om den konferensen kan sägas, att den blev en verklig korsets konferens. Dyrbara, stilla dagar fingo vi där uppleva invid Kristi kors.

Så möttes vi åter i Jönköping, där vi gemensamt talade på Yngl:aför:s. lokal i Stora missionshuset och i Soldathemmet. Vår gemensamma tur avslutades med en missionsgudstjänst i St. Lars kyrka i Linköping. Sedan jag följande dag talat i Domkyrkan till de i Linköping förlagda trenne regementena, voro de egentliga resorna för året slut, och tacksamma återvände vi hem för att vila eller rättare byta om arbete.

En synnerlig uppmuntran blev dock ett besök i Tranås d. 28 dec. Sparbösstömning för S. M. K. ägde då rum, varvid ej mindre än 578 kr. inkommo eller över 200 kr. mer än den insamlade summan förra året. Denna missionshögtid vid årsslutet blev liksom en underpant på den nådefulla trofasthet, varmed Herren vill följa oss även under det nya året.

Det är med särskild glädje, vi tänka på att det blivit möjligt för kand. Folke att besöka så många kära missionskretsar landet runt före utresan till Kina. Följande utdrag ur ett brev från en vän till vårt arbete ger en inblick i, hur missionens vänner uppskattat vår broders besök: »Här ha alla möten varit så goda. I går hade vi Kina-möte med mycket folk, och kanske var bästa vinet sparat till den stunden. Mycket kraftigt kom vittnesbördet: 'Frukta icke, jag är med dig, sök icke hjälp hos andra, ty jag är din Gud'. Ja, Gud välsigne vårt utbedda nya vittne! Det bedja vi alltfort. Knappt något möte äger rum, utan att barnen till våra älskade missionärer nämnas, och nu hade vi ju glädjen ha ibland oss förstlingsfrukten av dem, som gå i föräldrarnas spår, och det grep våra hjärtan.»

Förvisso skola många, som instämma i dessa ord, i sina förböner icke glömma vår unga broder.

*

Under senhösten har missionär Landin på uppdrag av Kristliga Seminaristförbundet besökt alla folkskollärareseminarierna i landet utom det i Linköping samt 4 av de kvinnliga seminarierna. — Missionär Berg har själv berättat om sina reseintryck under rubriken »Julrosor».

N. H—n.

VÅRA HÖSTSKÖRDAR I HANCHENG OCH HOYANG.

Av *R. Bg.*

II.

Många synas ha en formlig *fruktan* för de kristnas Gud. En av de våra, en just i dag i Hancheng döpt lantman vid namn Chiao, berättar, att då i fjol ett större rövareband slagit sig ned i närheten av hans by och plundrat runt om i byarna, blev han såsom ansvarig medlem för en större välbärgad, för att ej säga, förmögen familj, förskräckt och vände sig till byläraren, en vår församlingsmedlem, med förfrågan, vad han skulle ta sig till. »Det bästa råd, jag kan ge er», svarade denne, »är, att ni beder till Herren Jesus.» Och så lärde han Chiao en bön. Rövarne kommo, trängde beväpnade in i mannens hem och grepo honom för att föra honom in bland bergen. Där ämnade de hålla honom, tills de fått löfte om en lösen på flere tusen täl. Kunde de ej utkräva en sådan, gällde det mannens liv. Parlamenteringen blev kort. Den stackars Chiao beordrades att medfölja och det med snabba steg. En rövare gick i täten, medan två andra följde efter med sänkta gevär. Folk från den stora byn hade samlats, men ingen vågade räddande ingripa, fastän den tillfångatagne kastade bedjande blickar på grannarna till höger och vänster om sig. Bedja om deras hjälp vågade han ej. Men i djupet av sitt hjärta började han sucka till Herren, och i nödens och kallsvettningens stund togo hjärtesuckarna så hörbar form, att rövaren i täten plötsligt vände sig om och röt: »Vad mumlar ni för något!?» — Mannen svarar ej, men skälvande går det nödropet över hans läppar, medan ögonen äro slutna: »*Jesus Kristus, fräls mig! Jesus Kristus, fräls mig!*» — — — »Han besvärjer sin Gud. — Han ropar på Jesus. — Han är en Jesus-församlingens man», säga rövarna sinsemellan. Och helt oväntat tillropar ledaren vår vän: »Gå hem!» Innan Chiao hunnit fatta situationen eller vända sig om, ser han rövarna *springa* bort mot sitt näste bland bergen. Sedan dess fick han vara i fred.

Herrens namn är alltfort ett fast slott, dit t. o. m. den *orättfärdige* kan fly och varda beskärmad.

Denna erfarenhet blev vändpunkten i Chiaos liv och en orsak till att många andra från hans by började vända sig till Herren.

Till vår dopklass i fjol höst infann han sig några dagar, men vi voro då ej klara med motivet till hans önskan att bli en kristen. Till vårens dopklass kom han åter men ej tillräckligt tidigt. Denna gång infann han sig i tid och hade fått med sig 5 av byns män. Av dessa blevo 4 jämte honom döpta.

Här i Hancheng fingo vi denna gång döpa 60, varenda en ibland dem med församlingens enhälliga och varma rekommendation. Bland dessa nydöpta finnes stadens borgmästare, såväl den gamla skolans lärare, s. k. fil. kandidater, som den modärna skolans folkskollärare och studenter, affärsmän, hantverkare, friskareledare, flera lantbrukare, mödrar, farmödrar, barn, barnbarn, män och hustrur, bröder och systrar, svågrar och svägerskor liksom andra släktingar, lärare och elever till förutvarande församlingsmedlemmar o. s. v.

Detta omnämner jag för att påvisa, hur naturlig utvecklingen är, hur surdegen verkar.

Den yngsta bland de döpta är en 14-årig gosse. Den äldsta, hans farmor, är 77 år. Gossens far är en f. d. kraftig friskareledare, som jagat många rövareligor på flykten. Nu är han

en strålande, för Guds rikssak nitälskande kretsledare och lokalpredikant, som använder en stor del av sin fritid till att predika och sälja böcker bland bergen. Det värmde våra hjärtan att se hans av glädjetårar fyllda ögon, då hans mor och hans son undfingo dopet.

Även denne man har »*av rövarne*» drivits in i Jesu sköte. Detsamma kan sägas om ej så få av de 197, som vi i år fått inhösta, liksom ock om många av våra över 300 sökare, bland vilka vi till våren hoppas få göra en urgallring.

Den gamla 77-åringen hade kommit till tron genom fröken Emilia Ulff, då denna bodde och verkade på vår utstation Si-yuen. Under alla de gångna åren har hon då och då förmanat sonen att vända sig till Kristus, men utan resultat. Så kommo rövarne och gjorde slag i saken.

O, att man orkade med och hunne med tio gånger mer, än man nu gör! Huru stora skördar skulle man ej då få hösta in!

Men nu står den till inbärgning mognade skörden och förfares av brist på skördemän! Tänk härpå!!

Hancheng den 31 okt. 1917.

EN EVANGELISTKURS.

EN AV KINAS GAMLA VISE har sagt: »Den hantverkare, som vill göra ett gott arbete, måste först slipa sina verktyg.»

Dessa ord ha sin fulla tillämpning även på en andlig arbetare. Arbeta har sin tid och slipa verktygen har sin. Det går mycket lätt för oss att glömma detta, både då det gäller oss själva och våra medarbetare. Vi vänta av de senare, att de skola predika och tala med människor, enskilt och offentligt, dag ut och dag in. Ibland tycka vi, att de bli nötta och slöa men glömma, att de behöva tid till förnyelse och tid till att hämta in nya förråd ur Guds ord.

I evangelii begynnelse ha vi måst upptaga som medarbetare de bästa krafter, vi kunnat få, bland dem som kommit till tron, oavsett vad kunskapsmått de ägt. Många av dessa ha varit och äro män, som Gud har brukat till mångas frälsning, därför att de själva haft frälsningens kunskap. Dock ha dessa våra bröder varit och äro i stort behov av kunskap i Guds ord.

För att möta detta behov ha vi i Honan under flera år anordnat en evangelistkurs minst en gång om året, varvid vi följt en av konferensen fastställd kurs för våra evangelister. För ett par år sedan beslöts emellertid, att dessa kurser skulle hållas gemensamt för de tre provinsernas medarbetare. Som Yuncheng är centralpunkten på vårt fält, beslöts ock, att kurserna skulle hållas där.

I år föll det på Ossian Beinhoffs, Josef Olssons och undertecknads lott att leda denna kurs. På nästan ofarbara vägar och över översvämmande floder samlades vi till »våra högtiders stad», Yuncheng, i början av september. Ej mindre än trettiofyra deltagare kommo, och detta antal skulle ha blivit ännu större, om ej flera av våra evangelister måst stanna hemma på grund av arbetets krav.

Det var tomt att komma till Yuncheng denna gång och ej finna vår käre broder August Berg där.

Ämnena för vårt studium voro: Profetians betydelse i Gamla testamentet samt en kortfattad inledning till profeternas böcker, bibliska karaktärsbilder, Israels historia, homilitik, Pauli liv, hans missionsresor, en kortfattad inledning till hans brev samt personligt arbete.

Det är en verklig inspiration att se, med vilket allvar och vilken iver våra bröder taga itu med de dem förelagda uppgifterna, och ett rent under, huru de kunna finna lösningen på de många frågorna med de ytterst ringa hjälpkällor, som stå till deras förfogande. Det är en iver, som om det gällde att leta reda på guld. Och guld är det, som de söka och finna i Guds guldgruva. Ofta släckas ej lamporna förrän tolv à ett på natten, och sedan äro många åter tända kl. fyra och fem på morgonen.

En stor svårighet vid en sådan kurs som denna är, att några av deltagarna ha mycket svårt att reda sig med att skriva och taga anteckningar. Dock är det rent förvånansvärt att se, vad även dessa kunna åstadkomma, då hjärtat är med. En av dem, en bokförsäljare, hade mycket ringa kunskap och övning i skrivkonsten. Man måste härvid komma ihåg, att det att skriva kinesiska är till och med för en kines en långt svårare uppgift än för en europé att skriva sitt modersmål. Då vi vid slutet av kursen hade ett slags skriftlig examen för att finna, huru mycket som fastnat i deras sinnen och minnen, fick ovannämnde bokspridare sitta med ett lexikon i handen för att kunna sätta ihop de svåra skrivtecknen. Stor blev vår förvåning, då han i ett par ämnen rätt besvarat alla frågorna. Han blev ock själv så glad över detta, att han fick tårar i ögonen, då han fick veta resultatet. Han är en av de mest helgade och Gud hängivna män, jag någonsin träffat.

Infödda medarbetare samlade i Yuncheng

Vid varje sådant tillfälle känna vi djupt, huru mycket arbete som åter-

står ifråga om undervisningen. En del av våra medarbetare äro alltför litet hemmastadda i Guds ord och i den verkliga innebörden av de stora frälsningssanningarna samt i Guds nådeshushållning. Här ha vi såsom missionärer ett oerhört ansvar och en stor lucka att fylla i den kinesiska församlingen, nämligen att fostra och undervisa medarbetare, som ock äro skickliga att undervisa andra.

Att våra bröder själva mycket värdera denna hjälp, ha vi många bevis på. De gå med glädje långa vägar för att få vara med. De bestrida själva alla kostnader av sina ofta knappa inkomster. En av dem sade för ej längesedan: »Jag tackar Herren innerligt, att vi få ha dessa kurser; annars vore det så gott, att vi slutade upp att predika.»

Innan vi skildes åt bjödo deltagarna alla de missionärer, som voro i Yuncheng, på kinesisk middag. Sedan bjödo vi dem på té och vindruvor. Yuncheng är nämligen en riktig vindruvans hemort. Man kan där få 1 kg. för 10 à 12 öre.

Vid detta samkväm fingo vi ock höra om arbetet på de olika stationer, som våra bröder representerade. Deras berättelser voro, nästan utan undantag, mycket uppmuntrande. Därmed är dock ej sagt, att ej här och var fanns sådant, som var av nedslående beskaffenhet, men detta fingo vi ej del av. Våra bröder ha måhända gjort samma erfarenhet som vi, att vi för det mesta äro benägna att se på skuggsidorna och motgångarna, och att detta ej är mycket ägnat att stärka »slappa händer och maktlösa knän».

Bedjen mycket, kära vänner, för våra bröder, att de dagligen måtte växa i nåden och i vår Herres Jesu Kristi kunskap!

Eder i Mästarens tjänst

Rikard Anderson.

MAJOR HSÜIN.

VÅRT SORGEBARN.

DET ÄR SNART 3 ÅR SEDAN den lille hurtige, artige officeren började med korta mellanrum besöka missionsstationen, och omkring 2 år sedan han genom dopet upptogs i den kristna församlingen här i Hoyang.

Redan då hade vi lärt känna honom såsom en, den där ej satte sitt ljus under skäppan utan på ljusastaken, varför ock flera i Hoyang började om söndagarna göra honom sällskap till Herrens hus. Tidigt började han ock offentligt vittna om Herren samt frivilligt fara omkring till utstationerna för att leda gudstjänsterna, då evangelisternas antal eller krafter ej räckte till. Som han aldrig tycktes vara så i sitt rätta element, som just då han fick bära vittne om Herrens nåd och frälsningen i Kristus, hade vi lärt oss att i honom se en framtida medhjälpare, vilket han ock själv åstundade att bli och utan tvivel vid denna tid redan hade varit, om ej upproret i fjol vår ägt rum med dess många ödesdigra följder. Till det yttersta lade sig vår vän, major Hsüin, då ut för oss vid flera tillfällen samt räddade genom sitt mod och sin rådighet hela staden från fullständig plundring. Men just vid detta sistnämnda tillfälle blev han själv så hårt ansatt, att han efter 4 dygns oavbrutna, delvis fruktlösa underhandlingar med 5 rövaregrupper, skrämdes från förståndet. Två rövare hade lagt an för att skjuta honom mitt under vårt kapelltak, inne på vår gård, och det var då, som det brast för honom. Hade han ej förlorat förståndet, hade han, mänskligt sett, nästa ögonblick varit ihjälskjuten.

Från den stunden måste jag anställa 5 kraftiga karlar att vårda honom. Efter 7 veckor syntes han

så gott som återställd, men tyvärr blott för ett par månader. Under de gångna 19 månaderna har han haft ej mindre än 6 återfall, varunder jag måst hålla från 2—5 kraftiga män i och för hans vård.

Denna sista gång är det ej mindre än 10 veckor i sträck, som hans förstånd varit omtöcknat, och under samma tid har han haft många perioder av vildhet.

Som vi ej känna till någon sinnessjukanstalt, där han på regeringens eller det allmännas bekostnad kunde erhålla lämplig vård, ha vi själva känt oss nödgade att lämna sådan. Själv är han medellös och har icke på dessa 19 månader kunnat lämna något bidrag till sin hustrus och sina två små barns underhåll. Dessa äro alltså beroende av släktingars och vänners hjälp. Hustrun, som icke är troende, finner det underligt, att icke »den Gud, av vilken hennes man så mycket berömt sig, är i stånd att återställa honom samt göra honom förmögen att försörja sin familj.» Förr kom hon rätt ofta till gudstjänsterna, men sedan mannen insjuknade, har hon hållit sig borta.

Stackars fru Hsüin, dotter av »en bättre familj» från provinshuvudstaden! Hennes såväl som mannens lott är sådan, att man ur djupet av sitt hjärta bör tacka Herren, för att man ej behöver kalla den sin.

På det att Herrens namn må bli förhärligat, vill jag härmed tillropa läsarna av »Sinims Land»: *Hjälpen oss att bedja f. d. major Hsüin fullt frisk!!!* På så sätt vältras en tung börda från allas våra skuldror, vilka här i Hoyang och Hancheng kämpa Herrens strider. Det säger sig självt, att vår ekonomiska börda därigenom ock betydligt skulle underlättas.

Hoyang den 14 nov. 1917.

Eder, i Herrens tjänst,

Rob. Bergling.

AXPLOCK FRÅN FÄLTET.

FRÅN *HONANFU* SKRIVER missionär *Rikard Anderson:* »Herren förskonar oss på ett underbart sätt från prövningar av nämnvärd art. Arbetet på utstationerna fortgår utan avbrott och med en stadig tillökning av sökare, vilket ger oss mycken uppmuntran. Evangelisten Chao har lett tvenne bibelkurser i distriktet, vilka varit väl besökta.»

Den framstående muhammedankännaren, missionären *dr. S. M. Zwemer,* har besökt Honanfu. I Honanfu bo omkring 10000 muhammedaner, och det är våra syskons längtan att, mer än hittills varit möjligt, kunna göra något för dem.

*

Från *Mienchih* skriver missionär *M. Ringberg:* »Evangelisten Chinhsinteo har samlat en grupp deltagare för en veckas bibelstudium på var och en av platserna Cheng-teo, Shih-tsuen, Po-teo och Mienchih. I Shih-tsuen föregicks bibelstudiet av ett tre dagars sommarmöte med något över 300 deltagare; det är det andra året, ett möte med utpräglat evangelisationssyfte anordnats, och vi hoppas, att vi i framtiden skola kunna fortsätta dessa möten.»

*

Från *Pucheng* skriver missionär *H. Linder:* »På bistationerna har arbetet isynnerhet på Suen chia chuang varit uppmuntrande. Även i Peishui har en god början gjorts. Församlingarna i Huachow och Hsiao-I äro i stort behov av en andlig väckelse. Den i staden Pucheng under förra året startade självständiga församlingen har urartat. Dess medlemmar gå nu som får utan herde.»

*

Missionär *Josef Olsson* besökte under aug. månad alla större och de flesta mindre tempel på berget Hua-Shan (Blomsterberget). Han skriver: »Ett särskilt urval av böcker utdelades till varje tempel, och prästerna inbjödos till vår nyöppnade lokal i Hua-In. Vi hoppas och bedja, att dessa personliga besök på berget samt arbetet i Hua In må bli till välsignelse för dem som där äro, och som så hårt bundits i mörkrets band. Genom vänners offervillighet har ett ordnat arbete kunnat påbörjas i Hua In Miao, en stor köping som ligger vid foten av Blomsterberget.»

*

Missionär *R. Bergling* meddelar följande: »I juni månad öppnades en ny utstation i den folkrika köpingen Tsi-chuan. Sedan lång tid tillbaka har jag sökt få medel att öppna en utstation där men ej lyckats. Nu tog en av Hanchengs församlings lokalpredikanter initiativet och hyrde ett hus därstädes. Lokalen invigdes med ett s. k. stormöte första söndagen i juni. En frivillig kollekt upptogs därvid för denna verksamhet, belöpande sig till nära 70,000 kash. Lokalpredikanten ifråga, Hsü shuen tao, har ägnat så gott som all sin tid åt att få denna verksamhet i gång. Hans arbete har ock redan burit påtagliga frukter. Därför beslöt ock Hanchengförsamlingen att tillsvidare bidraga till Hsüs underhåll med tre täls i månaden.»

Det är i hög grad uppmuntrande, att de infödda kristna på detta sätt träda in i arbetet.

Missionär Bergling meddelar vidare, att en för hela distriktet gemensam missionsförening bildats. Denna förening har satt som sitt mål att bliva *en missionerande förening*. Föreningen beslöt vid konstituerande sammanträdet att kalla och underhålla en egen evangelist. Valet föll på en f. d. postmästare Wang, vilken också nu ordnat sina angelägenheter så, att han kunnat tillträda sin befattning. Vid samma tillfälle valdes tre diakoner. Dessa betydelsefulla framsteg i den infödda församlingens historia anknyta sig till firandet av broder Berglings 50-årsdag. Icke mindre än 190 personer hade då sammankommit för att bringa missionär B. sin hyllning och sitt tack. Ehuru vår broder hade undanbett sig presenter och gåvor, hade de likväl sammanskjutit omkring 60000 kash, som de överlämnade till honom jämte en hel del andra minnesgåvor. Broder B. anslog då den skänkta penningesumman till en grundplåt för ovannämnda missionsförening. Vid samma tillfälle valdes 3 diakoner.

Missionär Bergling har ännu en glädjande underrättelse av samma art att meddela. Han skriver: »Hanchengförsamlingen har länge begärt att få en gosskola för Hancheng. Denna deras önskan har dock ej kunnat tillmötesgås av brist på medel. Under sommaren ha de emellertid själva beslutat att öppna en sådan skola. Första veckan i sept. började den. Barnens föräldrar ha tecknat något mer än 150 täls för ändamålet och anställt två lärare och en kock. Jag befarar blott, att de knappast gå i land med det myckna, de i år åtagit sig.»

*

Fröken *Anna Eriksson* skriver från *Hancheng* d. 16 nov.:

Vi ha just haft stormöte här i staden. 16 kvinnor och 44 män döptes. Bedjen, att Guds Andes verk blir fördjupat i deras hjärtan, så att de förbliva hans för evigt!

Vår kvinnoskola pågår och är oss till glädje. F. n. äro fyra kvinnor ute

i byggderna med evangelium, och de som inte kunna lämna hemmet, söka verka i sin omgivning. Det är en obeskrivlig glädje, att ofta hela familjer komma till tro på Gud och vilja vandra på hans vägar. *Tack* för trogen förbön för Hancheng, I alla kära syföreningssystrar och andra våra vänner! Tack för i år! För edert samarbete skall Herren löna eder. Han blir som vanligt icke i skuld till någon. Kanske han någon gång i tillfällig avsikt dröjer. Men kommer gör dock hans vedergällning i *rätt* tid.

Ester Jonsson är betydligt starkare nu, så att hon kan få studera, om än med försiktighet. Ja, Herren är en trofast, bönhörande Gud. Det erfara vi beständigt.

»VÅRA BARN.»

(Forts. fr. föreg. n:r).

Efter ett vackert musikstycke, utfört å piano av en ung herr *Håkanson*, son till f. d. kongomissionären J. W. Håkanson, hölls av missionär *August Berg* ett varmhjärtat föredrag, vari han uttryckte sin stora glädje över att få närvara vid denna kärleksfest, som syntes honom vara ett bevis för sanningen av Jesu ord: »Ingen är, som övergiver fader och moder, hustru eller barn för min skull, som icke redan i denna tiden skall få hundrafallt igen.» I sitt hjärtas kamera hade han under vistelsen i Sverige tagit många filmer, som skulle framkallas ute i Kina, och de filmer, som denna afton tagits, fingo icke misslyckas. Många plåtar hade tagits, och många kopior skulle framkallas.

Till alla de älskade barnen ville tal. som minnesord giva denna Skriftens maning: »Edra kläder vare alltid vita!» Hur gärna hade han icke velat besöka alla de svenska missionsfälten för att för föräldrarna på de olika stationerna kunna skildra, vad han upplevat denna lyckliga afton, då han runt omkring sig sett så många av dessa barn, som han ville kalla »våra barn» — små barn och stora barn, rena, skära barn, oljebarn, glädjebarn. Med ett: »Gud välsigne eder alla»! gick så denne barnens vän att i en annan missionskrets vittna om sin Herre och Mästare.

Så följde en enkel supé, därefter ånyo ett par vackra musiknummer av herr Håkanson och så avslutning av kand. *Henrik Berg*, son till missionär Aug. Berg. Utgående från Jesu ord: »Jag är världens ljus» betonade den unge talaren särskilt, hurusom Jesusljuset giver *glädje* och *liv*.

Vid avskedet erhöll var och en av de unga gästerna en vacker jultidning. Och så skildes de åt dessa unga, som vi hoppas och bedja om, med det intrycket ytterligare förstärkt, att en särskild välsignelse vilar över missionärernas barn, och att de bakom sig hava en skara av *bedjande* och *älskande* vänner.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN: ATT väg öppnats för missionär Erik Folke, hans fru och son att utresa till fältet (sid. 28).

Missionens vänner i hemlandet och deras ökade offervillighet (sid. 30).

Chiaos underbara räddning och omvändelse (sid. 31).

Att några av de infödda medhjälparna kommit så långt i andlig mog-

nad och i Herrens kunskap, att de själva kunna leda bibelkurser och bibelstudier (sid. 35).

De uppmuntrande meddelanden, som ingå om arbetet på utstationerna och om den stadiga tillökningen av sökare (sid. 35).

Tacksägelse- och böneämnen: S. M. K:s nye missionär, *Torsten Folke*, att han må bliva bevarad både andligen och lekamligen, att han, själv välsignad, må bland Kinas folk bliva till rik välsignelse (sid. 29).

Makarna Wester, som under missionär och fru Folkes vistelse i hemlandet så kärleksfullt åtagit sig vården om Barnens hem (sid. 28).

De evangelister, som arbeta på S. M. K:s fält, och de för dem anordnade bibelkurserna (sid. 32, 33).

De 60, som vid höstmötena i Hancheng och Hoyang kunde genom dopet införlivas med församlingen. De 197, som under år 1917 i samma distrikt inhöstats, och likaledes de över 300 sökarna (sid. 31, 32).

Det missionsarbete, som upptagits bland avgudaprästerna på Blomsterberget samt i den nedanför berget belägna köpingen Hua In Miao (sid. 36).

Den i somras öppnade utstationen i köpingen Tsi-chuan och den därvarande nitiske lokalpredikanten (sid. 36).

Den missionerande förening, som bildats i Hoyang-Hanchengdistriktet, och dennas förste av föreningen själv underhållne evangelist. — De tre diakoner, som av församlingen valts (sid. 36).

Den av församlingen i Hancheng öppnade gosskolan (sid. 36).

Anna Erikssons kvinnoskola. — Den villighet att göra Jesus känd, som ådagalägges av flera bland kvinnorna. — Att hela *familjer* kommit till tro på Herren och vandra på hans vägar (sid. 36—37).

Vår systers, Ester Jonssons, fortskridande förbättring (sid. 37).

Böneämnen: De utresande missionssyskonen. — Missionär och fru Folkes besök på S. M. K:s fält, att det må bli till välsignelse för missionen i dess helhet och tillföra dem själva rik välsignelse (sid. 27, 28).

Alla som taga del i missionsarbetet såväl ute på fältet som här hemma.

Att allt flera må inse betydelsen av den gemensamma bönen (sid. 28).

Att *Kinamissionstidningen, Sinims Land*, må erhålla ingång i allt flera hem och allt kraftigare bidraga till missionsintressets väckande och närande (sid. 29).

Den sådd, som av våra bröder under det gångna året gjorts på olika platser i vårt land (sid. 30).

Att Herren, sitt namn till förhärligande, må låta sin tjänare major Hsüin återfå sina sinnens bruk, och att hans hustru må bli vunnen för Kristus (sid. 34, 35).

Att Herren må visa våra syskon, vad som kan göras för att med evangelium nå muhammedanerna i Honanfu (sid. 35).

En andlig väckelse inom församlingarna i Huachow och Hsiao-I. — Att de som i Pucheng tillhört den s. k. självständiga församlingen och nu gå som får utan herde, åter må sluta sig till de andra troende (sid. 35).

Att många av missionärernas barn i sinom tid må uttagas till arbete för Guds rikes utbredande i Kina eller för Herrens rikssak i hemlandet (sid. 37).

»ÄR MOR BÄTTRE NU?»

FÖR VÅRA UNGA MISSIONSVÄNNER.

Det var inte bra att gå emot Gud.» Det var en änkas ende son, som uttalade dessa ord, under det han

lutade sig ned över sin mor, där hon låg utsträckt på kangen.

Den gamla för handen upp till huvudet och säger: »O, vad det värker, men jag har förtjänt det. Jag rår själv för detta.»

Sonen sköter försiktigt om det stora såret i huvudet, och moderns annars så strålande, livliga ögon sluta sig åter.

»Aldrig mer går jag på teatern», förklarar hon.

»Nej, mor kan ha fått nog nu», tillägger sonen.

Den gamla men livliga gumman hade fått intresse för evangelium före sonen och börjat taga sina stapplande steg på vägen uppåt. Men nu hade sonen kommit längre än hon, var döpt och mycket nitisk för Guds rikes framgång.

Gamla frun hade ännu kvar ett litet opiebegär, trots att hon gjort vad hon kunnat för att bli det kvitt. Så hade en afton en ung grannkvinna kommit och försökt övertala Tuan da sao att vara förkläde för henne på teatern. Flera gånger hade hon blivit avvisad, och sonen hade sagt: »Mor skall inte gå dit mer.» Men medan sonen var i gatukapellet, hade den gamla låtit övertala sig och följt med. Just som hon och den unga grannhustrun kommo fram till teaterplatsen, faller en bjälke plötsligt ned över den plats, där de skulle sätta sig, med den påföljd att Tuan da sao får ett våldsamt slag i huvudet och måste bäras hem.

Sonen Tuan hade, som sagt, kommit helt över på Guds sida. Och intet under. Gud hade ju så underbart räddat hans liv från döden. Soldaterna hade velat tvinga de frivilliga, till vilka han hörde, att lämna ut sina skjutvapen. En av ledarne hade gömt gevären, och Tuan visste icke var. Soldaterna grepo honom emellertid, bundo hans händer på ryggen, släpade honom till templet och slogo honom. Då de med allt detta dock intet fingo veta, bestämde de sig för att skjuta honom. Geväret riktades emot honom, men skottet brann icke av. Medan soldaterna undersökte orsaken härtill, kände Tuan, att repet liksom lossnade. Han sliter det av sig och springer för livet. Nu blir det en vild jakt över murar och hustak. Soldaterna skjuta skott på skott, men alla susa förbi utan att träffa honom. I sin nöd ropar han: »O, Jesus, rädda mig nu, och jag vill alltid tjäna dig!» Gud svarar med att gömma honom undan förföljarna, och hans liv är räddat.

Tuan glömde icke det gjorda löftet. Han blev en Jesu Kristi tjänare och är så nitisk för Guds rike. Han och några troende bröder på den plats, där han bor, ha gjort ett sammanskott och hyrt en präktig lokal till gatukapell vid stadens mest trafikerade gata. Där tura de om att förkunna evangelium om Jesus. Stora marknader hållas ofta i denna stad, då mycket folk samlas från de kringliggande byarna. Och då passa Tuan och hans vänner på att sprida biblar och skrifter.

Så snart modern ansågs stark nog för ett par mils resa, följde Tuan henne till missionsstationen, för att hon där skulle bli helt botad för sitt opiebegär. Egentligen var det dock, för att hon där bättre skulle lära känna Jesus. Den kära gamla är så uppmärksam vid bibelstunderna, och hennes ögon stråla så vackra och milda, då hon hör talas om Jesus och hans kärlek.

Må både mor och son växa i Guds kunskap och bliva bevarade genom kraften av det blod, som för dem flöt

på Golgata! Gud talar, men hans eviga armar uträckas också till dem, som se upp till honom efter hjälp. Hjälpen är viss. *D. B.*

FRÅN VÅRA UTRESANDE MISSIONÄRER.

Från våra först utresta syskon, missionär August Berg med sällskap, har ännu intet direkt meddelande anlänt till S. M. K:s expedition. Men enligt i dagarna ingånget meddelande till några av deras anhöriga skulle de *med extratåg* få lämna Petrograd den 8 januari. Det är således att hoppas, att de lyckligt anlänt till Kina.

Missionär August Berg har vid sin återkomst till fältet att åter taga ledningen av arbetet i dess helhet om hand, en stor och krävande uppgift. Missionär Landin får åter på sin lott ledningen av det manliga seminariet i Yuncheng, också det ett ytterst maktpåliggande arbete. Var vår syster Emma Andersson får sitt arbetsfält, veta vi ej, blott att mycket arbete väntar också henne. Må vi därför över våra kära syskon nedbedja mycken nåd och kraft av höjden!

*

Genom telegram från Petrograd ha vi fått meddelande om, att missionär Folke med sällskap fått allt ordnat därstädes, så att de enligt resplanen kunde fortsätta därifrån till Kina d. 22 jan.

Innerligt tacka vi Herren för dessa underrättelser och anbefalla våra kära resenärer alltfort i missionsvännernas förböner.

*

Efter telegrammet har ett brev anlänt från missionär Folke, skrivet d. 17 jan. på vägen mellan Tammerfors och Helsingfors, vari han meddelar, att tåget på grund av kölden var åtta timmar försenat. I Torneå hade det varit 30° kallt. Visiteringen av pass i Torneå och likaså kroppsvisiteringen hade försiggått lätt. »Vi fingo», säger han,» taga våra böcker med. De ville taga Mimmis, men hon protesterade och vann. Myndigheterna ha varit synnerligen vänliga.

»Allt är dyrt,» fortsätter han. »Se här exempel på våra utgifter. I Torneå åt bärare, som ombesörjde poletteringen, 1 mark för varje poletterat kolly och på tåget i Finland 5 mark för en rätt mat.

Brevet slutar med dessa ord: »O, om givarna visste, hur tacksam jag är för pälsen!»

TILL S. L:S PRENUMERANTER!

Som n:r 18 av denna tidning, 1917, alldeles tagit slut, riktas härmed en vänlig anhållan till dem som det kunna att till exp. insända detta nummer. Vi skulle behöva ett 20-tal exemplar och lämna gärna ersättning för de ex., vi få oss tillsända.

Redaktionen.

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Icke våra egna. — Profeten Jesaja och vår tid. — Meddelanden till missionens vänner. — Från Redaktionen. — Torsten Folke. — Från hemarbetet. — Våra höstskördar i Hancheng och Hoyang, II. — En evangelistkurs. — Major Hsüin. — Axplock från fältet. — »Våra barn.» — För S. M. K:s bedjande vänner. — Är mor bättre nu? (För våra unga missionsvänner). — Våra utresande missionärer. — Till S. L:s prenumerantor.

STOCKHOLM 1918, NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.

N:R 4. ÅRG. 23. 15 FEBRUARI 1918. PREN.-PRIS 1: 75

UTGIVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

HAN HAR OMSORG OM EDER.

GUDS ENFÖDDE, ÄLSKADE Son *har omsorg om eder.* Han har omsorg om varenda mänsklig varelse. Icke en enda blir av honom glömd eller förbigången. Att han ömmar för oss gemensamt, ha vi kanske icke så svårt att fatta. Men hans omsorg innebär mycket mer än detta. *Var och en,* som är trött och utarbetad, får komma till Jesus och vila ut vid hans hjärta *Var och en,* som trampar denna jord, ängslig för framtiden, kan, om han vill, få bli ledd av honom och det så ömt och säkert, som vore han det enda föremålet för Jesu kärlek och omsorg. Ingen befinner sig i så säregna omständigheter, att icke hans behov kunna bliva fyllda av den kärleksrike Frälsaren. Hans förråd av nåd är nämligen så stort, att det aldrig kan bliva tal om någon minskning.

Glöm icke detta: *Jesus har omsorg om dig och mig!*

Det är icke nog med att han utgav sig själv för oss, då han dog för våra synder, utan han uppstod även från de döda och lever nu däruppe för att bära oss på sitt hjärta, bedja för oss, meddela oss sig själv, sin natur, sitt liv, på det att vi en gång skola få leva med honom i hans himmel. Han har omsorg om oss alltid, och var helst vi befinna oss. Antingen vi äta eller dricka eller vad helst vi göra, behöva vi hava vår blick fästad på honom. Vi må akta oss för att tro, att vi kunna uträtta något utan honom. Han ser gärna, att vi i bön utan fruktan framlägga allt för honom, även de minsta, mest vardagliga saker. I varje förhållande vill han leda oss. Hans omsorg inskränker sig icke blott till våra bönestunder. Såsom en moder hugsvalar sina barn, så vill han trösta oss under alla bekymmer, bära våra bördor, taga vår hand i sin och lära oss läxor av himmelsk visdom.

Han går framför oss, och »hans

fotspår drypa av fetma». När vi följa honom, glömma vi värk och trötthet, bliva våra fötter såsom hjortars. Han förlorar oss aldrig ur sikte. Vi må vara svaga och omgivna av faror, mörker må omsluta oss, onda människor må söka skada oss — *han har omsorg om oss.* Vi äro under hans beskärm och kunna med frimodighet gå till varje plats, dit plikten kallar oss. Låt vara, att vi äro ringa och föraktade i världen, Jesus kallar oss dock sina vänner, ja, han blyges icke att kalla oss bröder. Han är i oss och vi i honom. Underbara gemenskap!

Men hur underliga äro icke vi människor! Icke sällan förkasta vi Guds omsorg och taga icke emot hans hjälp utan släpa i stället själva på våra bördor samt beklaga oss sedan inför andra över vår tunga lott. Borde vi icke i stället inför en värld full av otro vara Jesu vittnen om att vi övervinna genom en allsmäktig frälsare, som alltid vill föra oss till seger, ja, göra oss till övervinnare mitt i svårigheterna? Även i de svåraste lägen och förhållanden borde vi storligen fröjda oss, icke över något vårt hjältemod utan över Jesu omsorg, över hans kärlek och makt. Under all förvirring, under all nöd ser tron, huru allt samverkar till deras bästa, som älska Gud. Tron tager bort den kortsynthet, vilken förhindrar människan att se de eviga, härliga verkligheter, som ligga bortom tingen här nere, som växla och till sist förgås.

Han har omsorg om oss. Blir detta verkligt för oss, då kunna vi vara trygga och lugna i denna oroliga värld. Då kunna vi fulla av förtröstan sköta vårt arbete, vetande, att det är icke fåfängt i Herren. Den sanna glädjekällan, Jesus Kristus, bliver kvar hos oss. Han, i vilken intet mörker finns, är vårt ljus. Därför vilja vi förtrösta och icke bäva, icke handla som faderlösa, hjälplösa barn utan som söner och döttrar till Herren, den allsmäktige, som har *fadersomsorg* om oss.

A. Mills.

FRÅN EXPEDITIONEN.

TILL VÅR STORA GLÄDJE fingo vi den 30/1 ett brev från missionär Folke, skrivet i Petrograd. Genom telegram visste vi ju, att de kära resenärerna fått lämna Petrograd på utsatt dag, men glädjande var dock att närmare få höra, hur de haft det. Inga svårigheter omtalades. »Guds närvaro och hjälp», hette det i brevet, »är märkbar.» Vidare uttryckte missionär Folke sin glädje över att vara på väg ut till fältet. »Tänk», skriver han, »att vi äro på väg till Kina!» — Nu hoppas vi att dessa våra vänner liksom de först avresta äro framme vid målet för sin resa. Det är underbart se, huru Gud i allt förberett och hjälpt våra syskon, som under dessa svåra tider rest ut till fältet. Ett varmt tack till alla vänner, som dag för dag i bön burit dem!

*

Mycket uppmuntrande är att höra, hurusom många vänner ute i landet hålla »Kinamöten» i sina hem. Ibland tömmas då sparbössor och »offerkuvert». Ofta få vi ock genom brev del av den välsignelse, dessa möten givit. Ett litet utdrag ur ett sådant meddelande, som mycket värmde våra hjärtan, är oss en glädje få göra. — — »I kunnen inte tro», skrives det, »vilket välsignat möte Gud gav oss i fredags — — — många deltagare och en sådan god anda. Vi fingo nåd att tala om den rätta missionsgläd-

jen — — — nitälskan om människosjälar m. m. Så hade vi några brev att läsa, och sedan följde ett allvarligt bönemöte. När vi till sist fingo bryta sönder »alabasterflaskorna» och tillsamman bedja Gud helga och välsigna dessa medel, uppsteg lov och pris till honom, som ger oss så stor glädje i missionsarbetet och låter sin nåd vara så väldig över oss.» — Ett sådant glädjebudskap är, Gud vare tack, icke enastående. Vår himmelske Fader infriar åter och åter sitt löfte: »Var två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.»

*

Nu, då postgången från Kina är så oregelbunden, ha vi ej som förut varit i tillfälle att sända brevutdrag till våra vänner i syföreningarna. Detta, som var en glädje att få göra och som kändes som ett föreningsband oss emellan, hoppas vi åter få taga upp, då mer brev utifrån komma hem. Det gladde oss mycket höra en vän, som leder en syförening, i brev säga: »En god hjälp hava vi i den kära missionstidningen, som vi läsa tillsamman.» Vi äro så glada och tacksamma för den.» — Gud välsigne alla vänner, som arbeta i syföreningarna! Det är ett kärlekens arbete, kanske inte alltid så lätt, utan förenat med ganska stor uppoffring, men vi äro vissa om att genom denna trogna tjänst insamlas många kärvar i Guds rike.

*

»Han är trofast, som har givit löftet.» Dessa ord åtföljde en stor gåva, 5,000 kr., som missionen fick emottaga den 2 d:s. Här blev stor fröjd på exp., ty vi erforo på nytt sanningen av nämnda löfte: »Han är trofast». Som gåvan var anonym, kunna vi icke få framföra något tack, men vi ha bedit, att Herren efter sin kärleks rikedom skall välsigna denna missionsvän och giva rik glädje över att en gåva sådan som denna kunnat lämnas för Guds verk.

L. B.

NÅGRA DRAG UR KINAS POLITISKA OCH KULTURELLA UTVECKLING.

Av *Erik Folke.*

I.

KINAS HISTORIA BÖRJAR med saga, men det är ej saga om blodig fejd. Det är ej hjältar från slagfälten, som här träda oss till mötes, utan härskare, som kämpa för sedliga ideal. Det kulturarbete, som den härskande stammen, »det svarthåriga folket», enligt sägnen under årtusenden utfört i trakterna omkring Gula flodens stora krök, nådde sin höjdpunkt under kejsar Yaos tid (2357 f. Kr.). Yao och hans efterträdare Schuénn betraktas ännu i dag som idealhärskare, och den tid, de regerade, benämnes Kinas guldålder.

Av de älsta skrifttecknen (från omkring 2,700 f. Kr.) sluter man sig till, att den ursprungliga kinesiska stammen vid den tiden ännu ej framträngt till havet. För vartdera av orden fisk, mussla, flod och båt förekommer nämligen blott ett enda tecken. Tecken för hav saknas, likaså för metall. Redskap, verktyg, kärl och vapen äro däremot rikligt företrädda. Stenåldern rådde ännu. Musslor användes som mynt. Offer och orakel voro kända. Stammen synes vid den tiden vara på övergång från nomadliv till åkerbruk.

Omkring år 1000 f. Kr. inföll bronsåldern; järnet blev känt fyra århundraden senare. Kort tid före vår tid-

räkning infördes guld i landet. Det användes dock endast vid tillverkning av prydnadsföremål.

Under tiden 2200—1700 började man använda mynt. De älsta mynten likna till formen knivar och svärd. De nu brukliga runda mynten med det fyrkantiga hålet i mitten kommo i bruk 527 f. Kr. Papperspengar användes först i 9:de årh. e. Kr.

Statsskicket var ursprungligen valmonarki av patriarkalisk art. Till regent valdes den dygdrikaste och dugligaste utan avseende på börd eller samhällsställning.

Så t. ex. lät Yao hämta Schuénn från plogen till konungaborgen. För att pröva hans duglighet som styresman gav han honom sina båda döttrar till hustrur. »Kan Schuénn styra dem, kan han också regera riket», sade Yao. Schuénn säges hava utfört provet väl och upphöjdes så till medregent.

Schuénns efterträdare, Yü (2205 f. Kr.), förvandlade riket till ärftlig monarki. Sedan hans tid hava 22 regentätter efterträtt varandra på Kinas tron. Längst regerade Tjåodynastien (1122—255 f. Kr.). Dynastiförändringar hava i allmänhet haft sin grund i sedligt förfall och politiskt förtryck, varunder folket rest sig under någon korad hjälte, som sedan utfört ett mer eller mindre genomgripande reformarbete i samhället och till lön därför fått konungavärdigheten för sig och sina efterkommande. De mest omtalade av Kinas tyranner äro de sista härskarne av den första och den andra dynastien. Av folkhjältarne äro Tcheng Tang, (dynastin Schangs förste härskare), Wenn och Wu, (dynastien Tjåos grundläggare) samt Tai-Tsong (Tangdynastien) de mest namnkunniga.

Under Tjåodynastiens tid infördes feodalväsendet i Kina. Icke mindre än 1800 vasallstater inrättades. Vasallfurstarnes inbördes fejder blevo en källa till ständig inre oro. En mängd lycksökare vandrade omkring i landet från den ena staten till den andra och sökte få furstarne under sitt inflytande. Detta ledde också till många allvarliga förvecklingar. Efter Tjåodynastiens fall uppträdde den kraftfulle Tsin Schi huang. Han gjorde slut på feodalväsendet, förenade hela landet under en spira och upphävde böndernas livegenskap. Han var den förste regent, som antog kejsartiteln (huang).

Från kejsar Schis tid hava kineserna fört en ständig kamp mot de nordliga och västliga barbarerna, som nu på allvar började tränga sig fram. Vid flera tillfällen har än den ena, än den andra av dessa vilda stammar gjort sig till herre över större eller mindre delar av det egentliga Kina. Men därvid har det märkliga inträffat, att de underkuvade påtryckt sina besegrare sin kultur, ja, t. o. m. sitt språk. På 13-hundratalet lyckades mongolerna under Tcheng Gis khan underlägga sig hela landet, men efter blott ett århundrade gjorde sig kineserna åter fria. En inhemsk dynasti kom till makten och regerade omkring 300 år men dukade slutligen (1644) under i kampen mot mandschurerna. Dessa hava sedan innehaft Kinas tron ända till den stora frihetskampen 1911, då Kina för första gången under sin historia övergick till republikansk statsform.

NY LEDAMOT I KOMMITTÉN.

Missionär Nath. Högman har på Kommitténs enhälliga begäran inträtt som ledamot i densamma. Vi äro vissa om att alla missionens vänner, som gjort

hans bekantskap, skola glädja sig över denna nya förstärkning av Kommittén, och att de därigenom skola känna sig ytterligare manade att bära fram Kommitténs arbete inför Gud, särskilt den nye ledamoten, som redan förut har många viktiga uppgifter i hemarbetet och därför är i behov av förökad nåd från nådens tron.

O. v. F-n.

ETT OCH ANNAT FRÅN ISHIH.

»Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus.» 1 Kor. 15: 57.

Kära missionsvänner!

JAG SKREV LITET FRÅN Uanch'uan i somras och om de oroliga dagar, vi hade där*. Ja, med undantag av de tre första dagarna var det ej någon egentlig ro. Efter rövarnas överfall levde folket i en ständig fruktan, och en stor del av de unga kvinnorna höllo sig gömda uppe på berget. Trots all oro voro vi glada att vara på platsen, ty de hedniska invånarna fingo i nödens stund se skillnaden mellan dem som tro på Gud och dem som hålla sig till avgudar. De infödda kristna visade stor frimodighet och förhöllo sig lugna.

Från den tiden började det ock visa sig en förändring bland folket i staden. När de sågo oss komma, stego de överallt ute på gatorna upp och ropade till oss, att vi skulle sitta ned och lära dem. Så tillgick det även sedan, då det blivit någorlunda lugnt. De började ock besöka gudstjänsterna om söndagarna, och flera sade sig vilja på allvar följa Herren. Så kom tiden för oss att resa hem till Ishih, och nu kändes det riktigt svårt att lämna dem. De bådo oss så innerligt, att vi snart skulle komma åter.

Ishih stormöte var utsatt till den 6—7 okt. Jag hade en lång tid förut bedit mycket för en kvinna, mor till en församlingsmedlem vid namn Keng. Denne man blev i somras illa slagen av vetetjuvar och ur stånd att sköta sitt jordbruk under den värsta brådskan. Vi sände då folk, som inbärgade hans skörd och behandlade hans sår. Hans mor blev efter detta vänligare stämd både mot oss och mot sin son, som hon förut förföljt för evangelii skull. Ja, hon t. o. m. skickade mig flera presenter och visade, att hon riktigt ville vara vän med oss. Som hon flera gånger sagt till sin son, att hon ville komma och hälsa på mig, hyrde jag vagn tre dagar före mötet och reste den 10 li långa vägen till hennes by i sällskap med min bibelkvinna och den evangelist, som i somras hade hjälpt Keng med inbärgandet av skörden. Vid vår ankomst var hon mycket vänlig och ville bjuda oss på mat och allt möjligt gott. Jag talade om mitt ärende, att jag hade kommit för att bjuda henne till stormötet.

»Den här gången kan jag ej komma», sade hon. »Mina ögon äro så onda.» — »Dem skall jag tvätta åt dig, så bli de snart bra», svarade jag. — »Hirsen måste solas», förklarade hon. »Det gör din son. Han stannar hemma, så du kan lugnt lämna hemmet.» — »Jag har ingen klänning. Inte kan jag resa i den, som jag har på mig», hette det nu. — »Kläder skall du få låna av mig», menade jag. Då skrattade gumman så gott. Hon insåg, att jag förstod, att hon bara sökte undanflykter. »Jag kommer nästa söndag. I dag vill jag inte komma»,

---

* Detta brev har tyvärr aldrig anlänt till Sverige.

försäkrade hon. Då var det jag, som sade: »Du förstår väl, att jag riktigt förlorar ansiktet (ett kinesiskt uttryck), om du ej nu följer med. Jag har hyrt kärra, och vi ha ju kommit tre stycken för att hämta dig. Skynda dig nu bara och gör dig i ordning!»

Under vårt samtal hade en sökare och hans hustru kommit in i rummet. »Känner du ej igen mig?» frågade kvinnan, vänd till mig. »Jag har varit nere hos er tre gånger». — »Jo, jag känner igen dig», sade jag, »men du ser glad ut i dag, helt annorlunda mot då du var nere i sta'n.» — »Jag skall också komma ned till mötet om söndag», fortfor hon. »Sådant har du sagt så många gånger», inföll hennes man, »så det är ingenting att fästa sig vid.»

Mannen, som heter Leo, har just av denna hustru, n:r 2 i ordningen, varit mycket förföljd för att han velat studera läran, så sista tiden har han måst stanna hemma för husfridens skull. Det var fullkomligt sant, att hustrun varit nere hos oss tre gånger, men det var med käpp i hand för att mota hem sin man från gudstjänsten. Systrarna Agnes Forsberg och Maria Björklund ha sedan dess i sällskap med bibelkvinnan gjort besök i hennes hem, och då visade hon sig mycket vänlig.

Kengs mor, som nu hade bestämt sig för att följa med, hade iklätt sig fina, nya kläder. Gatan var full av folk, och när vi skulle gå ut till vagnen, frågade hon: »Hur skall jag kunna möta allas blickar? De veta ju alla, hur mycket jag varit emot, att min son gått till gudstjänsten. Och nu reser jag själv!» — »Säg, att du skall fara ned till Evangeliesalen», bad jag. När hon kom ut i dörren, gav hon ingen tillfälle att göra någon fråga utan förklarade helt frimodigt: »Jag reser nu ned till Evangeliesalen, och ni alla äro om söndag välkomna till stormötet.» Icke en enda av de kringstående sade något styggt till henne, och så var isen bruten.

Vi prisade Gud i våra hjärtan, som givit oss den segern att få gumman med oss. Efter ett par dagar blevo hennes ögon bra, och hon visade sig så intresserad vid morgon- och aftonbönerna. Om dagarna läste hon flitigt. Så kommo själva mötesdagarna, och hon var idel öra. Efter predikningarna kunde hon återge innehållet och hade även fattat tillämpningen. Hon är en mycket begåvad gumma. På lördagskvällen undrade hon med en viss oro, hur hon skulle komma hem, då mötet var över. »Lämna den saken åt Gud», bad jag. »Han skall säkert styra om det för dig.» Följande morgon ropade någon: »Kom och ta' emot fru Leo!» Denna hade sålunda hållit ord. Hon hade varit uppe före dagningen och ropat på sin man, som låg och sov på en sidogård, att fodra åsnan, så att de kunde bege sig av i god tid. Men han hade trott, att hon ej menade allvar, så hon hade fått lov att ropa på honom flera gånger, innan han trodde henne. Då Kengs mor fick se fru Leo, kom hon så glad och viskade i mitt öra: »Du hade rätt. Gud har styrt om saken. Nu får jag åka hem.»

Efter hemkomsten berättade hon utan tvekan för släkt och vänner allt det goda, hon hört och sett. Modern till hennes sonhustru var mycket missnöjd med henne och frågade, varför hon skulle låta förvilla sig. — »Du vet icke, du», svarade Kengs mor. »De äro så förfärligt kärleksfulla, så det är omöjligt att stå emot dem.»

Förra söndagen tog vår unge evangelist alla skolgossarna med sig upp till Kengs by och predikade där. Gumman bar då ut bänkar åt dem, bjöd på te, bröd och persimoner

samt uppmanade sina grannar att lyssna. Kengs hustru, som också förut stått emot läran, sade till sin man: »Dra bälgen du, så får även jag gå ut och höra på!» Keng sade i söndags, att hans mor blivit så förändrad. »Nu är det hon», sade han, som håller reda på söndagen och uppmanar mig att gå ned till sta'n.»

Kära vänner, bedjen Gud med oss, att dessa tre kvinnor, Kengs mor, hans hustru samt fru Leo, må bli helt vunna för Herren!

Vi hade ett mycket gott stormöte och, trots brådskan, mycket folk. Fyra män och en kvinna döptes.

*

Efter stormötets slut reste jag i sällskap med min bibelkvinna och en evangelist upp till Uanch'uan för att stanna där några dagar och se till de nyintresserade. De första tre dagarna arbetade vi i staden, gjorde husbesök om dagarna och hade möten om kvällarna, då kvinnorna voro lediga. *Fjorton hem i staden äro nu öppnade för oss.* Både unga och gamla vilja vända sig till Herren. En hel liten skara små barn äro ock påverkade av Guds Ande. Vår husvärdinna och hennes sonhustru ha bestämt sig för att följa Jesus. Deras fyra små barn äro så gudfruktiga och snälla. Vid söndagsgudstjänsten hade vi omkring 40 personer samlade, hälften män och häften kvinnor. Några av männen voro från de kringliggande byarna. Längre fram hoppas jag få berätta litet om dessa kvinnor. Var och en har sin särskilda historia. Blott om ett par mycket gamla kvinnor vill jag nu nämna något.

KVINNOR ANKOMMA TILL STORMÖTET.

Då avrättningarna i somras pågingo som värst, kommo de en söndag in till oss och sade: »Vi vilja följa Jesus.» Vi förstodo, att de hade något mycket sorgligt på sina hjärtan, och innan vi hunno fråga ut något, sade den äldre: »Bed till Jesus, att han frälsar min sonson!» Det skulle bli avrättning på middagen,

och han var en av de skyldiga. »Ja, vi skola bedja för din sonson», sade jag för att trösta de arma kvinnorna. Att den unge mannen skulle slippa undan döden, därom hade jag ej något hopp. Så föllo vi alla på knä och ropade till Gud. Det var hjärtslitande att höra och se dessa två gamla kvinnor. De ropade högt under tårar till Gud om förbarmande. Strax efter sedan de lämnat oss, hörde vi fem skott. Under flera dagar kände vi stor nöd i våra hjärtan för dessa två gamla kvinnors skull. Men vi visste ej var de bodde, så vi kunde ej besöka dem och giva dem ett tröstens ord. (Forts.)

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN: DE goda underrättelserna från våra till fältet avresta syskon (sid. 42).

De »Kinamöten», som hållas här och var i hemmen i olika delar av vårt land, och den glädje, som många av våra vänner få erfara genom arbetet för missionen (sid. 42).

Tacksägelse och böneämnen: De 14 hem, som i Uanch'uan öppnats för evangelii budbärare (sid. 47).

Alla de syföreningar, som i vårt land arbeta för missionen (sid. 43).

Den nyligen erhållna gåvan på 5,000 kr. och den okände givaren liksom *varje* till missionen influten gåva, stor eller liten, samt *var och en* av de kära givarna (sid. 43).

Böneämnen. Kengs mor och hustru samt fru Leo, att de må bli helt vunna för Herren (sid. 45, 46).

De å sid. 47, 48 omnämnda, så hårt prövade gamla kvinnorna.

Bedjen för missionärerna!
Skriven till missionärerna!

LITTERATURANMÄLAN.

På S. M. K:s förlag utkommer i denna månad »*Till mognande skördefält*», minnesskrift, utgiven i anledning av missionshögtiden i Stockholm, Trettondagen 1918.

Minnesskriften innehåller stenografiskt uppteckna de föredrag av missionär Erik Folke och kand. Torsten Folke samt de tal, som under dagens lopp höllos av överste H. Dillner, kommendör O. v. Feilitzen, dr Karl Fries, rektor Natanael Beskow och komminister E. Laurell. Vidare en skildring av »Barnens fest» av kand. H. Berg samt en »En återblick på S. M. K:s begynnelse» och »Något om Barnens Hem» av Nath. Högman.

Minnesskriften, som prydes med ett flertal porträtt och illustrationer, omfattar 48 sidor. Pris 50 öre med 25 % rabatt, när minst 10 ex. på en gång rekvireras från missionens expedition, Drottninggatan 55. Stockholm. Obs.! ej fraktfritt.

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Han har omsorg om eder. — Från Expeditionen. — Några drag ur Kinas politiska och kulturella utveckling, I. — Ny ledamot i kommittén. — Ett och annat från Ishih. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Litteraturanmälan.

STOCKHOLM 1918. NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.

N:R 5. ÅRG. 23. 1 MARS 1918. PREN.-PRIS 1: 75.

以便以設耳 耶和華以拉

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

EBENEZER HERREN FÖRSER

UTGIVARE: KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.

TVÅ SKAROR.

Föredrag av missionär *August Berg* vid avskedsmötet i Betesdakyrkan i Stockholm d. 30 jan. 1918.

Men när Jakob drog sin väg fram, mötte honom Guds änglar, och då Jakob såg dem, sade han: »Detta är Guds skara». Och han gav det stället namnet Mahanaim.

FLERTALET AV GUDS BARN hava nog gjort den erfarenheten, att deras liv kan delas så att säga i tvenne skeden. Det är ett jämförelsevis ringa antal, som icke minnes någon tid, då de levde utan förening med Gud.

Patriarken Jakobs liv kan även delas i tvenne delar. Den första utgjordes av den period, han framlevde, innan han hade mött förbundets ängel och kämpat med honom. Det var en mörk period. Vi minnas, huru han sålde sin förstfödslorätt för att köpa sig sin faders välsignelse och därigenom ådrog sig sin broders hat och förbannelse. Vi minnas hans flykt från fadershemmet, hans tjänst hos sin morbroder Laban, och hurusom han hos denne genom slug beräkning lyckades skaffa sig jordiska fördelar. Men sedermera måste han lämna även detta hem och draga ut, han visste icke vart. Mörka fläckar framträda i Jakobs liv. Men under allt detta kunde Jakob dock icke undvara Gud. Guds fadersöga vilade även över Jakob, och hans fadershjärta klappade för honom. Vi minnas, hur han ackorderade med Gud, då han uttalade sitt »om» och sitt »då». Men Gud kunde han dock icke undvara. Guds kärlek följde honom ock, och Gud fick den glädjen att se Jakob vända sig helt och fullt till honom.

Den tanken är mycket uppmuntrande, att Jakobs Gud är icke de dödas utan de levandes Gud, och att han lever ännu i dag. Huru många

föräldrar vaka icke i kärlek och förbön över sina barn! Skulle då Gud förgäta dem? Skulle Gud då icke höra de många böner, som uppstiga från föräldrars hjärtan för deras barn? Ack, förvisso gör han det.

Så möta vi det andra skedet i Jakobs liv. Han kämpade med förbundsängeln och vann. Det inträffade något i Jakobs liv, som gjorde, att han måste gripa ett hårt tag om Herren. Det heter, att när han hade mött denna förbundsängel, kämpade han, till dess morgonrodnaden uppgick, och att han då sade: »Jag har sett Gud under ansiktet, och min själ är vorden frälst.» Från den stunden var Jakobs höftsena bruten, och sedan haltade han under hela sitt liv. Men han hade genomgått även en inre förändring, den, som vi, det nya förbundets barn, kalla den nya födelsens erfarenhet. Han hade blivit en ny skapelse och fick ett nytt namn, namnet Israel. Att han haltade, var en sinnebild av att den egna kraften var bruten. Förut hade han omgjordat sig och gått, vart han ville. Nu hade en annan fattat honom vid handen. Han hade fått känna: »Jag är icke min egen.»

Jakob drog ut, »och», heter det, »Guds änglar mötte honom.» Och när Jakob såg dem, sade han: »Detta är Guds skara.» Så gav han det stället namnet Mahanaim. Vilken skillnad emot förr inträdde icke nu i Jakobs liv! För den svage, ränkfulle, hemlöse, i hjärtat oförsonade Jakob blev allting nytt. Han försonades med sin broder Esau, och han rensade sitt hem från avgudar. Det gamla var förgånget. Han blev en Guds Israel, en Guds kämpe.

Alla Guds barns erfarenhet går i stort sett i samma riktning. Vi hava många mörka fläckar i vårt liv. Det är många förhållanden, som vi skulle önska vore ogjorda. Det finns många dalar, som måste höjas, många berg och kullar, som måste sänkas, många krokiga stigar, som måste göras raka, och många backiga, ojämna vägar, som måste jämnas. Hur skall detta tillgå? Vi måste kämpa även vi med förbundsängeln och låta oss övervinnas av vår Goel, vår Jesus, vår Frälsare, samt likt Jakob utropa: »Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig.»

Jakob kämpade, till dess morgonrodnaden uppgick, och vi få kämpa, till dess morgonrodnaden uppgår, gryningen till den dag, som aldrig skall taga slut. Då är allt det gamla förgånget. Då hava vi i sann mening blivit nya skapelser i Kristus Jesus. Jakob försonades med Esau. Vi försonas med både Gud och människor. Jakob rensade sitt hem från avgudar. Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss från alla våra synder. Jakob fick vid äldre år efter åratals skilsmässa återse sin son Josef. Herren vill låta oss återse mycket, som vi trodde för alltid vara förlorat. Jakob fick stå inför Farao. Vi skola en gång stå inför en, som är mer än Farao, inför alla konungars Konung och herrars Herre. Jakob började en ny vandring, och vi få även börja en ny vandring. Jakob mötte Guds änglar, och vi möta även på vår väg Guds änglar. Vår erfarenhet såsom Guds barn i allmänhet och även vår erfarenhet såsom missionsarbetare är i viss mån liknande Jakobs.

Nära det gamla Forum i Rom står ett tempel, som en gång i tiden upprestes åt guden Janus, krigets och fredens gud. Denne, efter vilken månaden januari har sitt namn, är avbildad med tvenne ansikten, vända åt olika håll. Så skulle jag vilja säga, hava också Guds barn sina ansikten vända åt två håll. Blicka vi framåt, se vi Guds änglar komma

oss till mötes, och blicka vi tillbaka, se vi också Guds änglar. Vad menas med Guds änglar? Ebreerbrevets författare säger: »De äro tjänsteandar, utsända till tjänst för deras skull, som skola ärva frälsningen.» Guds änglar hava olika utseenden och uppenbara sig på olika sätt. Men det är alldeles visst, att när Guds barn på sin Guds bud anträda en vandring, blir det rörelse i himmelen. Gud giver där befallning åt sina änglar att slå ett läger omkring hans tjänare och tjänarinnor, att möta dem med välsignelse och bevara dem.

Jag kan icke räkna dem alla
De prov på Guds godhet, jag rönt.
Likt morgonens droppar de falla
Och glimma likt dessa så skönt.

Ja, vi, som höra Herren till, hava mött Guds bevarande änglar. De hava bevarat oss från både kända och okända faror, så att vi kunnat trampa på såväl lejon som drakar och ormar. Guds beskyddande änglar hava bevarat oss mot pest och farsoter. Guds änglar hava omgivit oss likt en eldsmur, så att fienderna blivit slagna med blindhet. Guds änglar hava gått oss till mötes, liksom Melkisedek, konungen utan begynnelse och utan ände på livet, kom Abraham till mötes. Guds änglar utgöra en stor skara. Vi möta dem, när våra ansikten äro vända framåt, och vi möta dem, när vi låta våra blickar gå tillbaka.

När vi, missionärer, lämna vårt fädernesland och blicka framåt mot det land och det arbete, som ligger framför oss, få vi se Guds änglar, Guds tjänsteandar också i den skara av förebedjande vänner, som vi lämna bakom oss. I, älskade vänner, haven varit Guds tjänsteandar, som tjänat oss under många och långa år, och som tjänen oss ännu i dag. Och i Ebr. 6 kapitel heter det, att Gud är icke orättvis, så att han skulle förgäta edert verk och den kärlek, I haven visat hans namn, då I tjänaden de heliga och ännu tjänen dem.

Men så ännu en tanke. När Jakob såg Guds änglar, utbrast han: »Detta är Guds skara.» Och han kallade stället Mahanaim. Ordet Mahanaim betyder *två skaror*. Guds barn äro aldrig ensamma. Ensamhetskänslan vill ofta gripa oss därute på missionsfältet. Och det är en helt naturlig känsla. Jag tänker det var något liknande, som grep Herrens tjänare Mose, när han sade till Gud: »Om icke ditt ansikte går med, så drager jag icke härifrån.» Det var icke endast känslan av ansvar utan även ensamhetskänslan, som ville överväldiga honom, där han med Israels folk drog fram genom öknen. Det heter om Herren Jesus, att han vid flera tillfällen tog Petrus, Jakob och Johannes med sig. Även han hade behov av sällskap. Han sände ut sina lärjungar två och två. Och innan han skiljes från de sina för att återvända till sin Fader, säger han: »Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände.» Sålunda äro Guds barn aldrig ensamma. Det är alltid *två skaror*.

När jag första gången skulle lämna fäderneslandet för att gå ut till missionsfältet, och en avskedsfest var anordnad i Jönköping, yttrade den gamle vördade pastor Palmberg till mig: »Du skall komma ihåg, att du kan aldrig komma till något ställe, där icke Gud är före dig.» Jag har tänkt på dessa ord många gånger. Jakob drog ut, och han mötte Guds änglar. Jag har dragit ut flera gånger och har alltid mött änglar. Nu, älskade vänner, skiljas vi, och likväl äro vi tvenne skaror. Mahanaim! Immanuel! Gud med oss. »Se, jag

är med eder alla dagar intill världens ände.» Guds änglar sändas ut för att hjälpa, för att varna, där vägen är bråddjup, för att skydda, då vi stå omgivna av faror, alltid för att tjäna. Vi ledsagas av Guds änglar.

Så kommer det en dag, när vi likt Kristen skola gå över floden. Han möttes av änglaskaror, som följde honom fram till den stad, som hade grundvalar. Gud är icke de dödas utan de levandes Gud.

Må det bliva också eder erfarenhet, älskade vänner, som haven samlats omkring oss i dag, att vart helst I dragen fram, I fån möta Guds änglar! Amen.

PROFETEN JESAJA OCH VÅR TID.

Av *Nath. Högman.*

JESAJAS KALLELSE.

HEMLIGHETEN I JESAJAS LIV var utan tvivel tempelsynen och den därmed sammanhängande upplevelsen. Det var då, han mottog sin höga kallelse. Detta ägde rum år 749 f. Kr., »det år konung Ussia dog». Jesaja var då en helt ung man, troligen omkring 25 år gammal.

Det är först i det 6:te kapitlet, som Jesaja berättar om denna upplevelse. Måhända kan detta förklaras sålunda, att Jesaja blev uppfordrad att styrka sin befogenhet, när han lät domens åskor i 6 på varandra följande »ve» ljuda i folkets öron (5: 8—23). Han gör då detta genom att berätta om tempelsynen (6: 1—13).

I. Denna syn verkade hos profeten en trefaldig insikt:

1. En djup kännedom om Jehovas helighet.

Försänkt i tillbedjan i Jerusalems tempel får han en uppenbarelse av Israels Helige, de himmelska härskarornas Herre. För sina ögon ser han honom på en hög och upphöjd tron, och runt omkring tronen sväva himmelska väsen, vilka under oavlåtlig tjänst och tillbedjan tillropa varandra: »Helig, helig, helig är Herren, härskarornas Herre; hela jorden är full av hans härlighet.» Ordet »serafer», som endast förekommer på detta ställe, betyder »eldiga, glänsande väsen». Under det keruberna äro ställda som Guds helighets väktare emot förmätna syndare, synas seraferna hava haft sin vakttjänst med hänsyn till orenhet och besmittelse hos Guds folk.

2. En djup kännedom om sin egen syndfullhet och Jehovas barmhärtighet.

Inför uppenbarelsen av Jehovas helighet överväldigas Jesaja av förskräckelse. Han ser sin egen synd så som aldrig förr och ropar ur djupet av sin nöd: »Ve mig, jag förgås! Ty jag har orena läppar» . . .

Men över den som i känslan av sin synd och skuld inför Israels Helige ropar »ve» över sig själv, kommer aldrig sedan något domens »ve». »Jehova uppenbarade sig såsom den, vilken var föremål för vördnadsfull tillbedjan, men som likväl hörde en nödställd syndares suck, och som avbröt serafens sång för att besvara detta nödrop.»

3. En djup kännedom om sitt folks syndfullhet.

Denna förfärande förnimmelse av synd, som grep Jesaja, gällde lika mycket folkets som hans egna synder. »Jag bor ibland ett folk, som har orena läppar». Han

förstod, att den Herrens domsdag, om vilken Amos redan profeterat (Amos 5: 18 f.), nalkades.

II. Denna syn åstadkom hos profeten ett trefaldigt resultat:

1) Jesaja blev en renad man, 2) en hörsam man, 3) en villig man (6: 6—8). Först sedan han blivit detta, kom Guds kallelse till honom. Han fick den svåra uppgiften att frambära ett ovälkommet budskap, ett budskap om stundande domshemsökelse. Endast den som sett Guds majestät, kan ha mod att frambära ett ovälkommet budskap.

III. I samband med denna syn gavs honom ett trefaldigt budskap.

1. Ett budskap om Gud.

Till honom hade denna fråga riktats: »Vem vill vara *vår* budbärare?» Den stora tanken var denna: »Gud är Israels Helige. Guds Israel måste ock vara heligt».

2. Ett budskap om synd, förhärdelse och dom.

I sin verksamhet skulle profeten icke möta gensvar. Folket hade redan hunnit för långt i synden för att kunna mottaga de förmaningar till upprättelse, som profeten skulle rikta till det. Det kunde icke på *hörandets* väg räddas. För att rena detta folk räcker icke *ordet* till; därtill erfordras en stor nationell tuktan. Profeten får redan från början veta, att folket ej skulle komma att höra honom, och att hans gärning i stort sett skall misslyckas. I stället skall hans förkunnelse väcka ökad förhärdelse. Det är detta, som i v. 9 och 10 säges i paradoxens form. Jämför Matt. 13: 14—16; Joh. 12: 36—41; Apg. 28: 26—27. Ett sådant uppdrag som detta tillhör de allra tyngsta, som Gud anförtror sina utvalda redskap. Såväl Mästaren själv som Paulus ha gått den vägen. *Månne icke också detta allt har sin särskilda tillämpning på vår tid och vårt eget folk?*

3. Ett budskap om frälsning.

Men domen skulle likväl genom Guds outgrundliga barmhärtighet bliva medlet till helighet. Visserligen skulle den olycka, profeten varnade för, bryta in över folket. Ända till utrotningens gräns skulle hemsökelsen drabba ett avfälligt egendomsfolk. Men ur den stora otrogna mängden skulle en helig återstod, fröet till Guds sanna folk, uttagas. Liksom metallen framgår förminskad men renad ur degeln, så skulle det ock gå här. Från det avhuggna trädets stubbe skulle komma »en helig säd». (Jfr. 6: 11—13).

FRÅN REDAKTIONEN.

DEN 19 FEBRUARI ANKOM till vår stora glädje telegram från missionär Folke, meddelande, att han och hans kära d. 9 febr. yckligt anlänt till Tientsin. Resan från Petrog[illegible] hade tagit 9 dagar längre tid än i vanliga fall, varav framgår, att våra resenärer nog haft åtskilliga svårigheter att genomgå. Vi kunna emellertid nu ej nog tacka Herren, som fört våra älskade syskon till målet.

Gemensam bönedag för S. M. K. Enligt hävdvunnet bruk komma vi även i år att samlas till särskild bön för missionen den 14 mars på aftonen. S. M. K. räknar sin historia från den 14 mars 1887, då missionens grundläggare landsteg i Kina. Och årligen

bruka vi på den dagen samlas till bön. Här i Stockholm komma vi, vill Gud, att samlas på hushållsskolan Margareta kl. 7 e. m. Till denna bönestund inbjuda vi hjärtligt alla missionens vänner, och vi glädja oss vid tanken på att även på många andra platser i vårt land missionens vänner då skola samlas till gemensam bön.

*

Till S. L:s prenumeranter. Till alla dem, som så välvilligt tillmötesgått vår anhållan om insändande av för missionens arkiv behövliga ex. av n:r 18, 1917, frambäres härmed ett hjärtligt tack. Ett tillräckligt antal ex. har nu inkommit.

*

Den nya bönelistan föreligger nu färdig och sändes fritt till alla som önska den. Det vore gott, om den så tidigt som möjligt komme ut och i bruk, då vi hädanefter ämna utgiva en ny sådan vid varje årsskifte. Bönedagen den 14 mars är ett lämpligt tillfälle att få den spridd bland S. M. K:s bedjande vänner.

*

»Till Mognande Skördefält» är titeln på den lilla minnesskrift, som finnes omnämnd på annat ställe i detta nummer, och som vi hoppas skall få komma som ett glädjebudskap till många. Vi tillåta oss i samband härmed fästa uppmärksamheten på några av S. M. K:s övriga publikationer såsom: »Vad Gud har gjort», en återblick på S. M. K:s historia, 50 öre, »Silversmeden», en kinesisk kristens levnadsteckning, av Hilma Tjäder, 25 öre, och »Framtidsutsikter», studier i Uppenbarelseboken av Nath. Högman.

MISSIONENS ÅRLIGA TACKSÄGELSE- OCH BÖNEDAG DEN 14 MARS.

Lova Herren, min själ, och förgät icke, vad gott han har gjort dig!

DESSA ORD SPRUNGO EN GÅNG fram från ett människohjärta, som fröjdades i Anden över erfarenheten av sin Guds trofasthet och bevarande nåd under ett växlingsrikt livs olika skeden. Vi taga dem till motto för vår snart instundande högtidsdag. Väl alltid, men särskilt i år, ger denna dag en osökt anledning till att i minnet återkalla den ringa begynnelsens dag, då vår missions banbrytare första gången ankom till Kina och satte sin hand till plogen på en fullständigt obruten mark, ty nu står han åter därute bland den skara av bröder och systrar, som följt honom efter i arbetet på den först brutna åkertegen. Måste icke då deras och våra hjärtan vid tanken på, hvad Gud gjort med missionen alltsedan dess ringa begynnelse, vända allas våra blickar till honom, som David kallar den »prisvärde» (2 Sam. 22: 4), och måste vi icke med David utbrista: »Lova Herren, min själ, och förgät icke vad gott han har gjort dig!»

Vår blivande högtidsdag manar oss även till bön, en verklig bönekamp, och det icke blott därför att med arbetets utveckling nya uppgifter nu föreligga, som kräva sin lösning, utan ock därför att, då säden vuxit upp och burit frukt på arbetsfältet, har, såsom Mästaren förutsagt, även ogräset börjat synas. Och Mästaren vill icke, att vi skola rycka upp ogräset, på det att vetet icke må skadas. Han vill själv föra domen till seger, och det gör han delvis redan i denna tidsålder. Ty »genom tron», som han verkar, »tillstoppas lejons munnar och släckes elds kraft.» Likasom på det

naturliga åkerfältet den säd, som rikligen näres, motverkar och hämmar ogräsets utveckling, så sker det ock på det andliga. »De som *rikligen undfå* nåd och rättfärdighetens gåva *härska i liv* genom — — — Jesus Kristus» och övervinna rikligen genom den, som har älskat dem. Då tron tillväxer, utvidgas ock fältet rikligen (R. 10: 18). Därför är vår högtidsdag både en tacksägelsedag och en bönedag, varunder Herren vill låta den kostliga oljan flöda och utsända välsignelse, liv till evig tid.

Några ämnen för tacksägelse och bön må här särskilt angivas:

Tacksägelseämnen:

1. Att denna missions arbete hittills blivit skonat från den förödelse, som under det ännu pågående världskriget hemsökt så många andra missionsfält, samt fått fortgå väsentligen oberört av de söndrande inflytelser, som numer i växande mått röja sig inom så många av missionsvärldens arbetsområden.

2. Att nya arbetskrafter och äldre sådana kunnat utsändas till fältet även under det allvarsamma tidsläge, som varit, och att Gud i nåd bevarat de våra ute på fältet.

3. Att korsets evangelium vunnit nya segrar, så att skörden av själar, efter allt att döma, varit rikligare än någonsin förr, samt att nya utstationer, skolor och kapell kunnat öppnas.

4. Att i de infödda församlingarna en växande nitälskan visat sig för själars frälsning, och att större behov av bibelstudium gjort sig gällande.

5. Att missionsvännernas kärlek och offervillighet överflödat och alltjämt fått vara en maning till ny nitälskan i arbetets olika grenar.

Böneämnen:

1. Att varje medarbetare inom denna mission och varje medlem av den infödda församlingen måtte stärkas med kraft till den invärtes människan genom att allt mer fattas av det liv, som är i Kristus Jesus, den korsfäste, och så bliva mer brukbar för hans tjänst och uppdrag, och att stor nåd måtte vara över dem alla (Apg. 4: 33).

2. Att Kristi kors måtte bevisa sin kraft bland missionens alla arbetare och de infödda troende, så att den sådd, som ovännen sår, ej kan växa och trivas ibland dem.

3. Att trons och kärlekens verk måtte tillväxa och det hela sammanfogas i korsets anda, så att ingen må kringkastas av de väder, som nu uppröra folkhavet, utan vars och ens verk bliva bestående på den dag, som »uppenbaras med eld».

FRÅN HEMLANDET.

DET ÄR I HÖG GRAD UPPMUNTRande att i en tid som vår få se, huru kärleken till Herrens egen rikssak brinner varm ute i Sveriges bygder. Jag har på sista tiden varit i tillfälle att se detta under resor i Småland. I de stora ungdomssammanslutningarna därstädes synes en ny våg av hänförelse för missionens sak bryta fram. Hednamissionen har alltid haft ett stort rum i dessa föreningars program. Östra Härads Kristl. Ungdomsförbund åtog sig sålunda för mycket länge sedan missionär Bloms underhåll och Jönköpingskretsens ungdomsförbund missionär Linders. Men därvid har det icke stannat. Ö. H. K. U. strävar efter att som

sin egen missionär, även vad underhåll beträffar, få räkna Martin Lindén, som utgått ur deras egen krets. Och J. K. K. U. har nu, förutom Linder, två egna missionärer. Vid vinterkonferensen i Jönköping beslöts nämligen, att man skulle åtaga sig underhållet jämväl av en kvinnlig missionär. En av de talare, som förordade detta steg, berättade, att missionsvännerna i hans hemsocken för några år sedan hade ganska svårt att få ihop medel till underhåll av *en* missionär, men att sedan de åtagit sig att ekonomiskt sörja för *fyra* missionärer, hade kassan visat överskott. Uppmuntrad av sådana erfarenheter beslöt konferensen att åtaga sig ännu en missionärs underhåll, varjämte styrelsen fick i uppdrag att hos de olika kretsarna inom förbundet söka utröna, huruvida var och en av dessa skulle vilja åtaga sig en missionär. Till Förbundet äro anslutna ett hundratal föreningar, indelade i 20 kretsar. Man förstår därav, vilket framtidsperspektiv denna plan erbjuder. Att allt detta icke var tomma ord, ådagalade den insamling till den nya missionärens underhåll, som omedelbart vidtog. Bland de församlade 173 ombuden upptogs en kollekt, som steg till kr. 688: 84, därav 450 kr. i sedlar. En kollekt för samma ändamål på söndagen ökade beloppet till kr. 1,032: 29. När man därjämte betänker, att Förbundet även bedriver en synnerligen välskött och välsignad soldatmissionsverksamhet samt i sin tjänst har tre predikanter, förstår man något av det missionsintresse som finnes bland dess medlemmar.

*

Under de sista dagarna i januari och början av febr. ledde undertecknad en bibelkurs i Värnamo och besökte sedan en del andra platser i Småland. En ljuvlig, stilla ande var rådande, och en särskild längtan efter korsets evangelium förspordes. Det är, som om det allvarliga i tiden liksom även det förrädiskt tjusande verkat ett djupare behov hos Guds sanna barn efter ett fördjupande i Guds ords stora grundsanningar. Man känner, att man behöver en fast grund att stå på i denna tid. Det är av ofantlig vikt, att detta behov blir tillgodosett, ty fienden går härjande fram bland de utvalda i våra dagar.

*

Från en kär vän till missionen, en ung lärare, ha vi mottagit följande uppmuntrande brev:

»Kinamissionstidningen Sininis Land har också hittat väg hit till mitt hem i Lappland. Jag kan icke underlåta att i likhet med många, många vänner av tidningen och därmed också vänner till S. M. K. frambära mitt hjärtas tack för vad som kommer mig till del genom denna kära tidning. Den kommer som en länge efterlängtad gäst för varje gång. Det är en riktig högtidsfest, då jag får sätta mig ned och läsa den. Att få följa de lyckliga missionärerna över land och vatten bort till hednaland; att få tacka Gud för missionens segrar på fältet; att få lära känna missionsvänner i vårt kära Sverige; att få vara med bland den skara, som beder för missionärerna, och att få lägga mig själv på missionens altare, huru fyller icke allt detta mitt hjärta med glädje! Missionsvänner, ihåg-

kommen även mig i edra förböner och bedjen, att Gud *på ett särskilt sätt* måtte visa om det är hans vilja, att även jag bör utgå som missionär till Kina.»

Säkerligen skall icke denna vår broders bön förklinga ohörd. Samtidigt ber jag att i missionsvännernas förböner få innesluta alla dem, som stå på samma sätt frågande och väntande inför Gud. De äro ej få.

N. H—n.

NY MISSIONSARBETARE FÖR VÅRT FÄLT I KINA.

FRÅN S. M. K. CALIFORNIA-kommitté har ingått underrättelse om att sjuksköterskan *Hattie (Hedda) Anderson* från Chicago blivit antagen till missionär och den 2 dec. 1917 i Kingsburg avskild för missionärskallet, samt att hon den 17 dec. s. å. skulle avresa från San Francisko till Kina.

Om avskiljningshögtiden har missionär Nils Svenson insänt ett meddelande, som återfinnes i detta nummer av tidn. (sid. 59, 60). Vi äro tacksamma mot Herren, att han för missionsfältet sänt oss en ny arbetskraft, om vilken California-Kommitténs sekreterare skriver, att hon synes vara en värdefull gåva till missionen. Och vi utbedja oss missionsvännernas förböner för frkn Anderson, som väl redan nu med glädje och iver upptagit arbetet med det kinesiska språket, att Gud måtte bereda hennes väg och göra henne till rik välsignelse i det kall, för vilket han utkorat henne.

Vi hoppas framdeles kunna lämna missionens vänner några närmare upplysningar om frkn Anderson, sedan vi mottagit sådana från Kingsburg.

NÅGRA DRAG UR KINAS POLITISKA OCH KULTURELLA UTVECKLING.

Av *Erik Folke.*

II.

FRÅN SIN ÄLDSTA KÄNDA uppehållsort, den trakt, där de nuvarande provinserna Shensi, Shansi och Honan med sina gränser sammanstöta, trängde »det svarthåriga folket» småningom fram utefter Gula flodens dal allt längre mot öster ända till Shantung, och från 5:te till 3:dje årh. f. Kr. underlade sig denna stam urbefolkningen i sydliga och västliga Kina. De flesta av de där boende folken sammansmälte småningom med den härskande stammen, vars språk och kultur de tillägnade sig. De övriga drogo sig undan till de otillgängliga bergstrakterna i sydväst, där man än i dag finner dem föra ett av kineserna delvis oberoende liv.

Konfucius förfäktar visserligen den meningen, att kineserna vunnit sitt inflytande över de kringboende folken endast på fredlig väg genom sedlig makt och kulturell överlägsenhet, men även om vi måste giva dem det erkännandet, att de äro ett av världens mest fredsälskande folk, är deras historia dock ej fri från våld och blod. De ha t. o. m. vissa tider uppträtt som ett erövrande folk. Kejsar Wu (140—86 f. Kr.) är en av denna historias största krigshjältar. Han framträngde med sina härar ända till Samarkand.

Men kinesernas utländska förbindelser ha huvudsakligen varit av merkantil art. Under tiden närmast före Kristi födelse idkade de handel med araber och européer. Från romarriket hämtade de metaller, juveler, harz och smink, för vilka varor de i utbyte gåvo siden, järn och pälsverk. I fjärde århundradet idkade de skeppsfart på Ceylon, och i det femte fram-

trängde kinesiska köpmän ända in i Persiska viken samt besökte Ispahan. Från mitten av sjunde till mitten av åttonde århundradet ägde en livlig förbindelse rum med östromerska riket. Kinesiska skriftställare från denna tid omnämna även frankerna.

Dessa yttre förbindelser utövade emellertid ej i någon högre grad inflytande på Kinas inre utveckling. Man kan därför säga, att kineserna uppbyggt sin egen kultur, vilken därför ock har sitt särskilda intresse.

Mycket tidigt sökte de skapa sig ett skriftspråk. Enligt traditionen begagnade de sig först av knutar på rep. Därnäst gjorde de inskärningar på bambustavar. Först i fjärde århundradet av vår tideräkning började de skriva med pensel. Omkring 2700 f. Kr. skall en vis man hava uppfunnit ett system av skrivtecken genom att giva akt på stjärnbilderna och på djurens spår. Under Tsin Schi Moang lär en ny förändring av skriften hava ägt rum. Enligt senare forskningar skall skriftspråket år 1200 f. Kr. hava omfattat 200 olika tecken. Ett par århundraden senare hade antalet vuxit till 1,000. I början av Handynastiens regering (200 f. Kr.) användes 3,000 tecken. Under denna dynastis tid, särskilt kännetecknad av livlig litterär verksamhet, ökades deras antal till 9,000. Omkring ett tusen år senare användes 24,000, och i Kangsis lexikon från 1600-talet äro 44 tusen upptagna. Ett hundra år f. Kr. utgavs den första ordboken. Skrifteckenen voro där ordnade under 540 grundtecken och 883 fonetiska tecken. I nutida ordböcker äro skrivtecknen inordnade under 214 grundtecken.

EN KINESISK FOLKMASSA VID EN FRILUFTSTEATER.

Han, Tang och Songdynastiernas härskare (resp. ett årh. före samt sju och elva årh. e. Kr.) hava gjort sig kända såsom främjare av den litte-

rära verksamheten. Kejsar Wu (Handynastien) lät utgiva kommentarer till de klassiska skrifterna, som nu började riktigt komma till heders, anordnade pristävlingar i ämnen, hämtade från skilda områden, inrättade ett bibliotek i huvudstaden, anställde en professor i de klassiska urkunderna, anordnade diskussionsövningar, främjade de s. k. sex fria konsterna: ceremonier, musik, bågskjutning, travtävling, uppsatsskrivning och matematik. Kejsarne av Tangdynastien följde exemplet. Under deras tid lär det ha funnits en högskola i huvudstaden med tre tusen studenter.

Konfucianisterna voro visserligen litteraturens egentliga väktare och främjare, men även buddisterna lämnade värdefulla bidrag. Under fjärde århundradet utvecklades en rik buddistisk litteratur i samband med täta pilgrimsresor till Indien. Ett par århundraden senare inträder översättningarnas blomstringstid. Det var isynnerhet indisk religiös litteratur, som överflyttades, men då i dessa böcker talrika indiska ord och uttryck förekommo, blevo de aldrig folkets egendom. Därtill kom också, att konfucianisterna betraktade dessa skrifter med överlägset förakt. Samma öde träffade de taoistiska författarne, vilka i allmänhet rönte starkt inflytande av den indiska buddismen.

Under Tangdynastien nådde den kinesiska lyriken sin höjdpunkt. Ända till 250 diktare uppträdde, och deras diktning gälla ända in i närvarande tid såsom mönster för kinesisk skaldekonst.

Under Songdynastien levde och verkade den störste av de klassiska urkundernas tolkare, Chufutsi. Denne har i högre grad än någon annan utövat inflytande på hela folkets tänkesätt, tyvärr i dualistisk-naturalistisk riktning.

BREVAVDELNINGEN.

1625 W. 1:st. Str. Los Angeles, Calif. U. S. A. Den 12 dec. 1917.

JUST I DAG HAR JAG ÅTERkommit från Kingsburg efter att därstädes ha närvarit vid frkn Hattie Andersons avskiljning för missionärskallet. Det var en härlig och välsignad högtid. För mig personligen var det synnerligen glädjande att få vara med, ty frkn Anderson kommer från samma församling, som jag tillhörde under min vistelse i Chicago, nämligen missionsförsamlingen i Grand Crossing. Då vi för över tio år sedan deltogo i ungdomsmötena där och sjöngo i nämnda församlings sångkör, hade ingen av oss ens hört talas om, att det fanns något sådant som Svenska Missionen i Kina, och icke anade vi att Gud skulle kalla oss till denna härliga uppgift att bära ut fridens budskap på detta av oss då okända fält.

Avskiljningen hölls d. 2 dec. i Svenska Missionskyrkan, som församlingen välvilligt ställt till Kommitténs förfogande. Pastor C. Anderson, denna församlings lärare och sedan många år tillbaka missionär E. Folkes vän, ledde mötet. Pastor Hallén, Friförsamlingens lärare, talade, utgående från Apg. 22: 21, särskilt om frkn Andersons stora och härliga kall. Undertecknad berörde, med Luk. 19: 10 som utgångspunkt, Kristi församlings plikt gentemot hednavärlden.

De båda församlingarnas förenade manskör bidrog till högtidlighetens höjande med flera sköna sånger. Friförsamlingen hade inställt sitt sedvanliga möte för att få närvara vid missionärsavskiljningen. Det var därför en stor skara samlad. Herrens

Ande gjorde sin närvaro förnimbar, och vi tro, att missionen genom detta möte fått större rum i mångas hjärtan, att det hädanefter skall bli mer bön för verkets framgång liksom flera och större gåvor för dess bedrivande. Det missionsoffer, som efteråt upptogs, bar vittne om, att Guds Ande hade rört vid hjärtana.

Av Missionskommitténs medlemmar voro alla närvarande utom ordföranden, br. Danielson, som helt nyligen genomgått en svår operation. Denne vår käre broder har den sista tiden varit mycket prövad. Det ser dock nu ut, som om Gud ville spara honom ännu en tid för fortsatt verksamhet för sin rikssak.

Det var en gripande stund, då vår syster genom bön och händers påläggning avskildes för det uppdrag, vartill Herren själv kallat henne, samt överlämnades åt Guds nåd till det verk, hon fått sig anförtrott. Det förde mig i tanken tillbaka åtta år i tiden, då jag själv från samma plattform blev avskild för Herrens tjänst.

Missionen har i Kingsburg många trogna vänner, med vilka vår syster, fastän personligen obekant, snart kände sig fullkomligt hemmastadd. Jag är även viss om, att denna högtid skall för alla vännerna i Kingsburg liksom för vår syster själv bliva till välsignelse och kvarstå som ett skönt, oförgätligt minne.

Det börjar bli luckor i familjekretsarna även i detta land. Föräldrar, som måhända hindrat sina unga söner att gå, då konungars Konung kallat dem till fridsbudbärare i hednaland, få nu med eller mot sin vilja sända dem över land och hav med svärd i hand. Det anses ärofullt att offra livet för sitt land, men hur mycket större ära är det icke att offra sitt liv för att återföra förlorade människosjälar till honom, som försakat allt för att genom sin död öppna vägen till fadershuset, att få gå ut i hans fotspår, som kom icke för att fördärva själar utan för att frälsa dem! — Föräldrar, om Herren behöver edra söner eller döttrar för sitt verk, hindren dem ej utan hjälpen dem att göra Guds vilja!

Frkn Anderson avreser från San Francisco den 15 dec. Må Herren vara med och bevara henne från farorna på vägen och välsigna hennes ingång i arbetet! —

Min hälsa har varit klen flera månader, så att jag ej kunnat bedriva mina studier så kraftigt jag önskat. Nu är jag bättre, Herren vare tack! Om ytterligare några månader hoppas vi få anträda resan till Sverige för att sedan fortsätta över Ryssland till Kina — om Herren dröjer.

Min hustru och våra små flickor äro friska och trivas gott i detta den ständiga sommarens land.

Eder i Herren förbundne

Nils Svenson.

ETT OCH ANNAT FRÅN ISHIH.

(Forts. fr. föreg. nr.)

När jag denna gång kom upp till Uanch'uan, hörde jag omtalas ett präktigt hus, vars manliga arvtagare alla hade dött ut, och som nu var till salu. Framkommen till huset fann jag till min stora förvåning, att det var just de två gamla gummornas.

Gamla farmor vände sig till mig och sade: »Det hjälpte ej att bedja till Jesus.» — »Ja, ser du», sade jag, »Gud är rättvis lika väl som barmhärtig. Din sonson hade felat och måste därför lida sitt straff.» — »Jag förstår», inföll hon, »vi bön-

föllo Jesus för sent. O, att jag nu finge dö, ty jag har inte längre något att leva för.» Det låg en sådan bitterhet i hennes ord. Vi talade länge med de stackars gamla och lärde dem bedja. De syntes tröstade och bådo oss komma igen. När vi gingo ut, yttrade den äldsta: »Vi skola sälja det här huset, ty i fem släktled finns ingen manlig arvtagare.»

Huset var utomordentligt fint och stort, uppfört av gott trävirke, och syntes vara nyreparerat. Shang-fang (det största rummet) var större än vårt kapell i Ishih och gården nästan dubbelt så bred som våra gårdar här. Framför huset fanns en stor tröskplan och utmed den en länga hus, passande för verksamhet bland männen, samt åt gatan en butik, lämplig till gatukapell. På andra sidan om den egentliga gården fanns en annan gård med nya präktiga uthus. Det skulle vara härligt att få en sådan bra plats för arbetet i Uanch'uan. För Gud är ju ingenting omöjligt. *

Vi önska så mycket, att vi hade ett gammalt beprövat par att sätta i denna stad. En ensam evangelist är otillräcklig. Den som vi ha där, utför f. ö. ett gott arbete. Men kvinnorna behöva någon, som de kunna trygga sig till. Hjälpen oss bedja om detta!

Vid vårt besök pågick reparation av stadsmuren, och arbetarne kommo varje kväll, då deras dagsarbete var över, till möte hos oss. De nyintresserade i grannskapet voro också mycket tacksamma för dessa möten. Vår närmaste granne har slagit sönder sina lergudar. Fädernetavlorna har en hans släkting tagit hem till sig, ty hon tyckte ej om, att de ej dyrkades. De allra äldsta av dessa tavlor ville ingen ha. Jag rådde honom att ta ned dessa och lägga dem avsides, tills han fått samråda med sin släkt. Vi ha ett par år haft stora förhoppningar om denne man, — men det behövdes ett rövarebesök, för att han skulle taga steget ut. Hans äldste son, som förut ej velat veta något om läran, kommer nu regelbundet i sällskap med fadern till mötena och säger sig vilja följa Herren. Hans svärmor, som har hand om de två mindre barnen (hustrun är nämligen död), är mycket vänligt stämd mot evangelium. Jag hoppas så innerligt, att vi skola få hela denna familj över på Herrens sida.

Jag besökte även sju byar, däribland byn Sie-chas, där vår käre gamle Feng hade sitt hem. Sedan fadern dog, ha sönerna låtit förleda sig av äldre släktingar att åter sätta upp fädernetavlorna. Nu var yngste sonen hemma och hälsade på. Han hade en dag kommit in till staden och bjudit mig till sitt hem. »Du kom ej ned till oss i somras», sade han. »Nu får du på inga villkor resa utan att hälsa på hos oss, ty du påminner så mycket om far och mor.» — »Om du vill vörda din fars och mors minne», sade jag, »skall du lyssna till deras förmaningar och överlämna dig åt Herren.» När jag följande dag besökte hemmet, var allt avgudiskt och orent borttaget. Vi hade möte där, och allt kändes så gott igen. Hustrun till den äldre brodern har alltid varit tillgiven läran. Hon sade ock själv, att hon höll sig fast vid Herren Jesus. Må Gud få frälsa gamle Fengs alla barn!

Sedan besökte jag ett par byar, där vi ha församlingsmedlemmar. Vi behöva bedja mycket för våra troende. De äro som små svaga plantor. Då den brännheta solen skiner på dem, vissna de lätt. En kvinna, som döptes för ett par år sedan, hade

* Enligt ett senare ingånget meddelande från missionär Hahne har denna fastighet kunnat förvärvas, så att nu endast obetydliga reparationskostnader krävas för att få till stånd en utstation. Red. anm.

blivit svag i tron och låtit förleda sig att åter binda sina fötter. Men då jag förmanade henne, tog hon genast av bandaget och satte ånyo på sig stora skor. Sedan ropade hon på sin son och sade: »Nu får du inte mer säga stygga ord till mig!» Jag förmanade sonen att vara snäll mot sin mor. Även han säger sig vilja följa Herren.

På hemvägen besökte vi ett par nya byar, som jag vid tillfälle vill berätta något om. När jag kom fram till Uanch'uan, hade den kärra redan anlänt, som dagen därpå skulle föra mig hem till Ishih.

Kära vänner, kommen ihåg Uanch'uan och dess omnejd i förbön!

Anna Hahne.

NÅDENS VERK BLAND URSTAMMARNA I S. W. KINA

Guds frälsning har blivit sänd till hedningarna; de skola ock höra. Ap. 28: 28.

HELT VISST HA DE ALLRA flesta bland eder hört om det underbara nådens verk, som en följd av år pågått bland de av kineserna tillbakaträngda urstammarna i södra och västra Kina. Särskilt ha de s. k. Miao-stammarna blivit kända för sitt enastående mottagande av evangelium.

Under det sista året är det emellertid en annan grupp, de s. k. Lisustammarna, som särskilt tilldragit sig uppmärksamhet dels genom det stora antalet kristna proselyter, dels genom dessa nykristnas glädje över den funna skatten.

En av mina kamrater från språkskolan i Ganking, J. A. Fraser, förut i mina brev omnämnd såsom en ovanligt begåvad och Gud hängiven ung man, utbildad såsom ingenjör, arbetade de första åren efter språkets inhämtande på en station i provinsen *Yünnan* under känslan av ett kompakt motstånd. Nog kom det folk till hans gatukapell men ej just för att uppmuntra honom. »Vi vilja ej svara en utlänning», hette det, när han riktade någon fråga till åhörarna för att väcka dem till eftertanke. Stor var hans glädje, när den förste kunde döpas. Några andra kommo efter hand också till, men hård var likväl jordmånen.

Så öppnade Gud en dörr till de förtryckta Lisu-stammarna. När så Fraser hunnit tillägna sig deras språk så pass mycket, att han kunde för dem framställa frälsningens väg, gingo stora skaror över till den nya läran. De bådo honom vara närvarande, när de rensade bort avguda- och trolldomsväsendet ur sina hem — detta måste de göra själva; för deras egen skull ville han ej röra vid något av detta. Efteråt fäste de i sina hem upp på den forna platsen för tillbedjan namnet Jesus, skrivet med stora skrivtecken.

»Många av dessa nya anhängare», skriver Fraser, »tro dock på Jesusnamnet blott såsom på ett slags besvärjelseformel, som skyddar dem från onda andars makt. De behöva så väl undervisas riktigt grundligt.»

Nu i höst har en ung amerikan förenat sig med missionär Fraser för att, så snart inlärandet av språket det medgiver, hjälpa till att draga noten i land.

Från en annan bas ha emellertid två andra av Kina Inland Missionens män arbetat bland samma Lisu-stammar och rönt stor uppmuntran. En av dem skildrar några drag av arbetet, såsom följer:

»En dag gladdes våra hjärtan genom ankomsten av den första sändningen av Lukas evangelium på Lisuspråket. Detta evangelium hade för länge sedan översatts av missionär Metcalf och lämnats till boktryckaren, och då vi nu efter lång väntan fingo mottaga det, voro både vi utlänningar och Lisu-folket synnerligen glada. Vid vår påskfest tog sig de inföddas tacksamhet uttryck i form av en kollekt till Brittiska och Utländska bibelsällskapet, som bekostat tryckningen. Det var första gången Lisu-folket vågade sig på något sådant vid sidan av underhållet till arbetet bland dem själva, och vi hoppas, att de blivit fattade av den rätta andan för givande till missionen. Ett intressant förhållande med denna kollekt, som uppgick till ej mindre än 51, 07 mex., dollars* — en stor summa för dessa fattiga människor — var, att 10 dollars skulle läggas av till byggande av en ångslup, avsedd att användas vid bibelspridning bland indianerna utmed Amazon-floden. Sålunda ha dessa två försummade, så vitt skilda missionsfält blivit ömsesidigt förenade genom de kristnas sammanskott.

I en by, som jag besökte, frågade jag en man, när han hade vänt sig till Herren. Han svarade ögonblickligen: »Den tredje dagen i första månaden.» När jag sökte få veta, huru han så noga kunde angiva dagen, erfor jag, att på aftonen den dagen hade ledaren för de troende i hans by vid den offentliga andaktsstunden bedit för de oomvända och därvid blivit så överväldigad, att han ej kunnat hålla tillbaka sina tårar. Denne man tänkte då: »Om ledaren är så angelägen om min själs frälsning, att han gråter över mig, är det nog bäst, att jag förändrar mitt leverne.» Och från den dagen blev han en ny människa.

Förvisso skulle vi alla, som äro sysselsatta med kristligt arbete, få se många flera födda på nytt, om vi gräte över vår omgivnings själstillstånd. Må Herren få genomglödga oss med kärlek till förlorade själar!

Såsom ett exempel på vilka stora offer de infödda stundom kunna få vidkännas, om de helt övergå till Herren, vill jag nämna, vad som hände i en by, kallad Ni Chia. När evangelisten därstädes uppmanade en man att bli kristen, svarade denne:

»Jag vet, att ni förkunnar en god lära, men jag har ej råd att bli en troende före min fars död.»

Denne man hade brukat giva en ko att användas såsom offer åt andarna varje gång en familj i byn haft något mer bemärkt dödsfall. Det innebar, att när hans far en gång fölle ifrån, samma uppmärksamhet skulle bevisas honom och hans familj. Sålunda hade han givit bort elva kreatur. Om han nu bleve en kristen, måste han avstå från utsikten att få tillbaka dessa kreatur, för honom representerande en riktig förmögenhet. Men evangelisten svarade på hans invändning: »Tänk, om *du* dör före din far. Skall du då riskera din själs frälsning för dessa elva kreaturs skull?» Då besinnade mannen sig och avgjorde sig för Herren, såsom det synes, verkligt och helhjärtat.

Så långt missionär Gowman.

En annan gång hoppas jag kunna meddela mer om dessa Lisu-stammar. I Guds rike skola en gång många av de yttersta varda de främsta. Var blir månne *vår* plats?

Eder förbundne

M. Ringberg.

---

* Vanligen är 1 mex. dollar — Kr. 1,80.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN. Meddelandet om familjen Folkes lyckliga framkomst till Kina (sid. 53).

Det kraftiga stöd, missionen haft och har av Östra Härads Kristl. Ungdomsförbund och av Jönköpingskretsens ungdomsförbund (sid. 55, 56).

Det behov, som flerstädes i vårt land förspörjes bland Guds folk efter korsets evangelium och ett fördjupande i Guds ords stora grundsanningar (sid. 56).

Den å sid. 56 omnämnde unge läraren i Lappland samt alla, som i likhet med honom stå frågande och väntande inför Gud, att de må få visshet om Guds vilja med avseende på missionskallelsen.

Vår nya missionsarbetare, frkn *Hattie Anderson* (sid. 57). Det ökade missionsintresset bland Herrens vänner i Kingsburg (sid. 60).

Våra syskon, missionär och fru Svenson (sid. 60).

De öppna dörrarna i många av de kring Uanch'uan liggande byarna (sid. 61).

Beprövade, andeuppfyllda infödda medarbetare, man och hustru, lämpliga för arbetet i denna stad (sid. 61).

Gamle Fengs alla barn (sid. 61).

Att Herren givit utväg till erhållande av det för verksamheten så behövliga och passande till salu utbjudna huset i Uanch'uan (sid. 61).

LITTERATURANMÄLAN.

»*Till mognande skördefält*» den i förra numret av tidn. omnämnda minnesskriften, som skulle utgivas med anledning av missionshögtiden sistlidna Trettondag, är nu utkommen. Den innehåller stenografiskt uppteckna föredrag av missionär Erik Folke och Kand. Torsten Folke samt de tal, som under dagens lopp höllos av överste H. Dillner, kommendör O. v. Feilitzen, d:r Karl Fries, rektor Natanael Beskow och kommminister E. Laurell. Vidare en skildring av »Barnens fest» av kand. H. Berg samt »En återblick på S. M. K:s begynnande och »Något om barnens Hem» av Nath. Högman. Minnesskriften prydes med flera porträtt och illustrationer och omfattar 48 sidor.

Pris 50 öre med 25 o/o rabatt, när minst 10 ex. samtidigt rekvireras från S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Obs.! ej portofritt.

Den nya bönelistan (se sid. 54) erhålles vid rekvisition portofritt från S. M. K:s expedition.

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Två skaror. — Profeten Jesaja och vår tid. — Från Redaktionen. — Missionens årliga Tacksägelse- och Bönedag den 14 mars. — Från hemlandet. — Ny missionsarbetare för vårt fält i Kina. — Några drag ur Kinas politiska och kulturella utveckling, II. — Brevavdelningen. — Ett och annat från Ishih. — Nådens verk bland urstammarna i S. W. Kina. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Litteraturanmälan.

STOCKHOLM 1918, NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.

N:R 6. ÅRG. 23. 15 MARS 1918. PREN.-PRIS 1: 75

UTGIVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

VID KORSETS FOT.

ÖVER STADEN GENÈVE LIGger under de mörka vinterdagarna nästan ständigt en tät dimma. Men går man högt upp på ett i närheten av staden liggande berg, kommer man ovanom dimman.

En resande, som hade hört detta berättas, begav sig uppför berget. Han tyckte, att han hade kommit mycket högt upp, men ännu var dimman lika ogenomtränglig. Så mötte han en bonde och frågade denne, om det icke vore alldeles hopplöst att vandra vidare.

»Nej», svarade bonden, »håll på att gå uppåt, tills ni kommer till korset! Där får ni se solen.»

Högt uppe på berget är rest ett kors just på den plats, där det brukar vara slut med dimman. Korset står på en klippa, varifrån man vid klart väder har utsikt över den härliga Rhonedalen. Av den utsikten kunde man dock icke få njuta denna dag, ty staden, sjön och hela dalen lågo insvepta i den tätaste dimma.

Där stod nu den resande vid korsets fot. Såg han nedåt, var allt oklart, grått och enformigt. Men såg han uppåt, strålade solen i lysande prakt.

Hela vårt liv är så att säga en vandring genom dimma och töcken. Vi göra upp planer och inbilla oss, att vi kunna se igenom dimman. Vi gripa efter framtiden såsom efter något säkert och klart men veta dock icke, vad nästa timme skall medföra.

Ja, livet är en gåta, en dimma, som kan skingras blott genom att vi vandra uppåt, ständigt högre och högre, ända tills vi komma till *korset*. På vägen kan det nog finnas små ljus som lysa oss, men först vid korsets fot blir det någon mening med det hela. Där äro vi oförhindrade att se uppåt, och där få vi lösningen på många av livets gåtor. Till och med om vi se tillbaka nedåt över

livets djupa dalar med dess enformiga slätter, över glädjens höjder och över tårefloderna, allt får ett annat utseende, betraktat från korsets fot. Men framför allt blir den väg, som för uppåt, ljus och solbelyst, ty på korset skåda vi vår Frälsare, som borttagit det täckelse, det töcken, som låg emellan Gud och oss, i det att han tog på sig vår syndaskuld, på det att vi skulle hava frid.

Att tro, det är att ge sig själv tillspillo och taga sin tillflykt till nådens klippfasta grund, till Jesu Kristi kärlek.

Att tro, det är att tacka och lova. Guds väg är nådens väg, och blir den än stundom besvärlig, så klaga Guds barn dock icke däröver.

Att tro, det är att hålla fast i Frälsarens hand och alla dagar vandra, ledd av hans Ande.

En fattig kvinna sade en gång till den engelske prästmannen Rowland Hill: »Vägen till himmelen är kort, ty den har bara tre steg: 'Bort från mig själv, in i Kristus, upp till härligheten'.»

Hill svarade: »Vägen är ännu kortare. Den har bara två steg: 'Bort från mig själv och in i Kristus.' Genom föreningen med honom kunna vi redan här nere på jorden få smaka den himmelska saligheten.»

Ja, vid korsets fot slutar dimman, och ovan om korset strålar nådens sol. Äro vi i anden förenade med Herren, så få vi smaka litet av himmelen redan här nere på jorden. Dock må vi aldrig förgäta, att den fulla härligheten få vi först åtnjuta hemma hos Herren.

M. Wolff.

Bedjen för missionärerna! Skriven till missionärerna!

FRÅN REDAKTIONEN.

BREVEN FRÅN KINA HA SEdan en längre tid uteblivit. Det sista kom oss tillhanda d. 30/1 och var skrivet d. 12/12. Förmodligen är den i våra östra grannländer rådande anarkien orsaken. Det är dock icke på grund av detta förhållande någon anledning att avbryta brevskrivningen till våra missionärer. Så fort vägen öppnas — och det kan måhända ske snart nog — sändas de först inkomna breven först åstad. En möjlighet är ock att sända posten »via Kanada». —

*

Lungpest har enligt meddelande från svenska beskickningen i Peking till utrikesdepartementet utbrutit i Norra Shansi. Enligt senare ankomna Reutertelegram säges farsoten även hava kommit till Peking och till Tsinanfu, huvudstaden i Shantung. Den synes dock vara på retur. De kinesiska myndigheterna gjorde goda lärospån i sättet att bekämpa denna farliga sjukdom år 1911, då 45,000 människor dogo i densamma. Må missionens vänner ihågkomma även denna sak i sina förböner!

*

Till missionsintressets uppväckande erhålles emot portokostnad från exp. provex. på tidningen samt äldre årg. av kal. »Hans Stjärna i Östern».

NÅGRA DRAG UR KINAS POLITISKA OCH KULTURELLA UTVECKLING.

Av *Erik Folke.*

III.

KONFUCIANERNA FINGO MED tiden allt större inflytande över tankelivet, särskilt sedan avlagd

examen i de klassiska urkunderna från slutet av 600-talet gjordes till villkor för sökande av statsämbeten. I likhet med sin lärofader tänkte de litet eller intet över livets djupare frågor. Den närvarande världen var dem nog. För den andra hade de ej sinne.

Det var heretikerna förbehållet att upptaga till lösning tillvarons dunklare gåtor. Men då de ej ägde någon annan ledstjärna än sina egna tankar, nådde de aldrig fram till någon klarhet. Man finner dock hos dem märkliga yttranden. Så t. ex. skriver en av dem angående livets upphov: »Det finns en frambringare, som själv ej är frambragt. Endast det icke-födda är i stånd att frambringa livet. Det som har liv i sig självt, frambringar med nödvändighet liv. Tingens frambringare är sålunda ej själv frambragt. Han besitter liv, form, gestalt, vishet och kraft. Han är sin egen norm.» Och vidare: »I den första begynnelsen skedde en kraftutveckling. Därur uppstod form. En förtätning ägde rum, och materien kom till stånd. Kraft, form och materia förenades till ett och bildade kaos o. s. v.» Den dubbla kraften »iång» och »in» trädde i verksamhet. Himmelen och jorden blevo till, och människan uppträdde.

Under sitt famlande sökande hunno dock, som sagt, dessa sökare aldrig fram till klarhet och ljus utan förirrade sig i tomma spekulationer. Detta gåvo de materialistiska nyttighetsmänniskorna överhanden.

Trots all den kloka nykterhet, som kännetecknar kineserna, har vidskepelsen även i Kina firat sina triumfer. Astrologi, alkemi och magi hava tjusat många. Redan år 130 f. Kr. sysselsatte man sig med att göra guld och livselexir, och under den upplysta Tangdynastien nådde alkemien sin blomstring. »Vill du söka guldpiller», säger en författare från den tiden, »så må du först veta, att det ingalunda är lätt. De tre makterna (sol, måne och stjärnor) måste sju gånger fullborda sina kretslopp och de fyra årstiderna nio gånger sina varv. Du måste två degen vit och bränna den röd, men då skall en dryck därav förläna dig tio tusen åldrar.»

Astronomien har enligt den historiska urkunden allt ifrån äldsta tid varit föremål för studium, och »efter stjärnornas lopp skulle människorna inrätta sina liv.» Det fick den vetgirige forskaren läsa på denna urkunds första blad. Värdefulla iakttagelser hava också blivit gjorda av de gamla kineserna. Under den första dynastiens tid beskrevs en solförmörkelse, den äldsta, vi äga i historien, och under Tchåodynastien finna vi den äldsta beskrivning på en månförmörkelse. I början av 7:de århundradet av vår tidräkning avgav en ättling till Konfucius följande förklaring över en solförmörkelse: »När månen står framför solen, blir denna förmörkad. Men denna förmörkelse är synbar endast för dem, som bo mitt under månen. För dem, som bo längre bort, ter den sig helt olika. Om man t. ex. håller en solfjäder framför ett ljus, blir en fläck rakt bakom den betäckt av skugga. Vid sidan av den blir ljuset allt klarare, ju längre man avlägsnar sig från den beskuggade platsen.»

Kalenderns fastställande var tidigt föremål för uppmärksamhet. Iao bestämde, att året skulle delas i tolv månader med omväxlande 29 och 30 dagar. Vart tredje år skulle en skottmånad tilläggas. Årstidernas olika längd upptäcktes redan i 6:te årh. f. Kr. Man gjorde observationer och vetenskapliga beräkningar, men mitt under allt detta intog övertron högsätet. Stjärndyrkan tilltog. Jupiter

betraktades som ett dåligt omen. Orions bälte ansågs frälsa från sjukdom. Då solen eller månen förmörkades, trodde man, att ett monster hotade att uppsluka dessa himlakroppar och sålunda åstadkomma en världsförstöring. Ända in i våra dagar hava mandariner av hög rang deltagit i vidskepliga ceremonier i tro, att de därigenom kunde förjaga fienden från himmelen.

BREVAVDELNINGEN.

FRÅN HOIANGHSIEN SKRIver fru *Dagny Bergling* i ett privat brev d. 20 nov. 1917:

. . . Vi ha nyligen kommit hem från en så god resa. Efter stormötet (se S. L. n:r 2 och 3) foro Robert, Lindén och jag ut i byarna, att börja med till dem, som lågo norr om Hancheng. Robert och Lindén med några troende män begåvo sig också upp till bergen, där rövarna hålla till. För mig kändes det svårt att tänka mig dem där. Dock trodde jag, att Gud skulle bevara dem under färden. På flera platser måste de gå på alla »fyra». Robert säger, att han nog hisnade ibland, ty stigen var smal för blott en att gå på och hade lodräta bråddjup på ömse sidor. Här och där låg det snö. Också däruppe bland bergen ha vi numer några, som fråga efter Jesus. Och det var dessa, som skulle få besök. En troende man, som vid ett tillfälle ämnade sig ned till ett möte, sade, innan han gick, till sin gamla mor: »Om rövarna komma, så håll dig bara stilla och bed Gud i himmelen bevara dig! Springer du, så störtar du kanske ned utför branten, och sedan kan jag icke få reda på dig och begrava dig.» Den gamla gjorde, som sonen sagt. Rövarna kommo till byn, och gumman *bad*. Så kom turen till undersökning av hennes hem. Barskt utfrågade rövarna henne, och hon svarade, alldeles som det var. De sågo sig nu om, funno avgudarna borta och stamtavlorna nedtagna från väggarna. Efter detta gingo de sin väg. I alla andra hem utom den gamlas rövade de grundligt och åto upp all mat som fanns.

Medan min man och herr Lindén voro däruppe, togo rövarna sex män som lösen från en by, belägen något längre bort.

Vi tackade Gud, då de våra kommo ned igen, bevarade till både liv och lem.

Men nog var det kärt för de troende däruppe att ha fått detta besök. Mycket folk hade även fått höra om Jesus. Gud vill, att även bergsfolket skall få del av bröllopsbjudningen.

Under brödernas vandring uppe bland bergen besökte jag åtskilliga hem nere på slätten. En morgon voro jag och lille Rudolf, som var med mig, bjudna på frukost till samma hem, som jag skildrat i H. S. Ö. för 1912 under rubrik: »Kärlekens solsken». Jag mottogs nu med öppna armar. Husfadern, vår äldste, Ki, hade gått hem till Jesus. Fru Ki, som numer är en troende, fattade om mig med bägge händerna och förde in mig i sitt rum. Sonen, som vid vårt första besök var en olydig liten gosse, hade denna gång hämtat oss. Han var nu en varm kristen och likaså hans unga hustru. Deras små barn kommo så rart och hälsade: »Ping-an» (frid).

»O», sade fru Ki, »det är, som väntade jag hem också min man. Han var ju alltid med, då vi kommo hit för att hålla möten.»

Ingen orolig skara gick nu ut och in. Alla, som kommo, hälsade stilla med: »Frid!»

En dag gingo vi till äldste Kis grav utanför byn. Där låg den runda kullen, som gömde en så trogen Herrens tjänare, en man, som, så snart han fattat ljuset från ovan, hade mottagit det och trott sanningens budskap. Sonen och jag prisade under tårar Gud på våra knän därute vid graven för vad den käre hemgångne hade varit för oss och församlingen.

Det var dyrbart att få se, vad Gud hade gjort, sedan vi för över 20 år sedan första gången besökte denna plats. Under dessa dagar sjöngo vi också Guds lov i många hem.

En förmiddag, då jag på en gård stod och talade för en skara kvinnor och män och med tårar bad dem söka Herren, innan det blev för sent, avbröts jag av en kvinna, som frågade: »När skall jag taga bort mina avgudar? Skall det ske den 1:sta eller den 15:de?» Vi fingo nu visa henne, att skulle Gud kunna komma in i hennes hjärta, måste avgudarna genast ut. — Måtte hon nu ha tagit bort dem! Jag bad hustrun i det hem, där vi hade möte, hjälpa henne med detta. Såväl denna hustru som hennes man, vilka vi under många år sökt vinna för Herren, ha nu kommit över på Jesu sida. Särskilt hustrun är så ivrig att få andra med sig på vägen. —

. . . Härute kunna vi ännu få köpa allt vad vi behöva men för tredubbla priset. En kär gumma har undrat, om vi inte härifrån kunde skicka mjöl och bomull till våra barn. Hon skötte Martin, då han var liten, och ville nu så gärna skicka honom både skor och mjöl. Kineserna ha fått en god bomullsskörd. De skicka sin bomull till kusten och även utom landet i och för försäljning.

FRÅN ANDRA MISSIONSSÄLLSKAP.

En smärtsam förlust har drabbat den svenska missionen i norra Kina genom tvenne synnerligen dugande och beprövade missionärers bortgång. Den 23 sistl. januari kallade Herren hem till sig missionär *Otto E. Öberg*, tillhörande Svenska Alliansmissionen. Dödsorsaken var hjärnblödning. Missionär Öberg, som var född den 16 januari 1869 i Rudskoga socken i Värmlands län, utreste första gången till Kina våren 1896. När boxareupproret år 1900 utbröt, var Öberg en bland dem, som undkommo över den mongoliska öknen. Efter återkomsten till Kina hösten 1902 upptog han missionsarbete vid Saratsi, ett stycke norr om den kinesiska muren.

Här på gränsen till den mongoliska öknen, i ett stort och i högsta grad vanlottat distrikt, fick Öberg utföra ett arbete sådant, som är blott få förunnat. Utom det direkt evangelisatoriska, vari han haft till sin hjälp flera svenska missionärer och en hel skara infödda medarbetare, har han i Saratsi upprättat industri- och vardagsskolor samt ett barnhem, i vilket inemot 500 utkastade och övergivna barn vårdas. Detta välsignelserika arbete har vunnit mycket erkännande. Professor Erik Nyström ägnar det särskilt uppmärksamhet i sin bok »Det nya Kina».

En annan hjälte, som fallit på sin post i norra Kina, är missionär *Albin Karlsson*, tillhörande Helgelseförbundet. Denne broder, som för omkring ett år

sedan återvände till Kina efter en kort tids vistelse i hemlandet, insjuknade i tyfus i början av dec. och dog den 20:de efter 16 dagars sjukdom. Karlssons minne skall länge leva i välsignelse bland alla, som haft förmånen göra hans bekantskap. Han var en djupt anlagd, kristen personlighet, ödmjuk och plikttrogen som få. När revolutionen år 1912 rasade i Kina, kände han sig kallad av Gud att förbliva på sin post, och svenske ministern, excellensen Wallenberg, måste slutligen medgiva detta i följande betecknande ord: »Med Karlsson kommer man ingen väg; han åberopar sig på både Livingstone och Paton.» Men så fick också Karlsson den förmånen att gå emellan de kämpande härarne och stifta frid. Betecknande för denne trogne Herrens tjänare är det svar, han avgav, när under vistelsen i hemlandet frågan om utresa kom på tal. Med hänförelse och visshet utbrast han då: »Jag måste stå på min post, när Jesus kommer.»

Bland andra var det dessa två nu hemgångna Herrens tjänare, som excellensen Wallenberg hade i tankarna, när han nedskrev följande omdöme om de svenska missionärerna i Kina:

»Under sistlidet års revolution hade jag tillfälle att komma i beröring med ett ganska stort antal av de svenska missionärerna. Jag förmodar, att de i grund och botten icke voro mig vidare välbevågna, därför att jag, min plikt likmätigt, var nödgad att fordra, att de för en tid skulle göra ett avbrott i sin verksamhet och begiva sig till kusten. Jag satte mig emellertid in i deras känslor och fann helt naturligt, att mina yrkanden skulle mötas med ett visst motstånd. Detta stegrade min respekt för dem. Jag måste säga, att Sverige har heder av dessa sina söner och döttrar, som utöva missionärsverksamhet i Kina. De äro aktade och avhållna, ej blott av kineserna utan även av främlingarna och gå till sitt verk med nit, uppoffring och föresats att sprida trons ljus bland det inre Kinas befolkning på ett sätt, som lämpar sig för dessa. De gå sin väg fram, icke underkuvande, utan genom att eftersträva befolkningens förtroende och vänskap och framför allt dess högaktning. Jag älskar dessa trons apostlar. De framstå för mig såsom präktiga människor, levande, som de lära, och uppoffrande allt för det, som de satt såsom sitt mål.

Jag har mången gång hört tvivel uttalas om nyttan och lämpligheten av den svenska missionsverksamheten i Kina. Jag har förstått, att dessa tvivel kommit från sådana, som ej känna dem, som ej sett våra missionärer i deras arbete. Det ligger icke så litet av den anda hos dem, som på sin tid ledde det evangeliska Sveriges trupper i 30-åriga kriget till segrar, vilka med stora bokstäver blevo antecknade i världshistorien. Våra missionärer i Kina ha den andan utan att eftersträva den gloria, som svenskar under detta krig eftertraktade på slagfälten. De ha samma trosnit, samma mod och samma dödsförakt. Vi kunna i sanning vara stolta över dem. De göra oss heder och utföra i det tysta och utan applåder ett arbete i mänsklighetens tjänst, som för alla tider skall bereda ära åt det svenska namnet. Det är en gärning att ha kraftigt bidragit till utbredande av trons ljus och civilisation bland 1/4 del av jordens befolkning! Som ett av mina käraste minnen skall jag därför alltid bevara den bibel, som med givarnes namn överlämnades till mig av det rätt stora antal svenska missionärer, som blevo räddade genom den av mig föranstaltade räddningsexpeditionen under professor Nyströms ledning till Kinas inre under revolutionen 1912.» —

Nu ha dessa våra bröder fått gå till högre tjänst. Båda efterlämna de hustrur, som nu stå sörjande och ensamma därute, Öberg även en 13-årig son. Fru Öberg hade redan förut fått jorda sin bror, missionär Jakobsson, i norra Kinas jord. Säkert vilja missionens vänner i sina förböner ihågkomma dessa båda systrar och den unge, som nu står faderlös.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN: Att också uppe bland bergen, där rövarna hava sitt tillhåll, evangelium börjat tränga in (sid. 68).

Att Gud vid rövarnas besök i nåd bevarade den å sid. 68 omnämnde troende kinesens hem och gamla mor. — Att bröderna Bergling och Lindén samt deras följeslagare blevo bevarade under den äventyrliga färden i rövardistriktet (sid. 68).

Att äldste Ki's hustru, son och sonhustru kommit till tron (sid. 68). Guds verk under de gångna 20 åren i äldste Ki's hemtrakt (sid. 69).

Böneämnen: Att meddelanden från fältet åter må börja komma (sid. 66).

Att Herren i nåd må hejda den svåra lungpesten från vidare utbredning (sid. 66).

Att de hotande politiska förvecklingarna icke må störande få inverka på missionsarbetet.

Att såväl den farsot, som hemsökt Kina, som den politiska oron må få bli medel att hos befolkningen väcka hunger och törst efter frälsningens evangelium och göra dem mottagliga för fridens budskap.

MISSIONÄRERNAS ADRESSER.

Aug. och Augusta Berg, Th. och Sekine Sandberg, Carl och Ethel Blom, Fredika Hallin, Frida Prytz, Maria Nylin, David Landin, Emma Andersson, Torsten Folke, Hattie Anderson. Tills vidare: Erik och Mimmi Folke, Doktorinnan Maria Berg:	Yunncheng, Sha. China.
Henrik och Hilma Tjäder:	Chiehchow. Sha. China.
Oscar och Gerda Carlén:	Juicheughsien. Sha. China.
Emy Ohrlander, Judith Hultqvist:	Puchowfu, Sha. China.
Axel och Anna Hahne, Agnes Forsberg, Maria Björklund:	Ishih, Sha. China.
Josef och Johanne Olsson:	Tungchowfu. She. China.
Hugo och Marie Linder, Estrid Sjöström:	Pucheng, She. China.
Ingeborg Ackzell:	Hsiaoyichen. Weinanhsien. She. China.
Rob. och Dagny Bergling, Ester Berg, Martin Lindén:	Hoyang, She. China.
Anna Eriksson, Ester Jonsson:	Hanchenghsien, She. China.
Rikard och Hildur Anderson, Anna Janzon. Carl Bergqvist:	Honanfu, Ho. China.
Maria Pettersson, Maria Hultkrantz:	Sinanhsien. Ho. China.
Malte och Ida Ringberg, Ossian och Edith Beinhoff,	Mienchih, Ho. China.

LITTERATURANMÄLAN.

Svensk Missionstidskrifts första häfte har i år utkommit i ett dubbelhäfte med ett synnerligen rikhaltigt innehåll. Efter en inledande uppsats av utgivaren, prof. A. Kolmodin, vari den evangeliska världsmissionen uppvisas vara en äkta dotter av reformationen, gives en översiktlig framställning av de grundtankar, som kommo till uttryck i den andra akademiska missionskonferensen, som den 7—10 sistlidne november hölls i Uppsala. Därefter följa flera av de mest givande konferensföredragen: »Kristendomens expansiva kraft» av docenten Johannes Lindblom, »Missionens gåvor till hemförsamlingen» av prof. Edv. Rodhe, »Missionens arbetsresultat» av teol. lic., regementspastorn G. W. Lindeberg och »Nutida missionsproblem bland primitiva folk» av missionären Martin Westling. Under rubriken »Från världsmissionsfältet» giver G. Lindeberg meddelanden av intresse, och under rubriken »Från det svenska missionsarbetet» lämnar missionsföreståndaren Hj. Stenberg de senaste underrättelserna av vikt därifrån. Dubbelhäftet avslutas med anmälan av missionslitteratur. —

Svensk Missionstidskrift, som i år börjar sin 6:e årg., utkommer i 6 häften om 3 ark vardera och kostar vid prenumeration på posten, i bokhandeln eller hos redaktionen (adr. Uppsala) blott 3 kr. Den borde, särskilt bland den bildade allmänheten, vinna ökad spridning.

»Till mognande skördefält» den i förra numret av tidn. omnämnda minnesskriften, som skulle utgivas med anledning av missionshögtiden sistlidna Trettondag, är nu utkommen. Den innehåller stenografiskt uppteckade föredrag av missionär Erik Folke och Kand. Torsten Folke samt de tal, som under dagens lopp höllos av överste H. Dillner, kommendör O. v. Feilitzen, d:r Karl Fries, rektor Natanael Beskow och komminister E. Laurell. Vidare en skildring av »Barnens fest» av kand. H. Berg samt »En återblick på S. M. K:s begynnelse och »Något om barnens Hem» av Nath. Högman. Minnesskriften prydes med flera porträtt och illustrationer och omfattar 48 sidor.

Pris 50 öre med 25 % rabatt, när minst 10 ex. samtidigt rekvireras från S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, Stockholm. -:- -:- Obs.! ej portofritt.

Kommer du till korset, och stannar du vid korset, skall Jesu härlighet stråla ut över dig, så att Gud skall se dig i Jesus ren, helig och ostrafflig.

A. Fibiger.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Vid korsets fot. — Från Redaktionen. — Några drag ur Kinas politiska och kulturella utveckling, III. — Brevavdelningen. — Från andra missionssällskap. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Missionärernas adresser. — Litteraturanmälan.

STOCKHOLM 1918, NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.